SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 25 / OCAK 1984 / 2,-DM

Özal hükumeti yangından mal mı kaçırıyor

"Tüm bu gelişmelerin karşısında Türkiye ve Kürdistan'da devrimci ve demokratik güçlere önemli görevlerin düştüğü ortadadır. "Devrimci ve demokratik güçler, uyanık olmak ve ciddi teşhir ve tecrit mücadelesi yürütmek zorundadırlar."

(YAZISI 10. SAYFADA)

TESLİMİYETİN SON DURAĞI

(YAZISI 8. SAYFADA)

★

George HABBAŞ:

"Arafat'ın yıkılması, Filistin Devriminin yıkılması demek değildir".

(YAZISI 9. SAYFADA)

CEZAEVİNDE YÜKSELEN MÜCADELE KATLİAM ve VAHŞETE KARŞI HALKIMIZA ve İNSANLIĞA ÇAĞRIDIR!

Diyarbakır zindanlarında savaş esirlerinin sesi bir kez daha yükseldi. Bitmeyen işkence ve katliamlara, idam cezalarına ve devrimci tutuklular üzerinde yapılan hesaplara karşı yıllardır direnen ve ellerindeki bayrağı birbirlerine devreden savaş esirleri, gelen haberlere göre, Aralık ayı sonlarından bu yana yeni bir direnişin daha yükselticisi oldular.

Direniş önderlerinin katledilmesiyle, savaş esirlerinin direnme güç ve ruhunu kırabilecekleri gibi boş bir umuda kapılan ve bu amaçla savaş esirleri üzerindeki sindirme ve imhayı hedefleyen baskıları yoğunlaştıran sömürgeci faşistler, mahkemelerden ard arda ölüm cezaları verirken, aynı zamanda da idam ve müebbet cezası alan tutukluları tek tek hücrelere koyarak, özellikle bunlar üzerindeki baskıları şiddetlendirmiş ve diğer tutuklularla dahi görüşme olanaklarını ortadan kaldırmışlardı.

Gazetemize ulaşan ve daha önceki sayılarımızda kamuoyuna da sunduğumuz bu haberlerde, cezaevleri yanında mahkemelerin de aynı şiddetteki işkence ve baskıların uygulandığı birer işkencehane olduğunu belirtmiştik. Mahkemelerde, savaş esirlerinin, kendilerinin vazgeçilmez bir parçası haline gelen direnişi sürdürdükleri ve hatta tüm tehdit ve saldırılara rağmen, düşmana uşaklık eden hainleri elleriyle parçalayacak kadar büyük bir yüreklilik ve kinle üzerlerine yürüdükleri de haberler arasında bulunmaktaydı. Gelen tüm bu haberler, düşmanla savaş esirleri arasındaki mücadelenin giderek daha da kızışacağını ortaya koymaktadır.

Nitekim, savaş esirleri, 2 Eylül'de başlattıkları ölüm orucunu, istekleri büyük oranda kabul edildiğinden zaferle sonuçlandırdıklarında, bu kabul edişin pratikte gerçekleşmemesi durumunda, eylemlerini yeniden başlatacaklarını da duyurmuşlardı. Daha sonraki gelen haberlerde, elde edilen hakların teker teker geri alındığı ve zulmün giderek arttığı belirtiliyordu.

Aralık ayı sonlarında gazetemize, savaş esirlerinin eylemlerini yeniden başlattıkları haberi ulaştı. Aldığımız

Devamı Syf: 18'de

PKK DAVALARINDA 145 İDAM TALEBİ DAHA

Sömürgeci - faşist mahkemelerde görülmekte olan PKK davalarında bugüne kadar mahkemece karara bağlanan 62 idam cezası yanında iki davada toplam 145 idam talebinde daha bulunuldu. PKK'li savaş esirleri için daha baştan ölüm kararı veren sömürgeci-faşist cuntanın mahkemelerinde peş peşe ilan ve talep edilen idam kararları, her defasında devrimci savaş esirleri ve kitleler tarafından protesto ve sloganlarla karşılaşıyor.

Mahkeme salonunda, Partiye ve halka bağlılıklarını haykırmaktan çekinmeyen savaş esirleri, mahkemede ve cezaevinde giderek artan işkence ve baskılara karşı da bir gelenek haline gelmiş olan PKK direnişçiliğinin yılmaz takipçileri olduklarını göstererek, ölüm cezaları ve işkencelerin haklı bir dava için savaşanlar açısından, gerçekte düşmanı yenilgiye uğratmanın ve çılgına çevirmenin en açık kanıtı olduğunu söylüyorlar.

Son bir ay içerisinde sömürgeci-faşist mahkemelerde görülmekte olan PKK davalarında verilen kararlar şöyle:

PKK-HİLVAN-SİVEREK EK DAVASINDA 61 İDAM İSTENİYOR!

Diyarbakır 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan PKK-Hilvan-Siverek ek davasında askeri savcı, 108 kişiden 61'i için idam talebinde bulundu.

Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde 20 Aralık 1983 günü yapılan duruşmada, 18 Aralık günü başladığı iddianameyi okumaya devam eden askeri savcı, 61 kişinin idamla cezalandırılmasını istedi.

Haklarında idam talep edilen kişilerin adları şöyle: İsmail Ahnaz, Cela-

Devamı Syf: 18'de

PKK-ELAZIĞ DAVASINDA 6 KİŞİ ÇEŞİTLİ HAPİS CEZALARINA ÇARPTIRILDI!

Elazığ Sıkıyönetim Askeri Mahkemesinde görülmekte olan PKK davasında 6 kişi çeşitli hapis cezalarına çarptırıldı. 16 kişilik davada 10 kişi ise delil yetersizliğinden beraat etti.

Sıkıyönetim komutanlığı tarafından yapılan açıklamaya göre haklarında çeşitli hapis cezası verilen kişi ve cezalar şöyle: Engin Karaaslan 13 yıl 4 ay, Mahmut Aker 5 yıl 6 ay 20 gün, Muharrem Karagül 3 yıl 8 ay 13 gün, Nuri Işık 6 ay 20 gün, Turgay Işık 6 ay 20 gün ve Mehmet Özçelik 5 yıl 6 ay 20 gün.

Devamı Syf: 18'de

PKK-BATMAN DAVASINDA 84 İDAM TALEP EDİLİYOR!

7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan PKK-Batman davasında 84 kişi için 155 kez idam isteniyor.

Diyarbakır'da görülen PKK-Batman davasında 313 kişi bulunuyor. Haklarında idam cezası istenen 84 kişinin kimlikleri hakkında yeterli bir bilgi edinilememiştir.

PKK-KARS DAVASINDA İKİ KİŞİ AĞIR HAPSE MAHKUM EDİLDİ!

9. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan PKK-Kars davasında iki kişi 6'şar yıl 8'er ay ağır hapis cezasına çarptırıldılar.

Kars-Ardahan ilçesinde faaliyet yürüttükleri ve PKK'li oldukları iddiasıyla haklarında hapis cezası verilen kişiler şunlar: Selahattin Yavuz ve Kerem Akbaş.

SERXWEBÛN 3. YILINA GİRERKEN . . .

Gazeteniz Serxwebûn, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinden ve Kürdistan halkından aldığı güç ve destekle yayın hayatının 3. yılına girmiş bulunuyor. Geride bırakılan iki yıllık dönem, bir halkın kurtuluş mücadelesi ve genelde devrim tarihleri için belki de kısa bir süreyi oluşturabilir. Ama söz konusu olan bu ülke, üçbin yıllık kölelik tarihini yaşamış ve çağın halkları bağımsızlık tacıyla süslediği bir dönemde sömürgeciliğin ağır zulmü altında yok olmanın eşiğine getirilmiş bir durumu yaşıyorsa, aradan geçen hergün ve anın önemi çok daha büyür.

Ülkemiz ve halkımız tarihimizin en zor döneminden geçerken, bizi böylesine gelişmiş bir yayın faaliyetine yönelten neydi? bunun zamanı mıydı, gereği var mıydı? Evet, ilkel bir teknik ve örgütlemeyle başlayan ve ikinci yılın sonunda onlarca sayı gazete, broşür ve kitabın çeşitli dillerde basılıp dağıtılabildiği bir kapasiteye ulaşan bu faaliyetimizin, ülkemiz devrimindeki yeri ve rolü iyi değerlendirilmek ve bilinmek zorundadır.

Herşeyden önce bizi bu yayın faaliyetine iten nedenler, kabul edilmez halk gerçekliğimiz, bu gerçekliğin altında yatan etkenleri izah etme zorunluğu ile devrimcilerin buna karşı yürüttüğü mücadelenin kamuoyuna mutlaka yansıtılması arzusudur. Özellikle gazetemiz, temelde bu gerçeğin ürünüdür. Koşullarımız zor olabilir, biz bu görevi gerçekleştirmede geç kalmış ve yeterli olmayabilirdik, ama mevcut gerçekliğimiz ile gelişen mücadelenin üzerinin örtülmesine, boğuntuya getirilmesine ve çarpıtılmasına izin vermemeli, bu alanda da üzerimize düşeni mutlaka gerçekleştirmeliydik. İşte bu anlayıştan yola çıkarak ülkemizin, halkımızın ve mücadelemizin gerçeklerini, ilkelerden taviz vermeden Marksizm-Leninizmin ışığında aydınlatmak ve dört bir yandan saldırıya uğrayan devrimci-direniş mücadelemizi kamuoyuna maledebilmek için yoğun bir yayın faaliyetine giriştik.

Düzenli ve sürekli bir yayın faaliyetini başlattığımız dönem, ABD emperyalizmi ile işbirlikçisi-tekelci Türk burjuvazisinin, Türkiye ve Kürdistan devrimci ve demokratik hareketlerini bastırmak için yapısal bir değişikliğe yönelip, askeri faşist bir diktatörlüğü işbaşına getirdikleri ve hertürlü devrimci-demokratik mücadelenin kanla bastırıldığı bir dönemdir. Özellikle Kürdistan ve Kürtlük gerçekliğini her alanda imhayı hedefleyen 12 Eylül-sömürgeci-faşist hareketi, KUKH ve onun önder gücünü ezmeyi, varlık nedenlerinden biri olarak görmekteydi. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde yeni bir aşamayı ifade eden bu dönem, aynı zamanda devrimci ve demokratik güçlerin önüne çözümlenmesi gereken yeni görevler dayatıyordu.

Sol güçler açısından bu görev, genel olarak stratejik ve taktik konulardaki belirsizlik ve yanlışlıkların aşılarak, siyasal, örgütsel, eylemsel ve ittifak düzeyinde devrimci direniş temelinde bir yenileme ve gelişmeyi sağlayarak, Kürdistan ve Türkiye halklarının ortak iktidarını hedefleyen mücadeleyi yükseltmek biçiminde ifade edilebilir. Geçen süreçte, dönemin devrimci-demokratik güçler önüne dayattığı bu görevlerin kimler tarafından ve ne kadar gerçekleştirilebildiği, bugün ortada olan pratikte açıkça görülebilir. Ancak, bu kadarını söyleyelim ki, atılan bazı olumlu adımlara ve kaydedilen gelişmelere rağmen, genel açısından değerlendirildiğinde, halklarımızın mücadelesi açısından hâlâ yerine getirilmesi gereken görevler bütün yakıcılığıyla kendisini dayatmaktadır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin dönemin ihtiyaçlarına cevap verebilecek güçlü hazırlıkları ve bugün bu hazırlıkların artık ete-kemiğe büründürülmeye çalışılması durumu karşısında, özellikle de bu gücün en yakın müttefiki durumunda olması gereken güçlerin bahsedilen konularda belirsizliği aşamamaları ve bunun sonucu olarak anlayışta ve pratikte doğru biçimlere ulaşmamaları, gerçekten de kaygı verici bulunmaktadır.

Devamı Syf: 18'de

İÇİNDEKİLER

Kürdistan halkının dilinden yaşam ve mücadele

(YAZISI 4. SAYFADA)

★

Partizanın mektubu

(YAZISI 14. SAYFADA)

SAVAŞ ALANLARINDAN . . .

Mücadelenin sıcak alevleri içinde geleceği yaratma mücadelesi veren partizanların, mücadele sorunlarını anında kavrayıp, çözüm yollarını belirlemek ve kitlelere en kısa yoldan ulaştırmak için kendi olanakları içerisinde bir dergi çıkardıkları bildirilmektedir. Bir örneği gazetemize de ulaşan bu dergi, halkımızın geleceğini teslim ettiği ve umut bağladığı partizanların bu güvene layık olduklarının çok anlamlı bir örneğini oluşturmaktadır.

"Di Tekoşîna Serxwebûn û Azadîya Kurdistan Da PÊŞMERGE" adını taşıyan ve bir bülten biçiminde çıkarılmış olan derginin amaçları kendi çıkış yazısında şöyle belirtilmektedir:

"Di Tekoşîna Serxwebûn û Azadîya Kurdistan Da PÊŞMERGE", dünya ve bölgedeki siyasal gelişmeleri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devriminin teorik ve politik sorunlarını gücü oranında aydınlatmaya ve böylece savaşçılara ve halka yol göstermeye çalışacaktır. Fakat esas olarak o, eğer başarabilirse mücadelenin pratik ve örgütsel sorunlarını işlemeye çalışacak, devrimin öncü ve savaşçı güçlerinin elinde bir tartışma platformu olacak, değişen koşullara uygun olarak taktik sorunlarına eğilecek, pratik ve örgütsel çalışmada elde edilen tecrübeleri özetleyerek, görevleri belirleyerek devrimin pratik çalışanlarına yardım etmek isteyecektir. Bu özelliğiyle "PÊŞMERGE", devrimin pratik çalışanlarının, bağımsızlık ve özgürlük savaşçılarının tartışma organı olacaktır.

Yukarda, feodal-burjuva milliyetçiliği ile reformist küçük-burjuva milliyetçiliğinin ulusal kurtuluş devriminin teorik ve taktik çizgisini çarpıtmaya çalıştığını belirtmiştik. Elbette doğru devrimci bir teorik ve taktik çizgi olmadan güçlü ve doğru bir pratik mücadele geliştirilemez. Bu nedenle, "Di Tekoşîna Serxwebûn û Azadîya Kürdistan Da PÊŞMERGE", burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi çarpıtmalara ve sosyal-şoven yaklaşımlara karşı mücadele edecek, doğru devrimci teorik ve taktik çizginin bulandırılmasını önlemeye çalışacaktır.

"Di Tekoşîna Serxwebûn û Azadîya Kurdistan Da PÊŞMERGE", esas olarak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin sesi olacaktır. Mücadeleye ve halka yönelik sömürgeci komploları, baskı ve katliamları teşhir edecek, her alanda gelişen mücadeleyi toplu halde savaşçılara ve halka ulaştırmaya çalışacaktır. Bu anlamda, mücadele haberlerini yayınlayan bir organ olacaktır. Böyle bir organda mümkün olduğu oranda anlaşılır bir dil kullanılmaya, olanaklara göre değişik biçimde ve sık sık yayınlanmaya ve birden çok dildeki yazılara yer verilmeye çalışılacaktır.

Yayıncılığımıza, çerçevesini PKK'nin çizdiği ve aydınlattığı ulusal kurtuluş çizgisi yol gösterecektir. Emperyalizme, sömürgeciliğe ve iç gericiliğe karşı halkımızın ulusal bağımsızlık, demokrasi, toprak ve özgürlük, birlik doğrultusundaki mücadelesine sahip çıkılacak ve bu mücadelenin geliştirilmesi için çalışılacaktır. Devrimci bilime halkın ve devrimin çıkarlarına bağlılık esas güç kaynağımız olacaktır. Bütün çalışmalarda devrimci ölçüye bağlı kalınacak ve belli bir seviye tutturmaya özen gösterilecektir.

"Di Tekoşîna Serxwebûn û Azadîya Kurdistan Da PÊŞMERGE", bağımsız ve özgür Kürdistan için, sosyalizm için savaşanların sesidir. Onların çabalarının bir ürünü olacak ve onların katkılarıyla güçlenecektir. Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi geliştikçe "PÊŞMERGE" de güçlenecek, PÊŞMERGE güçlendikçe bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi gelişecektir."

"Di Tekoşîna Serxebûn û Azadîya Kurdistan Da PÊŞMERGE"-den aldığımız iki haberi yayınlıyoruz.

★

Hakkari'de sömürgeci uygulamalara karşı halkın öfkesi artıyor!

12 Eylül faşist darbesiyle birlikte halkımızı sindirmek ve yoketmek için daha da azgınlaşarak devam ettirilen uygulamalar, halkın en iyi temsilcilerinin katlinden, sofrasındaki ekmeğe ve giderek oturup kalkmasına kadar herşeyine müdahale etme düzeyine vardırılmıştır.

Günümüzdeki sömürgeci uygulamalara Yüksekova ve Hakkari'den birkaç örnek vermek istiyoruz. Yüksekova'ya bağlı Kadıyan köyünde oturan Mehmet Tahir adlı bir köylü, Ağustos ayında evine devrimcilerin gittiği iddiasıyla ihbar edilip yakalanıyor. Onbeş günlük ağır işkence ve onur kırıcı hakaretler yanında, ancak 100 bin Lira rüşvet alınarak serbest bırakılıyor. Gerçekte ise, devrimciler, bu şahsın evine adımlarını dahi atmamışlar; değil evine, belki köyünden dahi geçmemişlerdir.

Yine Yüksekova'ya bağlı Alakan köyünde Hüsnü ve Cevher adındaki köylüler, Cilo dağının tepesindeki yaylalarına silahlı kişilerin gittiği iddiasıyla tutuklanmışlardır. Bir ay sürekli ve ağır işkencelerden geçirilerek, miktarını bilmediğimiz rüşveti verdikten sonra bırakılmışlardır.

Çok asılsız gerekçelerle tutuklanıp işkence altına alınan bu insanlar üzerinde uygulanan bu baskılar, genelde Kürdistan halkı üzerinde yıllardan beri uygulanan, onu yoketmeyi amaçlayan sistemli baskıların bir parçası olup, bunların çok gülünç gerekçelerle açıklanması mümkün değildir.

Sömürgeciler, Yüksekova'ya bağlı Xirvata, Kadiyan, Hêsê, Anur, Nerdan, Şekikan vb. köylere elektrik götürülecek diye, köylülerden trafo, araba parası vb. şeyleri bahane ederek hane başına 50 bin Lira almışlardır. Ayrıca direklerin getirilmesi ve dikilmesi de köylülere yüklenmiş, köylüler sömürgeci memurlara çok masraflı ziyafetler çekmeye zorlanmışlardır. Kısaca, "devlet hizmeti" denilen elektriklendirme, halkımızı soymanın bir aracı olarak kullanılmıştır.

Toplumsal konumu gereği sömürgecilikten ya hiç veya çok az etkilenen Kürdistan köylü kadınına da saldırılarını artırmışlardır. Sömürgeciler, "eceli gelen it, cami duvarına işer" misali, ulusal değerlerin saf olarak korunabildiği bu alana da el atmışlardır. Çok sudan gerekçelerle Kürdistan kadınının giysilerine dahi müdahale ederek, çarşafı yasaklama yoluna gittiler. Faşist Kenan Evren, Van konuşmasında buna da değinmiş ve uydurma gerekçelerle saldırılarına haklılık aramaya çalışmıştır. Ama, Kürdistan kadını, yapılan baskılara rağmen çarşafı giymeye devam etmiştir. Hakkari'nin merkezinde çeşitli vesilelerle hastahane önünde bekleyen kadınların çarşafı polis tarafından yırtılınca, bu olay bardağı taşıran son damla oldu. Eylül'ün ilk haftasında meydana gelen bu olaydan sonra kadınlar, Vali ve sıkıyönetim komutanlığına kadar yürüyüş yaparak olayı protesto ettiler. Köydeki kadınlar, işleri olsa da, hatta hastalansalar bile şehire uğrayamaz oldular ve çarşafsız şehire gitmektense ölmeyi yeğ tuttular.

Köylü kadınının bu kararlı tavrı karşısında, sömürgeciler geri adım atmak zorunda kaldılar. Ulusal değerlerimizin en saf temsilcisi olan Kürdistan köylü kadını direnişiyle bu sıfata layık olduğunu gösterdi. Faşist Türk sömürgeciliği bu basit direnişlerden başlayarak gelişen kadın, erkek tüm halkımızın direnişi karşısında yok olacaktır.

Yüksekova'dan
Bir PKK Taraftarı.

DOĞU KÜRDİSTAN'DAN HABERLER ve BAZI GELİŞMELER

Yıllardan beri emperyalizmin Ortadoğu'daki ileri karakolu olan ve onun çıkarları doğrultusunda hareket edip, halklar üzerinde azgın bir baskı ve sömürüyü gerçekleştiren Şah diktatörlüğü halkların direniş mücadelesiyle yıkıldı.

Ulusal, toplumsal baskı ve sömürüye karşı ayaklanan halkların mücadelesi sonucu, emperyalizmin tüm çabalarına rağmen Amerikancı Şah yönetimi yıkılmaktan kurtulamadı. Yıllardan beri çeşitli güçler tarafından sürdürülen mücadele ile halk yığınlarının biriken kin ve öfkesi bir patlamaya dönüşerek, Şah'ın en baskıcı ve diktatör yönetiminin çürümüş kalelerini bir bir yıkmaya başladı. Ayaklanan halkın devrim dalgası ABD emperyalizmi ve işbirlikçisi diktatör yönetimin temellerine vurdukça emperyalizm ve bölge gericiliğinin telaşı da arttı. Ortadoğu'daki çıkarlarının sarsıldığını gören emperyalist sistemin baş mimarı ABD, yeni alanlar ve Şahlar aramaya koyuldu. Tabii ki, hem stratejik alan olarak Türkiye, hem de tarihi toplumsal karakteri ve içine girdiği bunalım sonucu buna çoktan hazır -Şah'ı aratmayacak cinsten- uşak Türk burjuvazisi ve Kenan Evren bu konuda başta gelmekteydi. Faşist cunta yönetimindeki bir Türkiye ile Şah'lığın düşmesinin yarattığı boşluk da doldurulmaya çalışılırken, yine arkadan desteklenen bir Saddam yönetimi de İran Devrimi'nin hızını kesecek, onu zayıflatacak bir tampon olacak ve Basra'yı savunma rolünü üstlenecekti.

Ancak hesap tutmadı. Bölgenin birçok yerinde ulusal ve toplumsal mücadelelerin gelişimi devam etti. Kürdistan ulusal kurtuluş kıvılcımı tutuşmuş, Filistin direnişi emperyalizmin bölgedeki planları önünde engel olmaya devam etmişti. Kendisini saran ve hergün artan bir biçimde tehdit eden devrimci mücadeleler karşısında, emperyalizm -içten ve dıştan- saldırı ve tehditlerini başlatmaktan geri durmadı. Ama gelişmeler hiçte emperyalizmin istediği biçimde olmadı ve durum aleyhte işlemesini sürdürdü. Bugün ise, emperyalizm gerek İran, ve gerekse Ortadoğu sorununda bir ekonomik ve siyasal çözümsüzlükle karşı karşıyadır.

İran Devrimi'nin etkileri henüz ortadan kalkmış değildir. Ama iç yapılanışından kaynaklanan sorunlar ve dışta emperyalizmin etkisinden dolayı bir sağa bir sola kararsız, dengesiz bir biçimde sallanmakta, bu haliyle de gerici feodal çağı yaşatmak istemektedir. Devrimin gelişmesinde çok çeşitli güçler yer almasına rağmen mevcut örgütler siyasal iktidarı ele geçirmek için doğru örgüt, strateji ve taktikten yoksun olup gerekli iç ve dış ittifakları geliştiremediklerinden, önderliği örgütlü olan mollalar ve burjuvazi yürüttü. Kendi sınıf çıkarları doğrultusunda hareket eden orta sınıf, kitleleri de peşinden sürükledi. Bu sınıflar adına iktidarı ele geçiren mollalar, süreç içinde muhaliflerini ya saf dışı bırakıp gerici bir konuma düşürdü, ya da teslim alarak bitirdi. Kimi güçler de yönetime karşı doğru bağımsız bir politika geliştiremediklerinden benzer akibete uğramaktan kurtulamadılar. İşbirlikçi politikanın kurbanı olan Tudeh tarihte görülmedik bir biçimde siyasal alandan silindi.

Doğu Kürdistan'daki gelişmeler de İran genelindeki gelişmelere yakından bağlı olup, bu gelişmelerin bir ürünüdür.

Kürdistan'ın bu parçasında da (diğer parçalarda olduğu gibi) yabancı egemenlik yüzyıllardır baskı ve tahakkümünü icra ettirmektedir. Doğu Kürdistan parçası da toplumsal, siyasal ve kültürel olarak geri bıraktırılmış, üzerinde çağın en gerici zorları uygulanmış ve çağdaş gelişmesi engellenmiştir.

Ancak tüm gerici, baskıcı uygulamalara rağmen benliğini kaybetmemiş, Kürtlüğünü ve Kürt mertliğini elden bırakmamıştır. Hala Kürtlük ve Kürdistanlılık ilkel biçimde de olsa canlılığını korumaktadır. Bu durum İran genelinde yükselen kitle mücadelesiyle daha da tazelenmiştir. Doğu Kürdistan'da bu mücadelede (kendiliğinden) yerini almakta gecikmemiş, Şah diktatörlüğünün yıkılmasında önemli görevler üstlenmiştir. Devrim döneminde halkımız Doğu Kürdistan'ın her şehir, kasaba ve köyünde erkenden harekete geçmiş ve buraları birer devrim üssü haline getirmiştir.

Halkın mücadelesinin yükseldiği, Amerikancı Şah yönetiminin Kürdistan'daki otoritesinin zayıfladığı elverişli ortamın bir ürünü olarak devreye giren İ-KDP, çeşitli nedenlerden dolayı kitleleri peşinden sürükledi. Mücadelenin gelişmesinde hiçbir katkısı, halk içinde hiçbir devrimci çalışması olmayan bu güç, halkın mücadelesini, yararlanmacı bir tarzda kendi burjuva çıkarları için kullandı. Söz konusu burjuva önderlik sınıf konumu gereği Kürt halkının ulusal demokratik mücadelesini yürütecek güç ve kudrette olmadığı gibi, mevcut elverişli ortamdan da yeterince yararlanamadı. Çünkü halkın içinden gelen, ona dayanan ve ulusal, toplumsal kurtuluşu gerçekleştirebilecek bir güç değil, sadece kendi dar sınıf çıkarlarını örgütlemeye çalışan bir güçtü.

Günümüzde ulusal kurtuluş savaşlarının proletarya önderliğinde zaferler kazandığı ve sosyalist devrimin bir parçası olduğu açık bir gerçek iken, bu güç (İ-KDP), baştan beri sırtını dışta Avrupa sosyal-demokrasisine, içerde de feodallere dayayarak mücadele verdi. Böylece Doğu Kürdistan halkının ulusal demokratik mücadelesi, içerde sınıf temellerine oturması engellenirken, dış müttefiklerinden de kopartıldı ve gericiliğin hizmetine sokuldu.

Yüzyılların derin uykusundan birden uyanan ve kurtuluşu uğruna ayağa kalkan Doğu Kürdistan halkı, bugün yavaş yavaş geri adımlar atarak umutsuz ama öfkeli bir biçimde üssüne çekilmiş vaziyettedir. Durumu, baharda yağan yağmurların yolaçtığı sele (kuru sel) benzemektedir. Yedidenyetmişe silaha sarılmış ve bir yıl gibi bir süre özgürlüğün tadını tatmış olan Doğu Kürdistan halkı, sanki bir rüya görmüş gibi oldu. Çünkü herşey bir anda olmuş ve bitmişti... Filizlenen o taze kurtuluş umutları yerini karamsarlığa terketti. Bugün halk herşeyi sinesine çekmekte ama, içten içe de kaynamaktadır.

Burjuva önderliğin mücadeleyi çıkmaza sokarak gericilikle tam uzlaşması karşısında yönetimin Kürdistan'ı yeniden işgal seferleri başlayınca, halk ateş hattında iki düşman arasında komutasız kaldı. Kendi başına daha da ileriye yürüyecek durumda olmayan Doğu Kürdistan halkı, bu durum karşısında ne teslim olmaya, ne de olmamaya; ne savaşmaya ne de savaşmamaya bir türlü karar veremeden, yavaş yavaş mevzileri terk ederek onurunu bu şekilde korumayı yeğledi.

Halkın desteğini kaybeden İ-KDP'nde ise bir büzülme, daralma ve gerici feodallerin himayesine daha çok girme görüldü. Denetiminde bulundurduğu birçok alanı kaybederken kitle eylemlerinden bireysel -devrime hizmet etmeyen- eylemlere düştü. Halk ise içinden bir sempati duysa da, girdiği ilişkilerden dolayı artık aktif bir destek vermemektedir. Öte yandan bugün İ-KDP'nin üslendiği bir alanda yerel feodal otoritelerin baskı ve egemenliği yaşanmaktadır.

İ-KDP'nin üstlendiği en stratejik alanlardan biri de Somabradost'tur. Sömürgecilerin hemen hemen hiç girmediği ve Kürt yurtseverliğinin canlı olduğu bir alan burası. Ama burada da yıllarca, düşmanla işbirliği içinde Kürt feodal beyleri ve aşiret reisleri egemenlik sürdürmüşler. Bugün bu savaş ağalarının en belli başlıları; Cihangir ağa, Saner Mamed ve Tahirxan ağadır. Halk üzerinde en çok baskıyı uygulayan ve halkı köle gibi çalıştıran bu gericiler, aynı zamanda devletle işbirliği halinde büyük kaçak vurgunları vurmaktadırlar. Yerel otorite bu savaş ağalarının elindedir. Son zamanlar bu alanda artık baskılara tahammül edemeyen yüz civarında Kürt peşmergesi, İ-KDP saflarını terkederek evlerine dönmüşlerdir.

Hem devletin hem de yerel otoritelerin baskısı halkın yaşamını oldukça zorlamıştır. Halkın temel ihtiyaç maddeleri un, pirinç, şeker, ilaç vs. birçok şey ortadan kaldırılmış, satışı yasaklanmıştır. Bulunan mevcut şeyler de karaborsada beş-on kat yüksek fiatla satılmaktadır. Hele icat edilen kupon (karne) tamamen bir ekonomik ambargo niteliğindedir. Kuponsuz hiçbir şey alınamıyor; kuponla da ayda bir -o da çok sınırlı- bazı ihtiyaç maddeleri alınabiliyor ancak. İşyerleri kapatılmış durumda ve alabildiğine bir işsizlik, pahallılık sözkonusu. Buna bir de savaşın yarattığı bunalım binince, yaşam iyice çekilmez olmuş. Ekonomik ve toplumsal bunalım hadsafhada. Toplumda giderek bir çürüme ve dağılma meydana gelmektedir. Bunun sonuçları ise, Kürdistan için çok daha ağır olmaktadır. Kürdistan'da savaşla halledilemeyen birçok şey adeta ekonomik baskı yöntemleriyle halledilmek isteniyor.

Çok yakınlarda yönetimle Kürt mollaları arasında -yine kılıç-politika ikilisinin bir arada olduğu- bir "uzlaşma toplantısı" yapıldı. İkiliden birinin halledemediğini yine diğeri çözmeye çalışacaktır. Yüzyıllardan beri Kürdistan'da bu politika gündemdedir; önce efendi bir uşak tabaka satın alınacak, arkasından kademeli olarak işgal tamamlanacak!

...Toplantının sonuçları ise şöyle:

1- Kürt mollaları camilerde Kürtçe vaaz verecekler.

2- Kürt elbiselerinin giyimi serbest bırakılacak.

3- Kürtler fabrikalarda işe alınabilecek ve Kürtçe konuşmaları yasaklanmayacak, ve;

4- Yönetime karşı olan her Kürt teslim olması halinde affedilecek......

İşte dünya basınına yansıyan ve Türkiye gazetelerine de manşet olan "İran Kürtlere Otonomi Tanıdı" denilen şey ve o meşhur "kararlar" bunlardı.

Kürt feodalleri, aşiret reisleri, şıx ve mollaları tarihte hep yabancı egemenliğe uşaklık yapmış ve Kürdistan'da sömürgeciliğin gelişmesinin temel dayanakları olmuşlardır. Kürdistan'da bugün de, aynı yapıdan kaynaklan işbirlikçi feodal-burjuva ve küçük-burjuva kesimler uşaklığa sahte "particilik" adı altında oynamak istiyorlar. Fakat boşuna! Kürdistan proletaryası örgütlü bir güç olarak üzerine düşen tarihi rolünü oynamak, ona sahip çıkmak durumundadır. Bu onun hakkı ve görevidir. Hiçbir güç onun bu tarihi görevini gerçekleştirmesini engelleyemez!

E...B...

Bir yanda sonuçlanan mahkemeler Diğer yanda yeni operasyonlar . . .

İKİ AYDA 159 KİŞİNİN DAHA İŞKENCE MERKEZLERİNE ALINDIĞI FAŞİST AĞIZLARDAN RESMEN İLAN EDİLDİ!

Faşist cunta kuvvetlerince sürdürülen operasyonlarda devrimci avı devam ediyor. Cuntanın, asker ve "sivil" ağızlardan yaptığı "devrimcileri bitirdik" biçimindeki propagandalarının asılsızlığını da ortaya koyan bu operasyonlarda, örgüt ilişkisi olan veya olmayan sayısız insan gözaltına alınarak, günlerce süren işkencelere tabi tutulmaktadır.

Yapılan son açıklamalara göre, hızından hiçbir şey kaybetmeksizin sürdürülen bu operasyonlarda birçok devrimci ve demokrat gözaltına alınmış ve hiçbir gerekçe gösterilmeksizin yıllarca işkence altında tutulan yüzbinlerce insanın bulunduğu cezaevlerine doldurulmuştur.

6. Kolordu ve Adana, K.Maraş, G.Antep, Adıyaman, Hatay, İçel illeri Sıkıyönetim Komutanlığınca yapılan 2 Ocak 1984 tarihli açıklamaya göre devam eden bu operasyonlarda 26 Ekim-28 Aralık 1983 tarihleri arasında THKP-C Acilciler örgütü üyesi oldukları iddiasıyla 31 kişi gözaltına alınmıştır. İki ay süren bu operasyonlar sırasında, ayrıca çeşitli örgütlere mensup oldukları iddiasıyla 83 kişi daha göz altına alınmış ve işkence merkezlerinde faşizmin zulmü altında iddiaları kabule zorlanmışlardır.

İstanbul ve çevresinde İstanbul Asayiş Şubesi timlerince gerçekleştirildiği belirtilen operasyonlarda ise Devrimci-Yol üyesi oldukları iddiasıyla 35 kişi gözaltına alınmıştır.

KAWA - ANKARA DAVASINDA 1 İDAM VERİLDİ!

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 3 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan KAWA davası, 16 Aralık 1983 günü sonuçlandı.

Davada Ali Biçer idama çarptırılırken, idamla yargılanan diğer iki kişi hakkındaki karar bozularak müebbete çevrildi. Müebbet cezasına mahkum edilen kişilerin isimleri şöyle: Fatih Kanat ve Asgar Gürgöz.

DEVRİMCİ YOL ÇARŞAMBA DAVASINDA BİR MÜEBBET VERİLDİ!

3. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Erzincan 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan Devrimci-Yol Çarşamba davasında bir kişi ömürboyu hapis cezasına çarptırılırken, diğer tutuklular hakkında da 15 yıla kadar değişen çeşitli hapis cezaları verildi.

Ali Hamza adlı tutuklunun müebbet cezasına çarptırıldığı davada Cavit Altan 15, Bekir Akçay ise 10 yıl ağır hapis cezasına mahkum edildiler. Aynı davada 3 kişi beraat etti.

6. KOLORDU VE SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI ASKERİ MAHKEMELERİNDE GÖRÜLEN İKİ DAVA SONUÇLANDI

6. Kolordu ve Adana, İçel, K. Maraş, G. Antep, Adıyaman, Hatay İlleri Sıkıyönetim Komutanlığı 1 ve 2 Numaralı Askeri Mahkemelerinde görülmekte olan ayrı iki dava sonuçlandı.

Devrimci-Yol üyesi olduğu ve Komiser Seyfi Polat'ı öldürdüğü iddiasıyla "yargılanan" Şehzade Kaygusuz ve Ali Güven adlı kişiler ölüm cezasına çarptırıldılar. Bunlardan Ali Güven'in ölüm cezası 10 yıl ağır olmak üzere, 17 yıl ağır hapis cezasına çevrildi.

6. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemelerinde görülen ikinci davada ise, Emeğin Birliği adlı örgütün üyesi oldukları iddiasıyla "yargılanan" Sadık Fidan, Feyzi Özbey ve Ahmet Ceylaner adlı kişiler önce ölüm cezasına çarptırıldılar. Feyzi Özbey ve Ahmet Ceylaner hakkındaki idam kararı yaşlarının küçük olması nedeniyle 20 yıl ağır hapis cezasına çevrilirken, Sadık Fidan ise 6 yıl ağır hapis cezasına çarptırıldı.

KURTULUŞ DAVASINDA ÇEŞİTLİ HAPİS CEZALARI VERİLDİ

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan "Kurtuluş" davası sonuçlandı.

"Kurtuluş" örgütü üyesi oldukları iddiasıyla "yargılanan" 15 kişiden 5'inin çeşitli hapis cezalarına çarptırıldığı davada, 10 kişi beraat etti.

Haklarında hapis cezası verilenlerin isimleri ve verilen cezalar şöyle: Ahmet Cafer Atalay, (13 yıl 4 ay), Hüseyin Şahin (7 yıl), Neslihan Eryetkin ve Mustafa Kara (6 yıl 8 ay), Muzzafer Tuzca (5 yıl 10 ay).

KÖLN KONSOLOSLUĞU BASKINI DAVASI PROTESTOLARLA BAŞLADI

3 Kasım 1982 günü F. Almanya'nın Köln kentindeki Türk konsolosluğunu, 6 Kasım'da gerçekleştirilen "anayasa referandumu" sahtekarlığını protesto için bir süre işgal altında tutan Dev-Sol taraftarı 10 kişinin "yargılanmasına", 3 Ocak 1984 günü Köln Ceza Mahkemesinde başlandı.

Sayıları yüzleri aşan dinleyicinin de her duruşmada hazır bulunduğu dava, daha ilk anda protestolarla başladı. Başta mahkemece "yargılanan" kişiler olmak üzere, mahkemede bulunan Türk, Kürt ve Alman kitle mahkemeyi protesto ederek, faşizme karşı sloganlar attılar. Mahkemenin faşizme karşı bir gösteriye dönüşmesi ve işlemez hale gelmesi karşısında, mahkeme heyeti ilk duruşmayı ertelemek zorunda kaldı.

Ancak daha sonraki duruşmalarda da, gerek eylemciler ve gerekse dinleyiciler, Alman polisinin tavrına rağmen, protestolarına devam ettiler. Polisin, dinleyicilerin pasaport ve kimlik kontrollerini yapmaya kalkışması ve kayıtlara geçirmek istemesi, dava avukatları başta olmak üzere, dinleyiciler tarafından tepkiyle karşılandı ve Türk-Alman istihbarat kuruluşları arasındaki ilişki gereği isimlerin cunta istihbarat kuruluşlarına verileceği belirtilerek uygulamanın durdurulması istendi. Bu durum mevcut havayı daha da gerginleştirerek, sert tartışmalara yolaçtı. Mahkemece "yargılanmakta" olan 10 kişi, mahkeme heyeti ve polisin bu uygulamalarına karşı mahkemeyi protesto ederek salonu terketmek istediler.

3 Ocak'ta protestolarla başlayan ve halen devam etmekte olan dava, Alman kamuoyunda da büyük yankılara yolaçtı. Alman radyo ve televizyonları, konuya ilişkin haberler yayınlarken, televizyonda ayrıca eylem sırasında banta alınmış görüntüleriyle birlikte mahkeme salonundan görüntüler sundu.

Köln Konsolosluğu baskını olarak isimlendirilen davada "yargılanan" kişilerin isimleri şöyle: Hüseyin Tokgöz, Şükrü Yıldız, Ceyhan Kılınç, Murat Aydın, Oğuz Yürü, Mehmet Ünlü, İbrahim Çetin, Müslüm Mercan, Asım Ağırgül, Hüseyin Kadem.

TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI GELECEĞİNİ KENDİ ELLERİYLE YARATMASINI BİLECEKTİR

Türkiye işçi sınıfı geçmişten beri çözümlenmeyen ve bugün epey birikken sorunlarla karşı karşıya bulunmakta ve yeni proplemlerle karşılaşmaktadır. İşçi sınıfı hareketleri tarihi eskiye dayanmasına rağmen, ne ekonomik ve demokratik ve ne de iktidar meselesinin çözümü doğrultusunda güçlü adımlar atılamamıştır. Bunun en temel nedeniyse, işçi sınıfının kendi öz örgütlenmesinin şekilenememesidir. Bugün bu sorunlarının çözümünden bahsederken, en başa bu halkayı koymak zorundayız. Bu halka çözümlenmeden, diğer halkaların çözümüne ulaşmak güç olacaktır. Türkiye işçi sınıfı bu görevleri gerçekleştirecek örgütlenmesini mutlaka yaratmak durumundadır. Yılların ağırlaştırdığı sorunların altından, ancak bu şekilde çıkılabilinir. Yoksa başka şekillerde bir çıkışın olanakları bulunmamaktadır.Tabii ki bu da sorumlu devrimciliğe düşen bir görevdir.

12 Eylül'den sonra grev, sendikal vd. hakları işçi sınıfının elinden tümden alınmıştır. Ellerinde varolan bu kısmi hakları da alınan işçi sınıfının bu alandaki sorunları daha da ağırlaşmıştır. Bu konuda, faşist cuntanın egemenliği sürdüğü oranda kendiliğinden bir gelişmenin veya kazanımların ortaya çıkması da güç görünmektedir.

Burjuvaziye muhalif olan ve belli düzeylerde de olsa işçi haklarının savunuculuğunu yapan sendikaları kapatılmış, Türk-İş gibi sarı sendikacılığa yolaçılmıştır. Bu şekilde işçilerin önlerine sarı sendikacılıkla baraj oluşturulup, ekonomik mücadelesi de engellenmek istenmektedir. İşçi düşmanı faşist cuntanın yalnız Türk-İş'e yol vermesi de bundandır.

Geçtiğimiz günlerde, Türk-İş bir Kongre yaptı. Kongre bir çok şeyin yeniden ele alınması ve birçok gerçeğe yeniden parmak basmak için, ortamı da yarattı. Kongre zemininde yaşanan olaylar, bu duruma somut bir örnek teşkil etmektedir. İşçi sınıfı için, Kongre kuşkusuz birşey getirmemiştir. Burada ele alınan ve tartışılan sorunlara bakıldığında da, neye özgü sorunlar oldukları görülebilinecektir. İşçi adına tartışılan, burjuvaziye daha fazla nasıl uşaklık yapılır meselesi olmuştur.

Türk-İş Kongresi'nde ortaya çıkan tartışmaların ana ekseni, bu çerçeveye oturtulmuştur. Sendika yönetimi arasında çelişkiler belirdiyse de, bunların hangi düzeyde sorunları doğuracak çelişkiler olduğu; kongre sonrasında açığa çıktı.

Burjuvazinin sivil ve asker kesimleri arasındaki çelişkiler, bu Kongre'de de kendisini göstermiştir. Kongre, işçi sınıfının haklarından çok, burjuvaların kendi aralarındaki çelişkileri yansıttıkları bir alan haline gelmiştir. Kongre'ye katılan yeni partilerin temsilcileri kendi aralarındaki çelişkileri buraya da yansıttılar.

Türk-İş'in işçi hakları açısından değerlendirilince hiçbir değeri olmayan Kongresi böyle bir tartışmayı yaşadı.

Fakat diğer yandan hemen eklenmesi ve belirtilmesi gereken bir diğer durum daha yaşandı. Cuntayı incitmemeye dikkat edilerek, işçi haklarının keskin bir savunucusu gibi görünen sendikacılarda ortaya çıktılar.

Bu çıkış işçi sınıfında güçlenen bir eğilimin sonucudur. Artan zamlar, pahalılık karşısında çok az bir ücretle geçinmek zorunda bırakılan işçilerin yaşamı adeta çekilmez bir duruma gelmiştir. Bu durum işçi kitlelerinde düzene karşı homurdanmaların artarak gelişmesine yol açmaktadır. Bu homurdanmalar Türk-İş'e bağlı sendikaların üyesi işçilerde de artmaktadır. Bunun sonucu olarak, bu gelişmelerin önüne geçmek ve etkisiz kılabilmek için, böyle kesin çıkışlar yapmaktadırlar.

Hele işçi sınıfının geçmiş siyasal ve ekonomik mücadele deneyiminin küçümsenmeyecek olaylar ile dolu olması, bugün de benzeri deneyleri yaratabileceğine açık bir örnektir. İşte bu özellik ve gelişmeler faşist cuntayı, burjuva çevreleri alabildiğine rahatsız etmektedir.

İşçi sınıfında gelişen bu eğilime uygun bir örgütlenme geliştirilir ve bu konuda devrimciler görevlerini yerine getirebilirlerse, faşist cuntaya karşı bir mücadele geliştirilebilinir. Ama bu noktada, görev dayatılırken, işçi sınıfıyla burjuvazi arasında derinleşen bu

Devamı Syf: 19'da

ÖLÜMLERİNİN DÖRDÜNCÜ YILDÖNÜMÜNDE İKİ ŞEHİDİMİZİ ANIYORUZ

Adları tarih sayfalarına geçmeyen, ama yarattıkları mücadeleyle halkların kalbine gömülen isimsiz kahramanlar vardır. Ve denilebilir ki, asıl tarihin çarklarını döndürenler bunlardır. İşte PKK'nin bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin isimsiz iki kahraman yurtsever savaşçı şehidinin katledilişlerinin dördüncü yıldönümlerinde mücadelemizi daha da yükselterek saygıyla anıyoruz.

Bu iki şehidimiz, Bucak eşkiya çeteleriyle mücadelede, çapulcular tarafından 24 Aralık 1979'da Adıyaman-Kahta ilçesinin Girêsor köyü civarında katledilen Bekir Savcı ve Mehmet Eroğlu isimli savaşçı köylü yoldaşlardır.

İki şehidimiz de Kahta ilçesinin yoksul köylülerindendirler. İkisinin de ailesi ağalar tarafından köylerinden kovulmuşlardır. Ve ikisi de zorunlu olarak Mersin'e yerleşmişlerdir. 1954 doğumlu Bekir Savcı Agnik köyündendi. Ailesi 1969'da ağalar tarafından köyden kovulmuştu. Yine 1953 doğumlu Mehmet Eroğlu Merdi köyündendi. O da 1970'de ağalar tarafından kovulmuştu. İki aile de Mersin'e yerleşerek işçilik, portakal bahçelerinde toplayıcılık yaparak geçimlerini sağlamışlardı.

PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi onları da etkiliyordu. Hele Hilvan ve Siverek civarında feodal-kompradorlara karşı verilen mücadele onların toprak ağalarına olan kin ve öfkesini daha da bilemişti. Onun için de Mersin'den Hilvan civarına gelerek feodal-kompradorlara karşı verilen mücadeleye katıldılar. 1979 Ağustos'unda da devrimciler tarafından köylerine tekrar yerleştirildiler. Daha sonra Adıyaman civarında PKK önderliğinde feodal-kompradorlara karşı mücadeleyi yükselttiler. Yine bu iki savaşçı yoldaşımız Hilvan ve Siverek civarında feodal-komprador Süleymanlar ve savaş ağası Mehmet Bucak'a karşı verilen mücadeleye de bizzat silahlarıyla aktif bir şekilde katıldılar. Çok sayıda eylemin içinde yer aldılar.

24 Aralık 1979'da bir gurup devrimci ile Bucak eşkiya çeteleri arasında çıkan çatışmada Bekir SAVCI ve Mehmet EROĞLU yoldaşlar kahtâ'nın Girêsor köyü civarında çapulcular tarafından katledildiler. İki savaşçı yoldaşımızın katledilmesi çevrede Bucak eşkiya çetelerine ve feodal-kompradorlara karşı halkın kin ve nefretini artırarak daha aktif bir şekilde mücadeleye katılmalarını sağladı.

Katledilişlerinin dördüncü yıldönümünde iki şehidimizi, mücadelelerini daha da yükselterek saygıyla anıyoruz.

– Yaşasın Özgürlük ve Bağımsızlık Mücadelemiz!

– Kahrolsun Feodal-Komprador Düzen!

Adıyaman'dan bir devrimci.

Emin

HER DEPREM AYNI SEFALETİ GETİRİYOR!

Erzurum'da meydana gelen depremin üzerinden 3 aya yakın bir zaman geçti. Bu süre içerisinde depremin açtığı yaraların sarılmasını bekleyen yöre halkı daha büyük yaralarla karşı karşıya geldi.

Milyonlarca lira tutarındaki yardım deprem için gönderilmesine rağmen, malzemeler ve para deprem bölgesine ulaştırılmadı. Göz boyamak için gelen yardımın çok az bir kısmını halka dağıtan cunta, geri kalan büyük bölümünü ise gasp etti.

Hatırlanacağı gibi Van depreminde de yardımlar, felaket bölgesine ulaştırılmamış, değişik bölgelerde satışa çıkarılmıştır. Halka götürülen yardımlar ise, kullanmaya elverişli olmayan bölümleriydi. Diğer depremlerde yaşanılan durum da bundan farklı değildir.

Erzurum depreminde de bilinen kader değişmedi. Yardımlar yine halka ulaştırılmayarak, devletin kasasına oradan da vurguncuların eline teslim edildi. Milyonlarca yardım gönderilmesine karşın, hâlâ halkın eline geçmemesi, Türk sömürgecilerinin bilinen çehresini bir kez daha ortaya çıkardı.

Kışın ortasında, ısının eksinin çok altında olduğu bir durumda halk çok küçük ve o da çadırdan çok her şeye benzeyen bezlerin altında kalabalık bir şekilde kalmak zorunda bırakılmıştır. Basına da yansıdığı gibi, donma tehlikesi ile karşı karşıya bulunmaktadırlar. Donmamak için, uyumadıkları, sürekli ateşin başında bulundukları, burjuva basınında da boy boy resimlerle verildi. Yani sorun öyle bir dereceye ulaşmışki artık kendileri bile bunu gizleyememekte ve gerçekler tüm çabalara rağmen açığa çıkmaktadır.

12. 1. 1984

KÜRDİSTAN HALKININ DİLİNDEN YAŞAM VE MÜCADELE

Kürdistan, yüzlerce yıldan beridir saldırılara, işgal ve istilalara, soygun ve talanlara maruz kalan; zulmün ve vahşetin kol gezdiği bir ülkedir. Kürdistan halkı içinde bulunduğu tüm zorluklara rağmen bu zulüm ve zorbalıklara karşı direnmekte, insan olma, halk olma ve ulus olma kavgasını vermektedir. Ancak taraflar arasındaki kavga öylesine eşitsiz koşullarda ve öylesine zorlu geçmektedir ki, bu kavgayı ve kavganın çeşitli görüntülerini dünyadaki benzer herhangi bir durumda ifade etmek, anlamak ve anlatmak imkansızdır.

Dünya halklarının bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm ışıklı yolunda hızla ilerledikleri ve modern bir yaşam düzeyine ulaştıkları çağımızda, Kürdistan halkı kendi kimliğini kabul etme ve ettirebilmek için dahi büyük acılar ve fedakarlıklara katlanmakta ve sayısız kurbanlar vermektedir. Çağımızın özellikleri ve dünya halklarının katettiği yol dikkate alındığında, henüz bu yola başlamış bile sayılmayacak olan sözkonusu mücadelesi, uzun bir yol katetmesi gereken bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin ne denli zorlu geçeceğini göstermektedir.

Ancak halkımız yüzyıllardan beridir hertürlü zulüm ve zorbalığa ve doğanın kahredici koşullarına karşı sürdürdüğü savaşı günümüzde de daha da bilinçlenmiş olarak sürdürmektedir. Dün öndersiz, bilinçsiz ve içgüdüsel denebilecek tarzda varlığını korumak için sürdürdüğü bu direnişi, günümüzde sahip olduğu doğru önderlik sayesinde, çağın gereklerine uygun olarak bilinçli ve örgütlü bir tarzda sürdürmekte ve tüm zorluklarına karşın bu yolda kararlılıkla yürümektedir. Bugün halkımızın bütünü dikkate alındığında, bilinçli ve örgütlü mücadele içinde yer alanlar henüz azınlıkta olabilirler, ama bu kavga, içerde ve dışarda, köyde ve kentte her geçen gün dalga dalga yükselmekte ve mücadelenin sesi, düşmanın hertürlü çabasına rağmen bastırılmak bir yana daha da gürleşmektedir.

Düşman bu sesi boğabilmek için tüm gericiliği arkasına alarak halkımıza karşı açık bir savaş başlatmıştır. Hayatın her alanında, üç yıla yakın bir zamandır süren bu açık savaş, halkımızı dayanılmaz yaşam koşulları içine itmiştir. Ancak o, buna rağmen öncüsünün izinden yürüyerek bağımsızlık ve özgürlüğe olan özlemini ve onu kazanmaktaki kararlılığını ortaya koymuş, girilen savaşta dayanılacak bir güç olduğunu kanıtlamıştır.

Düşmana olduğu kadar, halkımızın gücüne güvenmeyen ve bu nedenle de yabancı güçlerin elinde oyuncak haline gelen yerli reformist ve uzlaşmacı güçlere de inanılmaz ağır bir darbe olan halkımızın bu direnişçi tavrı, ulusal kurtuluş mücadelemizin temelini oluşturmaktadır. Değil düşmanlarımız, dostlarımızın bile beklemediği biçimde modern bir direniş hareketi olarak gelişen Kürdistan halkının yaşamını ve direniş mücadelesini bundan böyle daha çok onun dilinden ve kaleminden vermeye çalışacağız. Yeni dönemdeki yayın faaliyetimiz içerisinde ülkemiz ve halkımızın yaşam ve direniş gerçeklerinin yine halkımız tarafından dile getirilişi önemli bir yer tutacaktır. Geçmiş yayın faaliyetimizde gerektiği gibi yer vermeyişimizi bir eksiklik olarak görmekle birlikte, sözkonusu çalışmanın esas olarak bu dönemde anlam kazandığını da belirtmek gerekir. Geçmiş dönemde öncüsünün gösterdiği istikamette yürüme ve devrimci direniş konusunda tavrını şaşmaz bir biçimde ortaya koyan hareketimiz, geleceğin yaratılmasında da tek söz sahibi olduğunu herkese kanıtlamıştır.

Bu nedenle, onu bilinçsizliğin kör karanlığına mahkum edenlerin, varlığını imhaya yönelenlere, gücüne inanmayan ve onun bir daha dirilebileceğini kabul etmeyenlere karşı, Kürdistan'ın tüm varlığıyla direnen gerçekliğinin sesi olarak, ülkemizdeki somut durumu bu sayfalarda, halkımızın dilinden ve kaleminden vereceğiz. Düşmanı teşhir ve tecrit ederek, ulusal kurtuluş mücadelemizi dünya kamuoyuna maletmekte temel dayanağımız, yaşamı ve direnişi ile buna somutluk kazandıran halkımız olacaktır.

Bize ulaşan yazı ve bilgilerle, bizim ulaştığımız alanlarda halkımızla yaptığımız görüşmelerde, cezaevlerindeki uygulamalar ve buna karşı direnişin ulusal ve toplumsal yaşamımızda önemli yer tutmaya devam ettiği görülmektedir. Sömürgeci-faşist güçlere karşı kavganın en sıcak ve adeta göğüs-göğüse yürütüldüğü bu alanda, devrimci mücadeleye duyulan inanç ve bilinçle, halkın davasına bağlılığın en görkemli örnekleri verilmektedir.

Yaşanan akıl almaz acılar pahasına çağla aramıza sağlam köprülerin kurulmasında önemli rol oynayan cezaevlerindeki direnişleri ve **bu alandaki gerçekleri bir okuyucumuz şöyle dile getirmektedir:**

★

"BİR PKK SEMPATİZANI OLARAK BU GİBİ DEVRİMCİLERLE İFTİHAR EDİYORUM"

Tutuklanıp gözaltına alındığım süre içerisinde bana ve yanımdakilere yapılan insanlık dışı işkencelere tanık oldum. Ve bizzat aynı şeyi yaşadım. Urfa'ya götürüldüğümde duyduğum endişelerden, orada bulunanlara, burada ne yaptıklarını; yani buradaki durumun nasıl olduğunu yavaşça sormaya çalıştım. Fakat, ancak bir kişiden cevap alabildim. Aslında hepsinin yüz ifadelerinden, burada neler olup-bittiği belliydi. Çünkü yüzlerinde, ellerinde ve ayaklarındaki çeşitli yara ve işkence izleri herşeyi anlatmaya yetiyordu.

... Bir müddet sonra ismim okundu. Gözlerimi bağlayıp, beni kaldırarak ayrı bir yere götürdüler. Gözlerimi öyle sıkı bağlamışlardı ki nefesimi bile zor alıyordum. Yanılmıyorsam etrafımda dört veya beş kişi vardı, bana soru sorulmadan önce "biraz gözümü gevşetin soluk alamıyorum" dediğimde "hemen yaparız" dediler, ve daha da sıkı bağladılar. Bana "haydi yavrum bak hepiniz elimizdesiniz, sorulan soruya cevap vermezsen seni öldürürüz, bak tüm arkadaşlarınız konuştu, konuşmayan bir kaçını öldürdük, konuşmaktan başka çareniz yok" dediler. Sorulan ilk soru "sen PKK örgütünün üyesi misin" idi. Birkaç saniye susup cevap vermedim. O an kendi aralarında "reis kendimizi biraz tanıtalım" dediler ve beni bir saate yakın falakaya yatırdılar. Daha sonra üzerime su döküp beni soydular. Tekrar sırt üstü yatırıp ayaklarıyla kafama ve karnıma sert tekmelerle vurmaya başladılar. Beş kişi birlikte, yarım saatten fazla bana o şekilde vurmaya devam ettiler. Daha sonra biri "kayışları getirin" dedi. Ve bana "haydi köpek otur bakalım" diye bağırdı. Değil oturmak, olduğum yerde kımıldanmam bile imkansızlaşmıştı. Kımıldayamadığımı gördüklerinde sanırım iki kişi beni kaldırdı, diğerleri de var güçleriyle tekme ve yumrukla vurmaya başladılar. Daha sonra birisi beni tutup diğerleri de ellerimi kıskıvrak arkadan bağladılar. O andan sonra benden ses bile çıkmıyordu, beni ellerimle tavana astılar, sanırım yaklaşık 3-4 saat asılı kaldım. Asılı kaldığım süre içerisinde, yine yanılmıyorsam etrafımda kimse kalmamıştı. Ama o sırada kendisine müthiş şekilde işkenceler yapıldığı belli olan bir başkasının sesi geliyordu. Daha sonra bu ses yavaş yavaş azalmaya başladı, bunun yanısıra bir bayanın sesi de geliyordu. Kadın onlara hep küfrediyor "ben ağabeyimin nerede kaldığını bilsem de söylemem, siz beni konuşturamazsınız, ne sizden, ne de sizin gibilerden ve ne de arkanızdaki cuntadan hiç çekinmiyorum" şeklinde konuşuyordu. Ayrıca "ben PKK'liyim" diye bağırıyordu.

İnanın o anda öylesine cesaretlendim ki, kendimi "gerçekte sömürgecilerin üstümüze böylesine varması, bu gibi direnmelerden ve kesin zaferden duydukları korkunun bir sonucudur" diye düşünmekten alamadım. Daha sonra tekrar odama girdiler, küfürler savurarak "az da olsa bizi tanımışsındır" dediler. 5-10 dakika asılı olarak vurdular. Ama daha sonra biri "şimdilik bu kadar yeterlidir reis" dedi. Bunun üzerine beni oradan alarak tekrar eski kalabalık odaya götürdüler. Orada askerler gözümü çözdüler, ama olduğum yerde yığılmış hareket edemiyordum. Orada bulunan herkes gözaltından bana bakıyordu. Çünkü aynı acıyı kendileri de yaşıyorlardı; daha sonra askerlerin isteği üzerine beni bir köşeye aldılar. Yavaşça birisi yanıma sokuldu ve hafif bir sesle "kurtuluşun tek çaresi haklı davamızın ilkesi olarak hiçbir şeyi konuşmamaktır, ayrıca mümkün olduğu kadar bir şeyi kabullenme, onlar PKK'den olan korkularından dolayı bu kadar görülmemiş işkenceler uyguluyorlar" dedi. Ve yavaşça devam etti "eğer bizler, onlara olumlu cevap vermezsek onların korkusu gün gittikçe artacak ve daha da barbarlaşacaklardır. Mücadelenin kanunudur, ve bundan başka yol da yoktur" sözleri benim için büyük bir cesaret kaynağı oluyordu. Ben bir PKK sempatizanı olarak bu gibi devrimcilerle iftihar ediyorum...

Artık akşam olmuştu, hala su vermiyorlardı, ondan sonra akşam yemeğini getirdiler. Yemek bir çocuğu doyurmayacak kadar azdı. Yemeği yiyemiyordum. Çünkü değil yemek, çenemi dahi oynatamıyordum. O nedenle yemek yiyemiyorum dedim. Onlar "yemek yiyemiyorsan o zaman sana başka bir şey getiririz" dediler. Ve aradan az bir zaman geçmeden bir kağıdın üzerinde biraz insan pisliğini bana uzattılar ve "al bunu ye" dediler. Rededince birisi üstüme çullanıp ağzıma zorla koydu. O hengama arasında yutmaktan başka çarem kalmamıştı. Bununla da yetinmeyip kağıdını bile zorla yedirdiler.

Uğradığımız bu insanlık dışı baskıların korkunç kini, öfkesi, acılarla ve ayrıca dayanılmaz bir susuzlukla o geceyi geçirmeye çalıştım. Yatmak ne mümkün. Acılar içerisinde kıvranıyordum, o tuzlu su ise adeta içimi kemiriyordu. Bütün gece, devrimci ve yurtseverlerin gündüz yedikleri işkenceler yüzünden çıkardıkları iniltilerle inledi durdu. Çünkü onlara yapılanlar, bana yapılanlardan çok fazlaydı. Ben bir PKK sempatizanı olduğum halde, bana bunlar yapılıyorduysa, bir PKK partizanına yapılanları düşünmek zor değildi.

Bütün gece, sabaha ne yapacaklarını, neyle karşılaşacağımızı düşündüm durdum. Çünkü ne oturabiliyor ne de sürünebiliyordum. Vücudum kaskatı kesilmişti. Soğuk ve ıslak bir beton üzerindeydik. Nihayet sabah oldu. Sanırım saat yedi falandı. İki devrimciyi çağırdılar, gözlerini bağlayıp götürdüler. Aradan 5-6 dakika geçmeden patırtı ve dövme sesleri gelmeye başladı bile. Sanırım bu hücre çok yakınımızdaydı. Götürülenlerden birisi direniyordu, "herşeyi ben yaptım bu arkadaşı tanımıyorum, ben PKK'liyim" şeklinde konuşuyordu. Diğeri ise, "bu arkadaşı tanıyorum, hep bu beni kışkırttı ve bu beni devrimci etti" diye sömürgecilere yalvarıyordu. "Aslında ben evimi İstanbul'a götürecektim, bu beni tehdit etti" diyerek sömürgecilere çeşitli bilgiler veriyordu. Fakat bu kişi düştüğü tüm durumlara rağmen işkenceden kurtulmadı. Hatta "haydi söyle bakalım sen daha neler yaptın" diyerek daha fazla dövüyorlardı. Herşeyi üstlendiği ve bildiklerini anlattığı halde yine de tempolarında bir azalma yoktu. Onun durumunu direnen devrimci üzerinde baskı unsuru olarak kullanıyor ve 'haydi bak arkadaşın herşeyi konuştu, senin artık sır saklamanın ne yararı var, haydi bakalım anlat" diyorlardı. Direnen arkadaş ise, hep direnerek ve hatta "tarih sizi mutlaka cezalandıracaktır" diyerek onları tehdit ediyordu.

Beş-altı kişiden sonra ismim okundu, gözlerimi bağlayarak beni götürdüler. İkinci seansta da "soytarılık yapmana gerek yok, sorularımıza cevap ver" dediler ve üzerime yüzlerce soru yağdırdılar. Olumlu cevap alamayınca beni tekrar falakaya yatırdılar. Daha sonra beni çırılçıplak soydular. Kablonun birini kulağıma, birini de .... bağlıyarak elektrik vermeye başladılar. Bu işkencenin bana verdiği acı, sadece maddi değil, belki de ondan çok maneviydi. Yapılanlar karşısında "bana bunu yapacaklarına beynime bir kurşun sıksalardı daha iyiydi" diye düşünmeden edemedim. İstemeyerek bağırdım. Nefesim kesilmek üzereydi. Bunu gördüklerinde akımı durdurdular. Fakat 5-6 dakika sonra tekrar başladılar. Bu seanslar 19-20 defa tekrarlandı. Çok susamıştım. Su istediğimde ise, "sen konuş, biz seni su üstünde yüzdürürüz, istediğin kadar su içersin" dediler. O ara biraz düşünme payı verdiler. Ben ise **içimden direnmeyle ilgili türküler söyledim**, tekrar onları cevapsız bırakınca adeta delirircesine beni dövmeye başladılar. Daha sonra beni bir başka hücreye götürdüler, tabii götürmeleri sürüme biçimindeydi. O vaziyette beni götürüp bir hücrede oturttular. Hücre boğazıma kadar suyla doluydu. Ve çok dardı. İçindeki su çenemin hizasına kadar geliyordu. Yediğim dayak ve işkencelerden o kadar halsizdim ki içim yanıyordu. O sırada, o pis suyu içmek istedim, ama içi pislik ve tuzla doldurulduğundan içmeye imkan yoktu. Vücudum, öylesine kaşınmaya başlamıştı ki adeta her yanım alev içindeydi. Ayrıca vücudumdaki yara izleri de beni çok fena yapıyordu. Bu nedenle takatsiz kalıncaya kadar kendimi kaşıdım ve nitekim sonuçta elim-kolum yanlarıma düşmeye başladı. Sanırım orada üç saat kaldım. ....

Benden olumlu cevap alamayınca biraz daha dövdüler, daha sonra tekrar beni devrimcilerin bulunduğu odaya götürdüler. Onlar gittikten sonra, askerler gözümü çözdüler. İki kişi beni bir köşeye aldılar. Bir yoldaş yavaşça yanıma sokuldu ve "bazı çözülmüş teslimiyetçilere aldanma, zaten onlar mücadeleyi bırakmışlardı" dedi. Gerçekte onların bu koşullar altında bile yaptıkları konuşmalar göğüs kabartıcı bir olaydı.

Daha sonra yanımıza bir ihtiyar getirdiler. Bir arkadaş ihtiyara "Amca senin suçun ne" diye sordu. Çok yavaş bir sesle sorulan bu soruya ihtiyar şöyle cevap verdi: "Ben 60 dönümlük bir pamuk ektim. Pamuğun ta öbür tarafından iki kişi geçmiş, bana diyorlar ki bize onların ismini söyle, ben de kimin geçtiğini bile görmedim, hem geçse de ben nereden bileceğim onların isimlerini. Tarladan geçen herkesin ismini soracak değilim". "Yok yok sen dün geçenleri tanıyorsun" diye tutturuyorlar. Ayrıca bana "haydi diyelim onların isimlerini bilmiyorsun, peki başka bildiğin devrimcilerin ismini söyle, eğer onu da bilmiyorsan kimlerle ilişkileri var, hangi eve gelip gidiyorlardı, sık sık kimler onların lehinde konuşuyor, muhakkak az da olsa bilirsin" diyorlar ve beni epey sıkıştırıyorlar".....

Bir olayı hiç unutamıyorum. O günlerde 11 yaşında bir çocuk getirmişlerdi. İlkokul 4. sınıfta okuyormuş. O çocuğu tam dört saat aralıksız dövdüler, bu dövülmeler sırasında çocuk sürekli direniyordu. Olumlu cevap alamayınca çocuğu yanımıza getirdiler. Yanımıza getirildikten sonra 1 saatten fazla ağlamaya devam etti. Elleri-ayakları, yüzü şişmiş, ağzından ve burnundan kan akıyordu. Nihayet çocuk ağlamayı bıraktı. Çocuğun sırtında doğru-dürüst bir elbise dahi yoktu. Yırtık bir gömlek ile yamalı bir pantolon giymiş, ayakları ise çırılçıplaktı. Tir, tir titriyordu. Yavaş yavaş doğruldum ve elimle ona yanıma gelmesini işaret ettim. Geldi "senin suçun ne" diye sordum, bir süre cevap vermedi. Daha sonra "sana ne" dedi. Onlar barbarlıklarını çocuklara bile uygalamaktan çekinmiyorlardı. ....

.... Üzerimizde uygulanan işkenceler dayanılır cinsten değildi. Ama şuna olan inancım sarsılmıyordu. "Devrimcilik zor, fakat kutsal bir görevdir, yaşamak için direnmek lazım." Bunun örneklerini gözümle gördüm. Sabah olunca birçok yoldaşı götürüp geri getirmediler. "Biz onları öldürdük, yavaş, yavaş size de sıra geliyor" diyorlardı. Gidenlerin yerlerine başka devrimcileri getirdiler. Onları ayrı bir yerden alıp yanımıza getirmişlerdi. Onlar da bizimle aynı işkencelere tabi tutulmuşlardı. Bazı teslimiyetçilerin dışında direnme devam ediyordu. Burada insana çok acı veren şeyler de vardı. Örneğin PKK'nin ön saflarında mücadele vermiş bazı teslimiyetçiler sömürgecilere yardımcı oluyor, devrimcilerin üzerindeki baskıları daha da yoğunlaştırıyorlardı. Zararları bununla da sınırlı değildi. Onlar birçok yurtseverin tutuklanmasına sebep oluyorlardı...

... Bu arada yanımıza, benden daha beter olmuş bir devrimciyi getirdiler. Üç gün yanımızda kaldı, hiç kımıldanmadan yatıyordu. Ameliyatı patlamıştı ve hastahaneye götürmeleri gerekirken götürmüyorlardı. Tabii ki kısa bir süre sonra öldü. Bizden bu arkadaşın açlık grevinde öldüğüne dair zorla imza aldılar. Her tarafı yara-bere içinde olmasına ve açıkça ameliyatı patlamasına rağmen bu imzalarla işi kapatmaya çalışıyorlardı. Yapılan işkencelere insan değil, hayvanların bile dayanmasına imkan yoktur. Bu nedenle de birçok devrimcinin bu işkenceler sonucu öldüğünü duyduk, kendi gözlerimizle de gördük...

:.. Daha sonra beni merkezden tugaya götürdüler. Tugayda da bir gün boyunca işkence görmedim. Ama ertesi gün işkencenin alasını orada da gördük. Burada da birçok devrimci vardı. Aslında Urfa'da devrimci ve halktan tutukladıkları kişileri koyacak yer kalmamıştı. Ancak yine de tutuklama ve işkencelerine ara vermiyorlardı... Kadınlara da erkeklere yapılan işkencenin aynısı ve hatta daha da fazlasını yapıyorlardı. Yanımızda bir ihtiyar şöyle anlatıyordu:

"ben ve gelinimi buraya birlikte getirdiler ve "eğer oğlunun yerini söylemezsen gelinine senin gözünün önünde tecavüz edeceğiz" dediler. Dediklerinden geri kalmadılar ve 4-5 kişi gözümün önünde ona tecavüz ederek yanımda eğlendiler." İhtiyar bunları anlatırken bir yandan ağlıyor, diğer yandan yüzüne vuruyor ve "artık yaşamak değil, ölmek istiyorum" diyordu.

Günlerimiz artan baskı ve işkenceler altında çekilmez bir biçimde akıp gidiyordu. Konuşmayanlar ve üzerinde bir şey tesbit edilmeyenlerin bazıları bırakılıyorlardı. İsimleri okunduğunda bırakılacaklarından haberimiz olmayan bu insanlara "arkadaşlarınızla vedalaşın, hakkınızda idam kararı verildi. İnfaz edeceğiz" diyorlardı. Yoldaşlarımız yanımızdan ayrılırken bazıları zorla götürülüyor; bazıları ise kahramanca kendileri gidiyorlardı. Tabii bunun yalan olduğunu sonra öğrendik. Amaçları yine psikolojik baskı ve yıldırmaydı.

Ben bırakıldığımda aynı şeyi bana da söylediler. Bırakıldıktan sonra karnımda sürekli sancılar vardı. Ozel bir doktora gittim. Doktor böbreklerinde iltihaplanma var dedi. Soğuktan ve işkenceden olduğunu söyledi. Bana bir rapor vermesini istedim, ama o "bizim böyle bir yetkimiz yok, veremeyiz" dedi.

Aradan birkaç ay geçmeden beni bir daha yakaladılar. Bu kez bir gün tuttular. Ve biraz işkence yapıp bıraktılar. Artık hemen hemen beş-altı günde bir beni yakalıyorlardı. Tabii eskisi gibi fazla bekletmiyorlardı. Ama bu tam 1981'in sonuna kadar devam etti. Son olarak 1983'te beni yine yakaladılar....

Yine tüm köylülerle birlikte geçirdikleri dayak ve işkenceden sonra "Urfa'daki durumu biliyorsun unutma" gibi tehditler savurarak bırakıp gittiler.

KAHROLSUN SÖMÜRGECİ
FAŞİST CUNTA!
YAŞASIN KÜRDİSTAN'IN
BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ!

Bir PKK taraftarı.

Ülkemizdeki sömürü ve baskı uygulamalarının ve buna karşı direnişin yoğunlaştığı diğer bir alan ise kırsal alanlardır. Aralıksız olarak uygulanan operasyonlar ve bu operasyonlar süresince devam eden insanlık dışı baskı, talan ve katliamlar yaşamı halkımıza adeta zindan etmiştir. Yüzyıllardır devam edegelen ve günümüzde ise, hadsafhaya çıkarılan baskı ve zorbalıklar ulus ve halk olarak varlığımızı tümden tarihe gömmeyi hedeflemektedir. Ancak hem halkımızın çağa ulaşan direnişçi sesi ve hem de kendi çürümüşlüğü nedeniyle bunu başaramayacağını bilen sömürgeci faşistler, kendileri ile birlikte bir halkı da yıkıma sürüklemek için tam bir vahşet tablosu sergilemektedirler.

Özellikle ulus ve halk olarak varlığımızın canlı olduğu Kürdistan'ın diğer parçalarına sınır bölgeleri ve özellikle de Hakkari vb. alanlar günümüzde düşmanın zorbalıklarına en çok tanık olan, ama devrimci direnişin tohumlarını da bağrında en çok yaratan alanlar durumundadır. Ülkemizdeki yaşam ve mücadele gerçeklerini ise bize ulaşan çok sayıda yazı ve mektuplardan ancak bölüm bölüm verebilmekteyiz.

★

SERXWEBÛN'A

DÜN KERVAN SOYANLAR, BUGÜN HALKI SOYMAKTADIRLAR

....

.... Siirt'in Şirvan (........) G.E. (Gelyê Erun) mıntıkasında Türk devletinin faşist militarist güçlerinin operasyonu sonucu, yöre halkı, silah toplama bahanesi ile yoğun baskı ve işkencelere tabi tutulmuş, yüzlerce insan mal ve mülkünü satarak, silah satın alarak devlete teslim etmek zorunda bırakılmıştır. Çok sayıda faşist kolluk kuvvetinin yöreye yığılması ile halka büyük gözdağı verilerek, yöre halkından 124 (yüz yirmi dört) tane büyük (Beşi birlik) altın zorla gasp edilmiştir. Faşist sömürgeci Türk devletinin izni ile Kürdistan'ın her alanında olduğu gibi, bu alanda da faşist kolluk kuvvetleri soygunu büyük bir başarı ile gerçekleştirmişlerdir. Soyguna katılan unsurların başında Siirt Tugay Komutanı, bir alay komutanı, Siirt Valisi, Siirt Emniyet Müdürü ile Cevizli karakol subayı bulunmaktaydı. Çok miktarda rüşvet alarak ve onlarca silah toplayarak büyük bir talanla yüklerini alıp gitmişlerdir. Olaydan sonra çevre köylerden halk tarafından bir heyet oluşturularak şikayette bulunmak istemişlerdir. Vilayete giden heyet tugay tarafından tutuklanmış ve işkenceye alınmışlardır. "Ya sessiz evinize döner gidersiniz, ya da sizi öldürürüz" demeleri üzerine, köylüler canlarını kurtarma telaşı ile zorla kendilerini tugaydan kurtararak köylerine geri dönmüşlerdir. Olay yöre halkını daha fazla etkilemiş, faşist devlete karşı olan kin ve nefretleri daha fazla artmıştır. Faşist sömürgeci Türk devletinin gerçek düşmanlarımız olduğu, yoksulluk ve açlık sebebinin kendileri olduğu ve yıkılması gereken bir güç olduğunu çok daha iyi anlamışlardır. ...

....

... Bitlis ilinin "Tagermavê" köyünde ormanda çırpı kesen köylüler, askerler tarafından kurşun yağmuruna tutuldular, bu köylülerden çoğu ormanlığın sık olmasından yararlanarak kaçmayı başarırken, yaralanan bir köylü ise, faşist-sömürgeci devletin subay ve askerleri tarafından katledilmiştir. Buna benzer olayların gelişmediği yerler kalmamıştır.

Son bir olayı daha anlatacak olursak, bizzat gözleri ile gören kişilerin sözlerinden aldığımız habere göre, yine faşist-sömürgeci devletin ihtiyaç hissettiği ürünlerin elde edilmesi için, faşist uygulamalardan biri de, Muş ilinin çevresindeki ova köylerde cereyan etmiştir. Bu yörede köylüler her yıl tütün ekiminde bulunmaktadırlar. İzin belgeleri olduğu için köylüler bu yıl da tütünlerini ekmişlerdir. Tütünlerin yetişkin bir hale geldiği söylenmekteydi. Türk devletinin çevre köylerdeki tütün üreticilerini toplayarak "siz niye tütün ekmişsiniz, tütün ekimini biz yasaklamışız" demeleri üzerine köylüler aniden şok geçirmişler ve "bizim ekeceğimiz, geçimimizi sağlayacak başka bir şeyimiz yoktur" deyince de, devlet yetkilileri, kendilerine "şeker pancarı ekin" karşılığını vermişlerdir. Köylülerin ise "şeker pancarı geçimimizi sağlayamaz" demeleri üzerine, köylüler azarlanmıştır. Bununla da kalınmamış devletin önceden kiralayıp hazırladığı traktörleri tütün tarlaları içine daldırarak yüzlerce hektarlık ekilmiş tütün arazisini yerle bir etmişlerdir. Üstelik kiralanan traktörlerin ücretleri de arazi sahiplerinden alınmıştır...

YAŞASIN
ÖNCÜ MÜFREZEMİZ PKK!

10 Ekim 1983
Mahmut

ŞIRNAK YENİDEN İŞGAL EDİLDİ!

... Yöremiz Şırnak, ekilir arazisi az olan, dağlık bir yöredir. En önemli geçim kaynağı hayvancılıktır. Hiçbir iş alanının devletçe açılmadığı, kömür ocaklarının ise işletilmelerinin devletçe durdurulduğu, işsizliğin had safhalarda olduğu, yoksulluğun alabildiğine gelişkin bulunduğu bir yöredir. Güney Kürdistan'daki hareketten etkilenmesi sonucu, yurtseverliğin güçlü olduğu bir alandır.

Bu yöredeki halk 12 Eylül'den önce kısmen de olsa, kendi geçimlerini sağlayabiliyorlardı. Devleti 12 Eylül'e zorlayan ekonomik bunalım ve bu bunalımı halka aktararak atlatmaya çalışan cunta, halkın yaşam bağlarını hergün biraz daha kopartarak ölüme doğru terk etti. Daha önce kömür ocaklarında işçi olarak çalışan veya kömür ocaklarını işleten halkın bir kısmı geçimini buradan sağlıyordu. Cuntanın gelişiyle birlikte, bir kararla halkın işlettiği kömür ocakları kapatıldı. İşçiler eliboş, aç çoluk-çocuklarının yanına döndüler. Bugün devlet sadece iki ocak çalıştırmaktadır, bu ocaklarda yerli ajanları ve işbirlikçileri yanında işçi olarak çalıştırdıkları ise daha çok muhbirlerdir. Böylelikle faşist cunta kendisine sosyal dayanak oluşturmaya çalışmaktadır.

Faşist-cuntanın diğer bir uygulaması da, halkın gelişen muhalefetinden duyduğu korkuyla silah toplama adı altında halkı soymaya başlamasıdır. Cuntanın gelişiyle yöremizde üç seferdir bu ad altında operasyonlar yapılmaktadır. İlk operasyonu evlerdeki taşınabilir kıymetli eşyaları alarak, kadınların, kızların ziynet eşyalarını açıkça gasp ederek yaptılar. İkinci operasyonlarda ise, genellikle yöre halkını işkence tezgahlarından geçirerek, cezaevlerine kapatıp, günlerce aç, susuz, sigarasız bırakarak, bunları devletin söylediklerini yerine getirmeye zorladılar. Ve tutukevlerindekilere bizzat merkez başçavuşu İzzet "biliyoruz silahlarınız yoktur, fakat herkes bir silah veya bir silahın parası kadar parayı getirinceye kadar kimseyi bırakmıyacağız" dedi. Bunun üzerine toplatılan ve tutuklanan halkın bir kısmı hayvanlarını satarak, bazıları yataklarını satarak, bazıları faizle borç alarak bir silah parası kadar parayı veya bir silahı –ki bu da genellikle kendilerinin komisyoncularından alınarak– alarak devlete teslim edip bırakılmalarını sağladılar. Hiç olanakları olmayanların bir kısmı da tutuklu ya da mahkum duruma düşmüşlerdir. Son operasyonda ise; emperyalizmin halkların mücadelesine karşı kullandığı ve karşı-devrimin taktikleriyle eğitilmiş çok sayıda –2000– komandoyu Batman'dan getirerek ve bir ay önce cuntanın yöremizdeki alaya atadığı yüzbaşı Ahmet Karabela yönetimindeki güçle Şırnak şehir merkezini iki gün işgal ettiler. Şehirdeki binlerce insanı okullara, camilere ve karakollara toplayarak, şehirde sokağa çıkma yasağı kondu, çıkışlar engellendi, şehir girişleri ise serbest bırakılarak bu iki günlük süre içinde şehir, yöredeki köylüler için tuzak haline getirildi. Okullara, camilere ve karakollara toplatılan halktan yine silah talep edildi. Silahsız olan halk gerçek durumlarını anlatmaya çalıştıklarında ise, çılgına dönen yüzbaşı binlerce insanın önünde "annem bir, babam bindir. Kürtler ağabeyimi vurmuş, beni de vursunlar" diyerek askerleri halkın üzerine saldırttı. Bu çılgınca saldırı halkın feryadıyla karışarak herkeste katliam korkusu ve heyecanını yarattı. Daha sonra bu güçler operasyonlarını çevre köylerde yaygınlaştırarak vahşetlerini sürdürdüler. Şehirdeki işgal ve vahşeti duyan, bir de bu büyük askeri gücün köylere saldırdığını gören köylüler, eli-kolu tutan herkes, köyleri boşaltarak dağlara çekildiler. Köylerde yalnız kadın, ihtiyar ve çocuklar kalmışlardı. Sömürgeci kolluk kuvvetleri köylerde erkek görmeyince sürü toplar gibi kadın, çocuk ve ihtiyarları toplayarak hepsini alaya götürmeye çalıştılar. Askerlerin önünde iki büklüm olmuş, zor yürüyen ihtiyarlar, bir çocuğunu kucağında, bir çocuğunu sırtında taşıyan analar, korku ve panikten çocuklarını beşikten alma fırsatını bulamayan anaların ağlamaları, çocukların sızlamaları yürekler acısıydı. Tüm bu olaylar A. köyünde, XB. köyünde, B. köyünde vb. köylerde görülen sömürgeci vahşetin birer parçasıydı. Sömürgeci güçlerin köylerde yarattığı bu vahşet ve insanlık dışı uygulamaları gören, duyan herkes, Kürt halkının düşmanlarının ne kadar şerefsiz ve insanlıktan **ne kadar uzak olduklarını, acı gerçeğin içinde anladılar...**

... Biz yöre halkı olarak bu baskıları yaşıyor, görüyor ve düşmanın bize kabul ettirmek istediği bu ölüme terk ediş yolunu red ederek buna karşı örgütlü bir mücadeleyi yükseltmenin tek kurtuluş yolu olduğuna inanıyoruz...

Bir Serxwebûn taraftarı.

FAŞİST CUNTANIN YENİ SİNDİRME VE TESLİM ALMA POLİTİKASI

Faşist Türk sömürgecileri Güney Kürdistan'a yaptıkları müdahale başarılı olamayınca geri çektiği binlerce askeri gücüyle Hakkari'nin birçok kaza ve köylerine yöneldi. Bu kazalardan biri de kazamız Beytülşebbab'tır.

Kazanın her tarafına binlerce asker yığarak, köylerde okullara, veya çadırlara asker yerleştirerek tam bir işgal ablukasına aldı. Bunun yanında hergün 7-8 helikopterle keşif uçuşları yapan faşist sömürgeci güçler bu durumlarıyla yöremiz Beytülşebbab halkına karşı tam bir savaş açmış görünümündeydiler. Operasyona başlamadan önce kaza ve köy muhtarlarıyla toplantı yapan faşist askeri komutanlar, muhtarlara hitaben yaptıkları konuşmalarında "muhtarlık alanınızda var olan mahkumların, asker kaçaklarının ve silahların hemen teslim edilmemesi halinde kendimiz bir takım uygulamalarla almasını iyi biliriz, bunun için herkes bunu gönül rızasıyla yapsın" gibi tehditlerde bulunuyorlardı. Daha evel de belirttiğimiz gibi yörenin geçimi hayvancılık olduğu için, yöre halkı yüksek dağlardaki yaylalara çıkmışlardı. Bu toplantılarda savurdukları tehditlerle herhangi bir sonuç elde edemeyince, operasyonlara giriştiler. Faşist cunta kuvvetleri kazamız ve yöresinde yaptığı operasyonlarda ilginç sindirme ve teslim alma taktikleri uyguladılar. Helikopterlerle yaylalardaki köylülerin çadırlarına saldırılara başladılar. Bu sefer Kürdistan'ın diğer yörelerinde hergün görülen ve güncel bir yaşam haline gelen işkence, kurşunlama, toplu tutuklama vb. gibi baskı yöntemleri yerine, halktan izin alarak evleri arama, halktan fakirleri seçip elbise, ayakkabı verme, halkın sağlık sorunlarıyla ilgilenme ve çocuklara yiyecek dağıtma "kadınlara sarkıntılık yapmayacaklarını, sadece arama yapacaklarını vaadederek evleri aradıktan sonra köylülerden herhangi bir hakarete uğramadıkları ve askerler tarafından hiçbir eşyaya zarar verilmediğine" dair imza alma gibi bir taktikte bulundular. Bir sürü "iyi laf ve nasihatla" kendilerine, halkın dostu görünümünü vermeye çalışıyorlardı.

Ancak tüm bu uygulamalarla da umduğunu bulamayan sömürgeciler daha sonra, mahkum ve kaçakçıların dağlarda saklandıkları bahanesiyle, aramaya geçtiler. Sarp ve dağlık alanlara ulaşamayan cunta kuvvetleri, oraları havadan ve karadan bombalama ve kurşunlamaya başladılar. Bombalama ve kurşunlamadan sonra hayasızca "orada mahkumlar ve kaçaklar vardı, hepsini öldürdük, hiçbirisi kurtulmadı" gibi yaygara koparıyorlardı. Tüm bu uygulamalardan sonra herhangi bir sonucun alınmadığını gören, kazamızda güçlü bir ajan yapının olmayışı ve halkın uygulanacak baskıya ve hakaretlere karşı cevapsız kalamayacağını iyi bilen faşist cuntanın askeri şefleri, ilk etapta yöre halkının üzerine bu yöntemi uygulayıp sonuç almaya çalıştılar. Ancak onda da başarısız kaldılar.

Aslında halkın gözünü korkutma, psikolojikmen sindirme ve halkın dostu görünümü gibi yöntemlerin halk tarafından birer oyun olduğu bilinmekteydi. Ve aynı zamanda da yöre halkının hangi ferdine sorulursa bunun oyun olduğunu, bizi kandırmak istediğini rahatlıkla söylemektedir.

Biz Beytülşebbat'tan bir grup Serxwebûn taraftarı olarak yöremizde 1.7.1983 ile 6.7.1983 tarihlerinde yaşanan bu olayı gazetenize iletmeyi bir görev olarak bildik.

ŞIRNAK'TA OKUMA-YAZMA SEFERBERLİĞİ VE ÜÇLÜ ÇETE

... Sömürgeci-faşist cunta "okuma-yazma" seferberliğini; toplu işkence, baskı ve sindirme uygulamalarıyla **gerçekleştirmeye çalıştığı** yöremiz olan Şırnak ve çevre köylerinde sömürgeci-faşist uygulamalarıyla yaşamı çekilmez hale getirmiştir.

Şırnak yoksul halk kitlelerinin yoğun olduğu, belli bir oranda feodal-aşiretçi ilişkilerin hüküm sürdüğü, feodal baskı ile sömürgeci baskının halk kitleleri üzerinde içiçe uygulandığı, **Türk uluslaşmasının gerçekleştirilemediği** ve daha birçok yönüyle ulusal değerlerinin yaşatıldığı; ve yurtseverliğin güçlü olduğu bir toplumsal yapıya sahiptir. ...

....

İşte...! sömürgeci-faşist cuntanın ilçemizdeki kanun uygulayıcıları olan faşist nitelikli üçlü çetenin sergiledikleri tablolardan birkaçı:

Yüzbaşı Ahmet Karabela D. ve Z. köylerinde "okuma-yazma" seferberliği gerekçesiyle köylüleri toplayarak, hertürlü işkenceyi yaptıktan sonra D. köyünde "hitaben konuşmasında" şunları söylemiştir. "Beni tanırsınız! Ben annesi bir, babası bin olan Türk ordusunda bir yüzbaşıyım. Zaten Kürtler kardeşimi öldürdüler. Hemen dediklerimi yerine getirmezseniz, hepinizi köyünüzle birlikte benzinletip yakar yıkarım." Daha sonra köylüleri tek tek dayaktan geçirip, karın tokluğuna geçinebilen köylülerden zorla silah isteminde bulunmuştur. Bunun üzerine A. adında bir köylünün "silahên me yoktur komutan efendi, biz hepsiler zahmetle idare yapıyor" demesi üzerine, askerleri köylülerin üzerine saldırtarak bir katliam manzarasını canlandırmıştır. Buna rağmen köylüler isteklerinin hiçbirini yerine getirmemişlerdir.

Yine 20 askerle birlikte Z. köyüne giden faşist yüzbaşı köy meydanında köylüleri toplayarak, bir şey söylemeden önce askerleri üzerlerine saldırtarak, teslimiyete zorlamış, daha sonra köylülere seslenerek "Türkçeyi öğreneceksiniz, o pis Kürtçeyi unutacaksınız bu birincisi, ikincisi ise, köyünüze 'Apocuların' geldiğini ve onlarla dolaştığınızı duydum; doğrudur, **bana yutturamazsınız** böyle bir şeyi, bir daha duyacak olursam anne avradınızı vs.... yaparım" diyerek köylüleri kabule zorlayıp böylece de bir katliam ortamı yaratmaya çalışmış. Köyden ayrılınca da 10 kişiyi beraberinde jandarma merkezine götürerek günlerce yapılan işkencelerden sonra 250 bin lira karşılığında serbest bırakmıştır.

D. köyünde A. G. adındaki köylünün, köyünde kaymakamın yaptıklarıyla ilgili bize anlattıkları: "kaymakam bizim köye geldi. Köyün bütün erkeklerini okulda topladı. Önce bizi korkutmak için tahrik edici bir konuşma yaptı. Köylülerin kendi aralarında konuşmaları üzerine, bu sefer kaymakam "ben anlamam. Bir **dahaki dönüşümde ana okulunun temeli kazılmış** ve taşları taşınmış, hazır duruma getirilmemiş ise, asker getirip size zorla yaptıracağım" dedi. Ve ben de kendimi tutamayarak "kaymakam beyim mahfû perişan olduk" deyip daha konuşmamı bitirmeden bastıran kaymakam efendi küfür kusarak "sus lan oruspu çocuğu" ve "bunu benden bekleyin" deyip gitti.

Müftüye gelince o da öbürlerinden geri kalmıyor, her cuma günü şehir merkezinin bir camisinde hutbe okurken vaizin başında "devletimizce okuma-yazma seferberliği kapmanyası açılmıştır. Siz de katılınız. Fakat katılmakla iş bitmiyor. Daha kabullenmeniz gereken çok şey vardır. Devletimize itiat ediniz. Devletine itiat etmeyen, dinine de itiat edemez. Dikkatinizi çekmek isterim; kafalarınızı karıştıranlar oluyor, kanmayın onlara. **yok! eğer kanacak olursanız yüce dev**letimizi karşınızda bulursunuz" diyerek açık bir şekilde tehditler yağdırmaktadır.

Evet bütün bunlar sömürgeci Türk egemen güçlerinin ve onun aşağılık uşaklarının ülkemiz Kürdistan'ın tarih sahnesinden sökülüp atılma çabalarının Şırnak ve çevre köylerindeki bir yansımasıdır.

6 Kasım 1983
Metin

ORTADOĞU VE DÜNYA

AVRUPA KONSEYİ TOPLANTISI ÖNCESİNDE GENEL GÖRÜNÜM

30 Ocakta yapılacak olan Avrupa Konseyi Parlamenterler Asamblesi yaklaşırken, Avrupa ve Türkiye'de tartışmalar da yoğunluk kazanıyor.

Hatırlanacağı üzere, Avrupa Konseyi'nin Eylül 1983'deki toplantısında, Türk parlamenterlerin konseye kabul edilmemeleri doğrultusunda karar alınmış, fakat Türk yönetimi hakkındaki kesin karar seçimler sonrasına denk gelen Ocak toplantısına bırakılmıştı. Avrupa'nın da ilgiyle ve yakından izlediği seçimler ardından, Türkiye'de rejimin gerçekte hiç bir değişiklik göstermemiş olmasına rağmen, Avrupa çevrelerinde yönetime ilişkin yaklaşımlarda daha önceki "sertlik" giderek yerini yumuşamaya bıraktı. Kamuoyuna yansıyan tartışmalardan da görüleceğ gibi, 30 Ocak toplantısına ilişkin görüşlerde dahil olmak üzere üç eğilim daha açık bir biçimde ortaya çıkmaya başladı. Bunlardan birincisi Türk parlamenterlerin Ocak toplantısında yer almasını, diğer bir eğilim ise Mayıs toplantısına gelmelerini salık verirken, üçüncü bir eğilim de tamamen kabul edilmemelerini istemektedir. Bu durum etkisini Türk burjuva çevrelerinde de göstermektedir. İki eğilimin yansıdığı bu çevrelerden bir kısmı, Ocak toplantısına gitmeyi tercih ederken, diğer bir kısmı ise bu tarihte gitmenin riskli olacağına dikkat çekerek, Mayıs ayındaki toplantının beklenmesini istemektedir.

Avrupa çevrelerinde yoğunlaşan ve Türkiye'de de hemen hergün gündeme getirilen bu tartışmaların gerçek anlamı ve ne yapılmak istendiği elbette kitleler tarafından da sorulmaktadır. Haklı olarak herkes, bu "demokrasiye dönüşün sonuçlarını bekleme" düşüncesini anlamsız bulmakta, yaşanan gerçekler bütün çıplaklığıyla ortada iken ve hem de 12 Eylül'ün mimarları devletin tüm yönetim kademelerini ellerinde tutarken hâlâ "demokrasi"den bahsedebilmesine öfke duymaktadır. Açık ki, Türkiye ve Kürdistan halklarının, devrimci ve demokrasi güçlerinin duyduğu bu haklı tepkiye, Avrupa demokratik çevreleri de katılmakta, en doğal insan haklarının bile ayaklar altında çiğnendiği, cezaevlerinde hergün yüzlerce devrimci ve demokratın katledildiği, işçi haklarının gaspedildiği, Kürdistan halkı üzerinde tam bir soykırım savaşı yürütüldüğü koşullarda "demokrasi"den bahsetmenin ancak vahim sonuçlara yol açacak bir aldanma olduğunu belirtmektedirler.

Türkiye ve Kürdistan devrimci-demokratik güçleri için olduğu gibi, Avrupa demokratik çevreleri için de, Türk parlamenterlerin kabul edilip edilmemesi veya parlamentonun tanınıp tanınmaması konusu tartışmanın temeli olamaz. Çünkü her şeyden önce, Türkiye'de demokrasinin savunulması, 12 Eylül'de askeri bir darbeyle işbaşına gelen ve 6 Kasım seçimleriyle ellerindeki kanı gizleyebilmenin hesaplarını yapan ve halen bu komediyi oynayan kanlı-faşist diktatörlüğün yıkılması mücadelesinin savunulması ve desteklenmesi olarak kabul edilmek zorundadır. Eğer demokrasiden üzerlerine geçirdikleri sivil elbiselerle, tüm vahşet ve barbarlıklarını sürdüren askeri bir yönetim anlaşılmıyor, eğer işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin çıkarlarının güvenceye alındığı ve bugün bir vahşetle karşı karşıya olan Kürdistan halkının iradesine saygı duyulması olarak kabul ediliyor ise, o noktada, yapılması gereken şey, ya bu halk güçlerinin faşist cuntaya karşı demokrasi, bağımsızlık ve insan hakları için mücadelelerini desteklemek, ya da bu kanlı yönetimin suçlarına ortak olmayı daha başından kabul etmektir. Gerçekten de gelinen noktada, artık tümüyle böyle bir tercih söz konusudur.

Türkiye'de devrimci-demokratik hareketin, Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesinin tüm saldırılara rağmen ezilememesi, tüm soygun ve talana rağmen işbirlikçi kapitalizmin bunalımlarının giderek derinleşmesi, bölgemizde meydana gelen hızlı gelişmeler karşısında her alanda bir çözümsüzlük içinde bulunan Türk burjuva sınıfları kaçınılmaz bir biçimde bunun etkilerini yaşamakta, ve burjuva sınıflar arasındaki çelişki giderek daha çok su yüzüne çıkmaktadır. ABD ve Avrupa emperyalistleri arasındaki çelişkinin de bir uzantısı olan bu durumun, demokrasiye karşı veya taraf olma biçimindeki bir çelişki değil, ama tekeller arasındaki mücadele burjuva yönetimin ve daha doğru bir tabirle sömürgeci Türk devletinin varlık ve geleceğinin nasıl güvenceye alınabileceği noktaları üzerindeki ve uzlaşmaz olmayan çelişkiler olduğu açıkça ortadadır. Avrupa emperyalist çevrelerinin, "Doğru Yol" ve "SODEP" gibi sivil burjuva kesimlerin temsilcisi durumundaki partilerin seçimlere girişini, demokratik olmanın ölçütü olarak kabul etmesi de, aslında tartışmanın hangi nokta üzerinde olduğunu göstermektedir. Savunulan ve ısrarla dayatılan şey, bugün yönetimi elinde bulunduran bir avuç işbirlikçinin, diğer işbirlikçilere de kitleleri sömürmede, halklarımızı doğramada daha fazla yetki ve olanak vermesi ve bunun için yönetimde onlara da söz hakkı tanımasıdır. Bir kez daha görülmektedir ki, bahsedilen demokrasi, işbirlikçi tekelci burjuva kesimlerin işbirliği içinde bulundukları emperyalist güçlerin de çıkarları doğrultusunda daha eşit koşullarda soygundan pay almalarıdır. Yani "pastanın" sadece tekelci-burjuvazinin bir kesimi tarafından değil "eşit" olarak yenilmesidir. Avrupa emperyalistlerinin de, Türkiye'deki demokrasi sorunuyla bu kadar yakından ilgilenmelerinin izahı buradadır. Ama açık ki bu tutum, Avrupa demokrasi çevreleri ve insan hakları savunucularının tutumu olamaz ve olmamalıdır da.

Yukarıda da belirtildiği gibi, sorun bugün, halklarımızın mücadelesinin desteklenmesi, ya da tüm iddialara rağmen ve hem de savunulan tüm bu demokratik ve insani ilkelerin bizzat kendileri tarafından çiğnenerek cuntanın desteklenmesidir. Bugün Türkiye'de faşizmin adım adım kurumlaşması ve sadece Türkiye ve Kürdistan halklarına karşı değil, bölge halklarına karşı yoğun bir savaş hazırlığı yaşanmaktadır. Bu yönetim, emperyalist güçlerce donatılıp, her türlü destek sağlanarak böylesine kanlı bir göreve hazırlanmaktadır. Bölgemizdeki gelişmelerin hızı da dikkate alındığında, Avrupa demokratik çevrelerinin cuntanın teşhir ve tecriti ve yine bu faşist diktatörlüğe karşı gelişen mücadelenin desteklenmesi yolunda yapacakları çalışma ve katkıların önemi kat be kat büyümektedir.

★

TUNUS'TA EKMEK KAVGASINI HALK KAZANDI!

Ekmek ve gıda maddelerine %110'na varan bir düzeyde zam yapılması, olayların başlangıcı oldu. 29 Aralık'ta başlayan gösteriler, giderek tüm Tunus'a yayılarak, güvenlik-kuvvetleriyle halk arasında çatışmaların çıkmasına yol açtı.

Ekmeğe ve gıda maddelerine getirilen zammı protesto eden işçiler, emekçiler sokaklara dökülerek, günlerce polis ve askerle çatışmalara girdiler. Devlet tüm gücünü seferber etmesine, kitleleri yıldırmaya çalışmasına rağmen, her baskısı adeta bir körük gibi alevi daha da gürleştirdi.

Kitlelerin kararlılığı karşısında geri adım atarak yönetim 10 gün sonra zam kararın geri almak zorunda kaldı. Yönetim, kitlelerin öfkeli muhalefetini durdurabilmek için, zamların sorumluluğunu İçişleri Bakanı'na yükleyerek, onu görevden aldı.

Yönetimin protestolar karşısında geri adım atarak, zam kararını kaldırması bir gerçeğe bir kez daha parmak basma fırsatını doğurdu. Eğer kitleler örgütlenmiş ve eyleme kaldırılabilinmişse, bunun karşısında ne kadar güçlü olursa olsun hiçbir güç duramaz. Görüldüğü gibi, kısa süreli protestolar bile hükümetlere geri adım attırmaktadır. Bu ders çıkarılması gereken bir olay olarak değerlendirilmelidir.

Kazanan ayaklanan halk oldu.

Başlangıçta bir kaç şehirde başlayan gösteriler, büyük şehirlere ve başkente de sıçramakta fazla gecikmedi. 100'e yakın kişi ölürken çatışmada yüzlerce kişi de yaralandı. Fakat buna rağmen protestolar hızından birşey kaybetmeden devam etti. Toplu tutuklamalara girişilmesine, kitlelere hedef gözetilmeksizin ateş edilmesine rağmen, kararlı kitleler yıldırılamadı.

Bu olay kitlelerin gücünü gösterdiği gibi, önderlik ve örgüt geliştirilmeden kitlelerin daha ileri düzeylerde bir mücadeleye, iktidara yönelemeyeceğini de göstermektedir.

12. 1. 1984

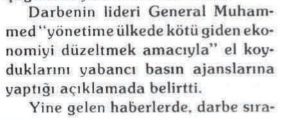
AFRİKA'NIN PETROL ÜLKESİNDE DARBE !

– Ordu Yönetime El Koydu

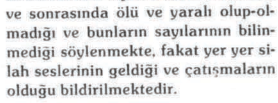
2 Ocak günü Nijerya ordusu yönetime el koydu. General Muhammed Buhari liderliğinde yapılan askeri darbe, ülkede devlet başkanı Şehu Şagari'nin yönetimine son verdi.

Darbenin lideri General Muhammed "yönetime ülkede kötü giden ekonomiyi düzeltmek amacıyla" el koyduklarını yabancı basın ajanslarına yaptığı açıklamada belirtti.

Yine gelen haberlerde, darbe sırasında Devlet Başkanı Şehu Şagari'nin yanısıra Başbakan yardımcısı ve Meclis Başkanı'nın evlerinden askeri birliklerce götürüldüğü ve henüz akibetlerinin ne olduğunun bilinmediği bildirilmektedir. Ayrıca darbe sırasında ve sonrasında ölü ve yaralı olup-olmadığı ve bunların sayılarının bilinmediği söylenmekte, fakat yer yer silah seslerinin geldiği ve çatışmaların olduğu bildirilmektedir.

Eski Devlet Başkanı Şehu ŞAGARİ

General Muhammet BUHARİ

NİKARAGUA'YA KARŞI YENİ BİR ABD MANEVRASI

Nikaragua'ya karşı Somoza artıklarınca yöneltilen saldırılar yeni bir aşamaya vardırıldı. Honduras sınırından Nikaragua'ya giren 2000 kişilik, karşı-devrimci birlikle, Nikaragua ordusu arasında çatışmalar devam etmektedir.

Somoza'nın yıkılması ile bağımsızlığına kavuşan Nikaragua'nın bu yeni durumunu bir türlü hazmedemeyen ABD, eski egemenliğini bu alanda yeniden tesis etmek için dışarı kaçan Somoza artıklarını Honduras'ta CİA yönetiminde açtığı kamplarda eğiterek, Nikaragua'ya karşı peş peşe saldırılar geliştirmeye başladı.

Bilindiği gibi başlangıçta küçük guruplar halinde Nikaragua'ya giren bu birlikler halka saldırarak birçok insanın ölümüne yol açtılar. Özellikle CİA'nın denetimi altında seçilen bu hedeflerle, Nikaragua yönetimi ile halkın bağı koparılmaya çalışıldı. Sonuçda da görüldüğü gibi, onlar bu yöntemlerle başarılı olmak bir yana, halkın daha fazla kin ve nefretini kazandılar. Halk kitleleri yönetimin etrafında daha sıkı kenetlenerek saldırılara karşı militanca devrimi savundu.

Bu yöntemlerden sonuç alamayan Reagan yönetimi, bu birliklere yapılan askeri yardımı sürekli arttırarak, saldırgan güçlerini genişletti ve bu şekilde saldırıya hazır duruma getirdi.

Nikaragua Sandinist yönetimi üzerinde tehditlerini eksik etmeyen ABD, kendi birlikleri ile müdahale zeminini kendisi açısından elverişli görmediği bu dönemde amaçlarına, bu birlikler aracılığıyla ulaşmaya çalışmakta. Latin Amerika'da da yeni bir Vietnam'la karşılaşma gücünü kendisinde bulamayan ABD, bu aşamada işlerini bu şekilde sürdürmek istemektedir.

Nikaragua Devlet Başkanı ve gerillalar.

Honduras'ta açtığı eğitim kamplarında paralı askerleri eğiterek, Nikaragua'ya karşı saldırtmaktadır. CİA uzmanlarının yönetiminde yürütülen bu eğitim kampları sadece Nikaragua'ya karşı olma özelliği taşımamakta, aynı zamanda Salvador, Guatemala'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı kullanılmak amacıyla da hazırlanılmaktadır. Bu durumuyla da Honduras karşı-devrimci bir üs alanı olarak ABD elinde bölge halklarına karşı kullanılmaktadır.

ABD'nin hiçbir tehdit ve saldırısının yıldıramadığı ve haklı yolundan vazgeçiremediği Nikaragua halkı, bu türden saldırılar karşısında hiç mi hiç geri adım atmayacaktır. Zaten saldırılar karşısında hazırlıklı olan Nikaragua halkı, ABD'ye ve yerli uşaklarına hakettikleri dersi verecek ve bir kez daha onların iştahlarını gırtlağında bırakacaktır.

★

ANGOLA HALKI, G. AFRİKA IRKÇILARINA BOYUN EĞMEYECEKTİR!

Irkçı Güney Afrika rejiminin katlettiği insanların gömüldükleri toplu mezarlardan bir görüntü.

Portekiz sömürgecilerinin yenilgiye uğratılması ile bağımsızlığına kavuşan Angola halkı, sürekli bir biçimde emperyalistlerin ve yerli uşaklarının saldırı ve provakasyonlarıyla karşı karşıya gelmektedir. Daha ulusal kurtuluşun sıcak alevleri içerisinde başlatılan bu saldırılar, halk cumhuriyetinin kurulmasıyla arttırılarak, çok yönlü bir şekilde geliştirilmektedir.

Sosyalizm güçleriyle kurduğu güçlü bağlarla Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni güçlendirme yolunda ilerleyen Angola, bölgede emperyalizmin çıkarlarını tehdit eden bir unsur durumuna gelmiştir. Angola halkının kendi ülkesinde sadece sosyalizmin inşası ile yetinmemesi, bölgede gelişen ulusal kurtuluş hareketlerine de aktif destek sağlaması, emperyalizmin bu alan dan duyduğu rahatsızlığın daha da artmasına yolaçmaktadır. Bu nedenle, emperyalizmin bölgede kurmak istediği egemenliği önünde bir çıban başı gibi duran Angola'ya karşı sürdürülen saldırıların da sonu gelmemektedir.

Portekiz sömürgecilerine karşı MPLA önderliğinde geliştirilen ulusal kurtuluş mücadelesi yıllarında; faaliyetleri bizzat CİA tarafından koordine edildiğinin çok açık olduğu FLNA ve UNITA gibi karşı-devrimci birlikler saldırılar yöneltmiş, mücadeleyi içten parçalayarak, zayıf düşürmeye çalışmışlardı. Bu saldırılarında da UNITA en yakın desteği G. Afrika ırkçı yönetiminden görmüştür. Bu yardımlar bugün de hala sürdürülmektedir.

ABD ve diğer emperyalistlerden G. Afrika ırkçılarına karşı geniş bir karşı-devrim cephesinden görülen bu destek; tabiki Angola'ya emperyalizmin istekleri doğrultusunda bir yönetim getirme amacıyla verilmektedir.

Özellikleri bakımından İsrail siyonizminden daha fazla ırkçı bir karakter taşıyan G. Afrika beyaz yönetimi, İsrail siyonizmi ve faşist Türk cuntasının Ortadoğu'da oynadıkları rolün bir benzerini Afrika'da oynamaktadır. İsrail nasıl Ortadoğu'da emperyalizmin çıkarlarını korumak için halklara karşı kılıç kuşanmışsa, G. Afrika ırkçı beyaz yönetimi de aynı şekilde Afrika halklarına karşı kılıç kuşanmıştır.

G. Afrika ırkçı yönetimi, bilindiği gibi daha önceleri SWAPO önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinden dolayı Namibya'yı işgal etmişti. Halen Namibya'da işgalini en barbar bir şekilde sürdürmektedir. Fakat katliamlara ve tüm imha yöntemlerine rağmen, SWAPO önderliğinde gelişen anti-emperyalist, antisömürgeci ulusal kurtuluş mücadelesi durmadı. Tam tersine mücadele daha da anlamlı bir konuma büründü. Halkın sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı varolan öfkesi güçlendi.

Angola'nın Namibya'yla sınır olması, SWAPO gerillaları açısından önemli bir geri üssü durumuna gelmesine yol açmaktadır. Bu nedenle, G. Afrikan'nın işgal hareketi ile birlikte Angola'nın Namibya Ulusal Kurtuluş Hereketi açısından önemi daha da artmıştır. Güçlerinin bir kısmını Angola'da üslendiren SWAPO, bu şekilde savaşa daha yakından hazırlanmakta ve yedek bir gücü koruyabilmektedir.

Bütün bunlardan dolayı ırkçı beyaz yönetim, sadece Namibya'nın işgali ile yetinmemiş, Angola sınırını da geçerek SWAPO üslerine karşı saldırılar yöneltmiştir. Böylece ulusal kurtuluş harketini bu üs alanından yoksun bırakarak güçsüz düşürmeye çalışmaktadır. Angola içlerine kadar girerek SWAPO gerillaları ile çatışmaya girmesi, bu durumun gelecekte kendi aleyhinde doğuracağı gelişmelerin önünü şimdiden almak istemesinden kaynaklanmaktadır.

Geçtiğimiz yıl içerisinde Angola üzerinden SWAPO birliklerine karşı çeşitli saldırılara girişen ırkçı yönetim, Angola'nın sınırdan belli bir miktar toprağını da işgali altında bulundurmaktadır. Böylelikle bir yandan SWAPO gerillalarını etkisizleştirmeye çalışırken, diğer yandan da Angola'yı zayıf düşürmek istemektedir.

UNITA karşı-devrimcileriyle birlikte koordineli bir şekilde yürütülen bu saldırılar; askeri hedeflerden çok sivil hedeflere yönelmekte, halk kadınlı-çocuklu katliamlardan geçirilmektedir.

1 ay önce G. Afrika ırkıçılarının yeni bir saldırı başlattığı ve Angola topraklarından 200 km. kadar içeri girdiği, Angola tarafından açıklandı. Irkçı birliklerin işgal ettikleri bölgede, katliamlara giriştikleri, halkın yiyecek vb. ürünlerini imha ettikleri bölgede terör estirdikleri de gelen haberler arasındaydı. Yaklaşık 1 aydır sürdürülen bu işgal hareketi halen devam etmekte ve çatışmaların yoğun olduğu söylenmektedir.

Saldırı yukarıda da belirttiğimiz gibi Angola ve burada üslenen SWAPO gerillalarına yöneliktir. Her ne kadar saldırı yalnız SWAPO birliklerine yönelik gibi gösterilmeye çalışılıyorsa da; bunun böyle olmadığı çok iyi bilinmektedir. SWAPO üslerinin yanısıra, saldırının Angola birliklerine ve sivil halka da yönelmesi hedefin ne olduğunu çok açık bir biçimde göstermektedir.

Emperyalizmden aldıkları güçle provakasyon ve saldırılarını sürdüren UNITA ve ırkçı faşist yönetim, Angola halkının ve SWAPO gerillalarının direnişi karşısında başarıya ulaşamayacaklardır.

SWAPO gerillaları ülkelerinin G. Afrika tarafından işgalinden sonra nasıl ki, ulusal kurtuluş mücadelelerini daha kararlı bir şekilde sürdürmüşlerse, bundan sonra da aynı kararlılıkla kendilerine yönelen saldırılara cevap verebileceklerdir. Sadece Angola topraklarında kendilerine yönelen saldırıları degil, aynı zamanda işgal altından ülkelerini kurtarmada da, emperyalizmin ve onların yerli uşaklarının planlarını boşa çıkarmasını bileceklerdir.

Portekiz sömürgecilerine karşı uzun süreli ulusal kurtuluş mücadelesi ile zafere ulaşan Angola halkı, bağımsızlığı elde etmek kadar onu korumak gerektiğinin de bilincinde olarak, savaşımını sürdürmektedir.

Çok büyük zorluklar içerisinde, zorlu bir mücadeleyle zafere ulaşan kurtuluş mücadelelerine yönelik saldırılar yeni olmadığı gibi, Angola halkının bunlara karşı mücadele tecrübesi de yeni değildir. Zorlu bir mücadele yolu olan ulusal kurtuluş yolu, Angola halkının bilincini geliştirmiş, onları eğiterek çelikleştirmiştir.

Böyle bir özelliği kendi bünyesinde taşıyan Angola halkı, emperyalizmin en modern teknik ile donattığı G. Afrika rejimine karşı olsun ve gerekse onların Angola içindeki ajanları durumunda olan karşı-devrimci çete UNITA, FNLA birliklerine karşı olsun, doğru önderlikten ve uluslararası sosyalist hareketten aldığı güçle bağımsızlığını korumasını bilecek; böylece de Afrika ulusal kurtuluş hareketlerine daha aktif destek sağlayacak; bu alandaki görevlerini yerine getirecektir.

Halklaşan MPLA öncülüğünde Portekiz sömürgecilerine karşı yürütülen ulusal kurtuluş savaşı, bu kez de G. Afrika ırkçılarına karşı gösterilmek durumundadır.

Hiçbir baskı ve saldırı mücadeleyi durduramaz.

SÖMÜRGECİ-FAŞİST TÜRK DEVLETİ VE DOSTLARI, TÜRKİYE-KÜRDİSTAN HALKLARI VE SOSYALİZM GÜÇLERİNİN ORTAK DÜŞMANIDIR

Ortadoğu'da mevcut durum giderek daha kritik bir hal alırken, Türkiye'nin rolü ve buradan yapılan hazırlıklar da daha fazla tartışma konusu olmaya başladı.

Bir yandan Türk ordusunun müdahale ve savaş gücü artırılmaya çalışılır ve bu amaçla yeni silah ve savaş uçakları alınırken, öte yandan da Türkiye'nin, ABD'nin, hiçbir önleyici faktör tanınmaksızın rahatça kullanacağı bir saldırı üssü olarak kabul edildiği resmen ilan edildi. Yine bu arada, başta cunta şefi Kenan Evren olmak üzere faşist Türk yetkilileriyle Ortadoğu'nun uşak rejimlerinin yetkilileri arasında bir dizi toplantı ve görüşmeler gerçekleştirildi. Ortadoğu'da Lübnan ve Filistin sorunu ve yine İran-Irak savaşı ve bu savaşın yolaçtığı sonuçlar üzerinde sürdürülen yoğun görüşmeler ardından, gerek Suriye ve Filistin Kurtuluş Hareketi'ne ve gerekse Güney Kürdistan'a yönelik bir dizi planın uygulanmaya konulması peş peşe geldi. Dünya gericiliğinin adeta son nefeste derin bir soluk alarak yaşamlarını sürdürme telaşıyla yapılan bu görüşme ve hazırlıklar, dünyanın dikkatlerini de bir kez daha bu sıcak alana çevirdi.

Ürdün dönüşünde cunta şefi Evren "İlişkiler kopma noktasına gelmiştir, her an kopabilir. Bölgemizde hiç arzu etmediğimiz olaylar cereyan edebilir" diyordu. Ürdün'le, FKÖ ve Ortadoğu konusunda ortak görüşleri paylaştıklarını söyleyen Evren, aynı konuşmasında "eğer diğer ülkeler arasındaki çatışmalara son vermek için yardım gerekiyorsa, Türkiye buna her zaman hazırdır" biçimindeki sözlerini ekleyerek, Türkiye'nin üstlenmiş bulunduğu rolü de çok açık bir şekilde sergiliyordu.

Evren'in Ürdün dönüşü ardından, 16.12.1983 tarihli gazetelerde F-16 anlaşmasının imzalanarak ABD'ye gönderildiği açıklandı. Gazetelerde yer alan haberlere göre, 31 Ağustos'tan buyana üzerinde görüşülen karar 9 Aralık'ta onaylanarak, Özal hükümeti kurulmadan önce ABD'ye gönderilmiştir. Bu karar gereğince, Türkiye ABD'den 160 adet F-16 savaş uçağı alacak, bunların 8 tanesi ABD'den gelirken, geri kalan 152'si de ABD-Türkiye ortak yapımı biçiminde Türkiye'de üretilecektir.

F-16'larla ilgili haberlerin basına yansıması üzerinden fazla bir zaman geçmeden, bu kez de gazetelerde ABD Cruise füzelerinin Türkiye'ye yerleştirileceği haberi yeraldı. Washington'un hazırladığı bu plana göre, Cruise füzeleri Türkiye'nin yanısıra 5 ülkeye daha yerleştirilecek. Ancak, özellikle Cruise füzelerine ilişkin haber, duyulmasının hemen arkasından Türk ve Amerikan yetkililerince yalanlanarak, kamuoyundaki tepkiler yumuşatılmaya çalışıldı.

Elbette, F-16 ve Cruise füzeleri hakkındaki tartışmalar, Çevik Kuvvet ve İncirlik Üssü'nün ABD'nin kullanımına resmen açılışı sorununu da kaçınılmaz bir biçimde yeniden gündeme getirdi ve Türkiye dünyanın soru dolu gözleriyle karşı karşıya kaldı.

Hiç kimsenin gizlemeye gerek duymadığı bir biçimde Ortadoğu'da yoğun bir savaş hazırlığının yaşandığı bilinmektedir. Emperyalist planların halkların direnişi karşısında her defasında fiyaskoyla sonuçlanması, İsrail ve diğer uşak rejimlerin çıkarları savunmada yetersiz kalmaları, özellikle bölgede önemli bir direnme odağı olan Kürdistan'daki gelişmelerin önünün alınamaması gibi emperyalizm açısından sonderece tehlikeli ve ciddi problemlerin gün geçtikçe ağırlık kazanması, emperyalizm ve bölge gericiliğinin hazırlık ve komplolarında da bir hızlanmanın görülmesini birlikte getirdi. Emperyalizmin bölgemizdeki en ciddi kozu olan 600 bin kişilik Türk ordusu, artık daha açık bir biçimde müdahalelere hazırlanmaya başlandı. Gazetemizin çeşitli olaylar vesileyle ve en geniş olarak da Türk ordusunun Güney Kürdistan'ı işgal hareketi ardından yaptığı değerlendirmelerin bir kez daha doğrulanması olan bu gelişmeler, sömürgeci-faşist Türk devleti ve ordusunun, sadece Türkiye ve Kürdistan halkları için değil, bir bütün olarak Ortadoğu ve sosyalist sisteme karşı hazırlandığını ve bu amaçla Türkiye'nin bir silah deposu ve bir karargah haline getirilmiş olduğunu ortaya koydu.

Faşist generaller yönetimi, seçim oyunlarını gölgelememek için kararları yeni hükümetin işbaşına gelmesinden önce alel acele çıkararak ve bu konuda oynadıkları saldırganlık rolünün bütün gereklerini hazırlayarak, gelebilecek eleştirilerden yeni hükümeti korumaya çalışmayı da ihmal etmediler.

Tüm dünyanın da yakından gördüğü gibi, şimdi Türkiye, Çevik Kuvvetler, ABD üsleri, yeni silahlar ve hatta yalanlanmasına rağmen planlanmasının yapıldığı açık olan Cruise füzelerinin yerleştirimi ile, SSCB ve bölge halklarının karşısına bir tehdit ve saldırı unsuru olarak çıkarılmış durumdadır. Bu durum, Kürdistan ve Türkiye halklarının nasıl bir gericilik ve uluslararası azgın bir düşmanla savaştığını ortaya koyduğu gibi, bu düşmanın aynı zamanda sosyalizm ve bölge halklarının da ortak düşmanı olduğunu kanıtlar. Nitekim, Sovyet Kızıl Ordusu'nun resmi yayın organı "Kızıl Yıldız" da Cruise füzelerinin Türkiye'ye yerleştirimi planı ile ilgili olarak yayınlanan makalede buna dikkat çekilmiş "Moskova bunu kabul etmeyecektir" denilmiştir. ★

TESLİMİYETİN SON DURAĞI!

Ortadoğu son yıllarda iki büyük işgal olayına sahne oldu. 1982 Haziran'ında siyonist İsrail Lübnan'a, 1983 Mayıs'ında faşist Türk cuntası Güney Kürdistan'a saldırdılar. Siyonist İsrail'in ABD emperyalizminin desteğinde ve bölge gericiliğinin yardımlarıyla geliştirdiği işgal hareketi, Lübnan'daki Filistin direniş hareketini ve onun önder gücü FKÖ'nü ortadan kaldırmayı, buna bağlı olarak bu alanda üslenmiş olan bölgedeki diğer devrimci güçlerin ezilmesini ve Lübnan'ın emperyalizmin sağlam bir üssü haline getirilerek, Suriye'nin teslime zorlanmasını amaçlarken, ABD emperyalizminin planladığı, Saddam ve Evren yönetimlerinin işbirliği halinde yürüttüğü faşist Türk cuntasının Güney Kürdistan'a saldırı hareketi, yükselen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ve onun önder gücü PKK'yi ezmeyi, sıkışan Saddam rejimini kurtarmayı ve bu alanda devrimci hareketin ezilmesi temelinde bölge gericiliğinin yaşatılmasını amaçlamıştır. Birinci işgal hareketi, amaçladığı hedeflere ulaşma açısından bazı adımlar atmasına rağmen; ikincisi tam bir fiyaskoyla sonuçlanmıştır.

Bölgedeki mevcut çelişki ve çatışmaları daha da yoğunlaştıran bu işgal hareketleri, muhatap oldukları ulusal kurtuluş hareketleri içinde de yankısını buldu. Daha açıkçası, işgal hareketleri yöneldikleri alanlarda daha önceleri mevcut olan çeşitli eğilim ve yönelimlerin daha da açığa çıkmasına, bu eğilimler arasındaki çelişki ve çatışmaların daha da yoğunlaşmasına önemli bir zemin hazırladı. Özellikle Filistin ulusal kurtuluş hareketi içindeki son gelişmeler bunun bariz bir örneğini oluşturur.

FKÖ'nün Lübnan'ı terkinden sonra hızlanan iç çelişkiler, giderek yoğunlaşarak silahlı çatışmaya büründü ve Yaser Arafat'ın Trablusşam'dan çıkarılışıyla belli bir noktaya ulaştı. Kamuoyunun çok yakından takip ettiği ve FKÖ'nün en büyük gurubu olan El Fetih içinde boy gösteren bu kanlı mücadelenin anlamı neydi? Bu mücadele, acaba, sadece bir örgüt içinde iki farklı kesimin arasındaki bazı kısır çelişkileri mi dile getiriyordu? Yoksa, bu çarpışmalar, Filistin ulusal sorununun çözümüne yönelik iki farklı tutumun arasındaki uzlaşmaz çelişkilerin bir yansıması veya bunun bir sonucu muydu? İşte bütün bu sorulara yeterli ve kapsamlı cevaplar verebilmek için biraz daha gerilere gitmek, özellikle FKÖ'nün Beyrut'u terkinden sonra bu örgüt bünyesindeki gelişmelere bir göz atmak zorunludur.

75 günlük kuşatmadan sonra, Beyrut'u terkeden FKÖ, Filistin hareketinin bundan sonraki tavrını ve geleceğini belirlemek amacıyla ilk önemli toplantısını 14 Şubat 1983 günü başlayan ve bir hafta süren Filistin Ulusal Konseyi'nin Cezayir'deki toplantısıyla gerçekleştirdi. Emperyalist, siyonist ve bölge gerici güçlerinin "Filistin direnişi ve FKÖ dağıldı", "FKÖ bir daha kendini toparlayamaz", biçiminde yoğunlaştırdıkları propagandalara rağmen gerçekleştirilen Filistin Ulusal Konseyi Toplantısı'nda iki eğilim arasında yoğun bir mücadele oldu. İsrail'in Lübnan'a saldırısı ve FKÖ'ne indirdiği darbelerden de korkan ve bunları gerekçe gösteren reformist-teslimiyetçi eğilim, daha önce de Filistin ulusal hareketine egemen kılmak istediği Reagan Planı'nı şiddetli şekilde savunarak, Ürdün-Filistin Konfederasyonu çözümünü dayattı. Filistin devrimini bitirmenin ve onu emperyalist güçlerin bir oyuncağı haline getirmenin komplosu olan Ürdün-Filistin Konfederasyonu, reformist-teslimiyetçi eğilimin tüm çabalarına ve Arap gericiliğinden aldığı desteğe rağmen, direnişçi güçlerin sert muhalefetiyle karşılaştı ve sonuçta, bu çözüm biçimi rededilerek, silahlı direnmenin bağımsız bir Filistin yaratmak amacıyla devamına karar verildi. Bu karar, Lübnan işgali sonrasında, FKÖ için atılmış önemli bir adımı teşkil eder. Ancak, alınan bu karara rağmen, Filistin kurtuluş hareketi üzerinde imhacı ve teslimiyete zorlayıcı planından vazgeçmeyen ABD ve Arap gericiliğinin FKÖ içerisindeki uygulayıcıları, Filistin devriminin direniş temelinde geliştirilip, bağımsız bir Filistin yaratma doğrultusundaki politikaya karşı, yoğun diplomatik ilişkileri de kullanarak sert bir muhalefete yönel- diler. Teslimiyetçi eğilimin temsilcisi, bu amaçla bölge gerici devletleri arasında diplomatik temaslarda bulundu. Direnme eğilimi ise, Filistin devriminin daha güçlü esaslar üzerinde geliştirilmesinin arayışlarına yönelirken, aynı zamanda teslimiyetçi eğilime karşı FKÖ'nün birliğini koruma temelinde siyasal cephede bir karşı saldırıya geçti. Bu noktada her iki eğilimin temsilciliğini yapan güçlerin tutumlarını daha da belirginleştirmeleri ve aralarındaki çatışmanın giderek kızışması kaçınılmaz bir durum aldı.

Filistin ulusal hareketi içinde meydana gelen bu gelişmeler beklenmeyen olaylar değildi. Açık ki tüm bu gelişmeler, harekete önderlik etme durumunda olan sınıfın özelliğinden ve emperyalist saldırılar karşısında içine düştüğü yetmezlikten kaynaklanmaktadır. Geçmişte ve günümüzde genelde Ortadoğu'da, özelde ise Filistin Kurtuluş Hareketi içinde şu veya bu biçimde rol oynayan küçük-burjuvazinin bir yetmezlik içine düşmesi, emperyalizmin artan saldırıları karşısında bu sınıftan kaynaklanan uzlaşıcı eğilimin daha da belirginleşmesi söz konusudur. Daha henüz FKÖ içindeki olayların günümüzdeki boyutlara ulaşmadığı bir dönemde, küçük-burjuvazinin bu hareket içindeki konumu ve geleceği üzerine şu belirleme yapılmıştır. *"1980'lerde ve en son da İsrail saldırısında direnişe önderlik eden güç reformist ve devrimci nitelikteki küçük-burjuva muhalefetidir. Küçük-burjuvazinin uzlaşıcı niteliği ve sonuna kadar direnmeme durumu gözönüne getirilirse, emperyalizmin en çok saldırıya geçtiği bir dönemde, uzlaşma eğilimlerinin hızla gelişeceğini ve bunun sonucunda da başarısızlığa ve ağır yenilgilere uğranılacağını, kestirmek için kahin olmaya gerek yoktur.* "(Ortadoğu Bölgesel Savaşın Eşiğinde mi? Syf: 29) Hepimizin çok yakından takip ettiği gelişmeler, bu belirlemeyi tamamen doğrulamıştır.

Lübnan'da konumlandırılan "barış gücü" kisvesi altındaki emperyalist güçler, Lübnan ve Filistinli ilerici-devrimci güçlere ve Suriye yönetimine karşı saldırılarını yoğunlaştırırken, FKÖ içerisindeki uzlaşmacı küçük-burjuva reformist eğilim, ihanet yolundaki adımlarını hızlandırmaya başlamıştır. Bunun karşısında, Filistin Ulusal Hareketi içerisindeki direnişçi eğilimin tavrı da giderek belirginleşmiştir. Bir yanda, bizzat teslimiyetçi eğilimi temsil eden gurup içerisinde bağrında direnişçiliği temsil eden bir yapı şekillenirken; öte yandan, FKÖ içerisinde geçmişte ve günümüzde direnmeyi dayatan guruplar, teslimiyete karşı özellikle siyasal alanda açık bir tutum takınmışlardır. Kısacası, Filistin Ulusal Hareketi içerisinde bu iki eğilim arasındaki çelişkiler kızışmaya, sınırlar belirginleşmeye başlamış ve bunun sonucunda silahlı çatışmalar boy vermiştir. Tabi ki, FKÖ içerisinde sınırları gittikçe belirginleşen direniş ve teslimiyet eğilimleri, kendi dış ilişki ve ittifaklar sistemiyle birlikte mücadele vermektedirler. Teslimiyetçi eğilim, emperyalizm, bölge gericiliği ve özellikle Arap monarşileri ile olan ilişkilerini güçlendirerek, bunlardan aldığı destekle Filistin ulusal hareketi üzerinde hakim olmaya çalışırken; direnişçi eğilim ise, sosyalist sistem, bölge devrimci ve ilerici güçleriyle dayanışma içerisinde bu hakimiyeti kırmaya çalışmıştır. Zaten, FKÖ içerisinde şiddetlenen bu mücadele, bölge üzerinde savaş yürüten emperyalist güçler ile sosyalist güçler arasında yoğunlaşan çelişki ve çatışmaların, Filistin Ulusal Hareketi üzerindeki bir yansımasıdır. Bölgede içine girilen süreçte, karşıt kamplar arasındaki mücadelenin sertleşmesi hızlandıkça bu tür çatışmaların bölgedeki diğer ulusal kurtuluş hareketleri içerisinde de ortaya çıkıp gelişmesi kaçınılmazdır. Tabii bunun tersi bir biçimde, bölge ilerici-devrimci güçleri ile karşı-devrimci güçleri arasındaki mücadelenin hızlanması ve aynı zamanda ulusal hareketler içerisinde teslimiyet ve direniş eğilimlerinin belirginleşmesi, bölge üzerinde mücadele yürüten emperyalizm ile sosyalizm arasındaki çelişkilerin kızışmasına neden olmaktadır. Demek ki, genelde bölge ulusal kurtuluş hareketleri, özelde ise Filistin Ulusal Hareketi içindeki son gelişmeleri salt kendi sınırları içinde ele almak ve bunların

Filistin halkı direniş bayrağını düşürmeyecektir.

nedenlerini silahlı çarpışmalara bağlamak oldukça yanlıştır. Filistin Ulusal Hareketi içindeki son gelişmeler, bölgede özellikle Lübnan işgaliyle birlikte meydana gelen siyasal gelişmelere, FKÖ bünyesindeki direniş ve teslimiyet eğilimlerinin dış ilişki ve ittifak sistemlerine doğrudan bağlıdır ve kanlı bir biçimde sürdürülmüş olan çarpışmalar bir neden değil, belirttiğimiz bu gelişmelerin bir sonucudur. İsrail'in Lübnan'ı işgaliyle atağa kalkan emperyalizm ve bölge gericiliği, Filistin Ulusal Hareketini bir yandan imhaya yönelmiş, diğer yandan da ayakta kalan mevcut güçlere teslimiyeti dayatmıştır. Yapılmak istenen, askeri saldırılarla bitirilemeyen Filistin ulusal mücadelesini, siyasal planda bitirmektir. Bu nedenledir ki, emperyalizm ve bölge gericiliği, teslimiyet eğilimini savunan güçlere her türlü maddi ve manevi yardımda bulunmuş, onlara sahip çıkmıştır. Teslimiyetin temsilciliğini yapanlara sahip çıkan güçlerden bile, FKÖ üzerinde oynanmak istenen oyunların korkunçluğunu anlamak mümkündür.

Bütün dünya gerici güçleri ve bölge monarşist, faşist yönetimleri, süren çarpışmalar döneminde, teslimiyeti dayatan gücü açıkça desteklediklerini ve bu gücü FKÖ'nün tek "yasal temsilcisi" olarak gördüklerini bas bas bağırmışlardır. Tabii ki bu nedensiz değildir. Teslimiyetin ve onun arkasında olan dış güçlerin bütün bu çırpınışları, Filistin Kurtuluş Mücadelesi içinde direnmenin giderek güçlenme durumunda olduğunun da bir işaretidir. Direnmeci güçler, Filistin direniş hareketini daha doğru esaslar üzerinde geliştirmek ve bunun için gerekli dış ilişki ve ittifakları güçlendirmek doğrultusunda bir arayışa yönelmişlerdir. Doğal ki, böyle bir yönelim, teslimiyet eğiliminin de, dış ilişki ve ittifak sistemiyle birlikte faaliyetlerini yoğunlaştırmasını beraberinde getirmiştir. Ancak, teslimiyet eğilimi, dünya ve bölge gericiliğinden aldığı bütün desteğe rağmen, uzun süren silahlı çatışmalar sonucunda Lübnan sahasından sökülüp atılmıştır. Bu eğilimin hangi gerici ve karşı-devrimci çevrelerce beslendiği, Lübnan'ı terkinden sonra daha da belirginleşmiştir. Arap ulusal hareketinin bağrında bir hançer gibi sivrilen Mısır yönetimi, bizzat Arap ilerici ve radikal güçleri tarafından tecrit edilmesine rağmen, teslimiyetin temsilcisi ilk planda böyle bir yönetimle ilişki kurmaktan çekinmemiştir. Bilindiği gibi, Mısır yönetimi, Enver Sedat döneminde İsrail'le yaptığı Camp-David anlaşmasıyla ihanetin batağına girmiş ve bu yönetim "Red Cephesi" denilen Arap ilerici güçlerince düşman ilan edilmiştir. Arap ulusal hareketinin ilerici ve devrimci yolda gelişmesi önünde en büyük iç engellerden birini oluşturan kukla Mısır yönetimi, bölgede ABD emperyalizminin en güçlü dayanaklarından biridir de. Mısır rejimiyle ilişki kurmak, onu tanımak, genelde Arap ulusal hareketine özelde ise, Filistin kurtuluş mücadelesine karşı işlenebilecek en büyük suçlardan birisidir.

Böyle bir sonucun ortaya çıkması, uzlaşmacı küçük-burjuva reformizminin doğasından kaynaklanır. Önce de, vurguladığımız gibi, uzlaşmacı küçük-burjuva eğilimi, emperyalizmin artan saldırıları karşısında fazlaca direnmesi mümkün değildir ve onun konaklayacağı son yer ihanettir. Ama bu durum, Filistin Ulusal Hareketinin bundan sonra daha sağlıklı bir şekilde geliştirilmesi için uygun bir zemin de yaratmıştır. Daha önce, şu veya bu şekilde kendini kamufle edebilen teslimiyet eğilimi, bugün tüm çıplaklığı ile gözler önüne serilmiş ve bizzat kendisini ele vermiştir. Ancak, bundan sonra gelişmelerin olumlu yönde olması, tümüyle, direnmeci güçlerin atacakları doğru, hesaplı adımlara bağlıdır. Direnmeci güçlerin, Filistin devrimini geçmiş pratiğin ortaya çıkardığı deney ve tecrübelere dayanarak örgütlemeleri ve halk savaşı stratejisini yaratıcı bir şekilde yükseltmeleri, bunun için gerekli olan kalıcı ve sağlıklı dış ilişki ve ittifaklarını oluşturmaları gerekmektedir. Lübnan sahası söz konusu edildiğinde, başta Filistin direnmeci ulusal güçleri olmak üzere, Arap alemindeki ilerici ve radikal güçler emperyalizmin silahlı ve diğer her biçimdeki saldırılarına karşı rollerini oynadıkları ve daha ileri adımlar attıkları ölçüde etkinliklerini koruyabilecek ve emperyalizmi belli ölçülerde de olsa durdurabileceklerdir.

Ortadoğu'da, direniş ile teslimiyet eğilimlerinin yoğun bir mücadele yürüttüğü önemli alanlardan birini de Kürdistan oluşturur. Bugün Kürdistan, bölgedeki gelişmelerden yakından etkilenen ve kendi içindeki gelişmelerle bölgeyi etkileyen bir konumdadır. Bu nedenle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi içerisindeki olumlu veya olumsuz gelişmelerin bölgenin geleceği açısından önemi büyüktür. Çünkü Kürdistan, bölgede mevcut statükoyu emperyalizm aleyhine çevirmede en güçlü aday durumundadır. Bunun içindir ki, başta emperyalizm olmak üzere, bölge gerici güçleri, geçmişten bu yana, Kürdistan sahasında direnmeci bir eğilimin gelişmemesi için bin bir türlü komplolara girişmişlerdir. Bir yandan geliştirilen askeri, siyasi ve ekonomik işgallerle Kürdistan sömürgeleştirilmeye, direnme odakları düşürülmeye, öte yandan da, bunun sonucu olan teslimiyet dayatılmaya çalışılmış, bütün bunlarda da düşman önemli mesafeler katetmiştir. Bugün ise, özellikle Kuzey-Batı Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen direnme hareketi ve bu hareketin diğer parçalardaki ulusal güçleri etkilemesi karşısında emperyalizm ve bölge gericiliği kullandığı zor ve şiddetle birlikte, KUKH içerisinde teslimiyeti dayatmakta, bunu hakim kılmaya çalışmaktadır. Bu açıdan, Kürdistan Ulusal Hareketi içerisinde özellikle son dönemlerde meydana gelen gelişmeler oldukça dikkat çekicidir.

1983 Mayıs'ında, Güney Kürdistan'a yönelik gerçekleştirilen işgal hareketinin, bu parçada bulunan Kürt güçleri arasındaki iç çatışmaların geliştiği ve aynı zamanda direnişçi eğilimin temsilcisi olan PKK'nin bu alanda ulusal güçler üzerinde etkide bulunduğu bir döneme tekabül etmesi, rastgele bir zamanlama değildir. Emperyalizm, bölge gericiliği ve Saddam-Evren diktatörlükleri, bu saldırıyı, bir yandan mevcut iç çatışmalarla güç kaybeden bu alandaki hareketi, öte yandan gelecekleri açısından büyük tehlike arzeden KUKH içindeki direnmeci eğilimi ezmek veya büyük darbeler vurarak zayıflatmak ve bunun karşısında teslimiyetçi eğilimi hakim kılmak amacıyla gerçekleştirmişlerdir. Çünkü, Kürt Ulusal Hareketi içerisinde direnmeci eğilimin hakim olması halinde, gerek bu diktatörlüklerin, gerekse emperyalizm ve bölge gericiliğinin muazzam bir devrimci potansiyelle karşı karşıya gelmeleri sözkonusudur.

Mayıs 1983'de Güney Kürdistan'a yönelik işgal hareketinin büyük bir fiyaskoyla sonuçlanması, direnmeci eğilimin darbe almak bir yana, gerek Kürt Ulusal Hareketi gerekse bölge ilerici ve devrimci güçleri arasında konumunu daha da güçlendirmesi karşısında, emperyalizm ve bölge gericiliğinin, teslimiyetçi eğilimi hakim kılma yolundaki çabalarında bir yoğunlaşma göze çarpmaktadır. Genelde Kürdistan bütününde, özelde ise her parçada mevcut olan uzlaşmacı küçük-burjuva kesimlere karanlık güçlerin verdiği destekler, bunları bir takım gerici arayışlara sokmuştur. Kuzey-Batı Kürdistan'da teslimiyetçi küçük-burjuvazi, özellikle Avrupa sosyal-demokrasisine dayanarak, direnişçi eğilime yönelik saldırılarını yoğunlaştırırken, aynı zamanda, "otonom bir Kürdistan" yaratmanın iğrenç hesaplarına girişmiştir. Aynı şekilde Güney Kürdistan'da da, teslimiyetçi küçük-burjuvazinin bir kesiminin bölge gericiliği ve özellikle Saddam diktatörlüğüyle olan ilişkilerine dayanarak "otonom bir Kürdistan" doğrultusunda yoğun çabalar içerisinde olduğu bilinmektedir. Tabii ki bu gelişmeler, genelde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ve özelde de her parçada direnmeci eğilimin gelişme ve güçlenmesinin düşman çevrelerde yarattığı paniği ifade eder. Düşman güçler, teslimiyetçi çevreleri böylesi bir faaliyete yöneltmekle, direniş eğiliminin gelişip ulusal harekete hakim olmasının önüne bir baraj oluşturmak istemektedirler. Ancak bu, KUKH içinde direnmeci eğilimin gelişip güçlenme konumunda olduğunun da bir göstergesidir. Açık ki, bütün ulusal kurtuluş hareketlerinde olduğu gibi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinde de, gelişme bu iki çizgi arasındaki yoğun mücadeleyi kaçınılmaz kılmaktadır. Direniş ile teslimiyet birbirleriyle mücadele içinde gelişip güçlenmekte ve nihai bir hesaplaşmaya doğru hızla ilerlemektedir. Sonucu tayin edecek olan, muhatap güçlerin ve eğilimlerin hazırlıkları, kendi adlarına planlı ve hesaplı adımı atmalarıdır. Ancak şunu belirtelim ki, bugün Kürdistan'ın genelinde ve özellikle Kuzey-Batı Kürdistan'da direnme için iç ve dış koşullar oldukça olgundur. Direniş hareketi, atacağı hesaplı adımlar, geliştireceği ilişki ve ittifaklarla bu zeminden gerektiği gibi yararlanmasını bilirse, teslimiyet eğilimini rahatlıkla teşhir ve tecrit edebilecektir. Ve kaldı ki, gelinen noktada hangi kılıflar altında olursa olsun teslimiyet kendisini ele vermekten de kurtulamamakta, günümüze kadar bölge ve Kürdistan'da felaketten öte hiç bir sonuç getirmeyen reformizm ve teslimiyet halklar tarafından çok iyi tanınmaktadır. Yine, Kürdistan halkı bugün pratiğiyle de kanıtlamaktadır ki, direnmeden ve direnmeci güçten yanadır.

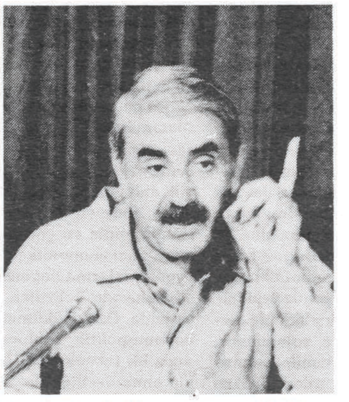
Devamı Syf: 19'da

GEORGE HABBAŞ: *"ARAFAT'IN YIKILMASI, FİLİSTİN DEVRİMİNİN YIKILMASI DEMEK DEĞİLDİR"*

FKÖ Yürütme Komitesi Başkanı Yaser Arafat'ın 24.12.1983 tarihinde Kahire'ye yaptığı ziyaretten sonra bir basın toplantısı düzenleyerek "bu ziyaretin Filistin direniş hareketini tasfiyeyi amaçladığını ve "Filistin'in Sedat'ı" olarak nitelendirdiği Yaser Arafat'ın ise artık FKÖ'yü ve Filistin halkını temsil edemeyeceğini belirten FHKC lideri George Habbaş, tüm Filistinli güçleri Arafat'ın girişimine karşı açık tutum takınmaya ve direnişi yükseltmeye çağırdı.

Günümüzde Ortadoğu'daki emperyalist ve gerici planların tasfiyesini hedef alan bu tutumu; Kürdistan sahasındaki son gelişmelere ve devrimci hareketin görevlerine ışık tutması nedeniyle, basın toplantısı metninden devrimci-yurtsever kamuoyuna aynen ulaştırmayı görev saydık.

SERXWEBÛN

Geç de olsa beklenen tutumu takındı:
Uzlaşmacılığa karşı kesin mücadele.

Yoldaş George Habbaş basın toplantısında:

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Genel Sekreteri yoldaş George Habbaş, 24-12-1983 Cumartesi günü, El-Hedef dergisinin karargâhında Şam'da bulunan gazete ve ajans muhabirlerinden büyük bir sayının katıldığı bir basın toplantısı yaptı.

George Habbaş: Siyonizm-Arap çelişkisini halkımızın ve ulusumuzun yararına çözmek konusunda yeni bir direniş yöntemi oluşturan Filistin devriminin ortaya çıkışından bu yana, Filistin halkının düşmanları bu direnişi tasfiye etmek için çalışmakta ve çok yönlü planlar geliştirmektedirler.

Emperyalist, siyonist ve gerici çevreler 18 yıl boyunca, halkımızın kişiliğini ve birliğini yeniden yaratan devrimimizi zayıflatmak için, askeri ve siyasi saldırılarda bulundular. Fakat tüm bu çabalar fiyaskoyla sonuçlandı. Devrimimiz ise, devrimler tarihinin eşine tanık olmadığı kayıp ve acılarla dolu olan kendi yolunda yürümeye devam etti.

Filistin Kurtuluş Örgütü'nü ortadan kaldırmak için siyonizm ve ABD yönetimi, sahip oldukları tüm askeri, siyasi ve yayın silahlarını seferber ederek bunları büyük bir vahşetle kullandı.

Fakat, Filistin ve Lübnan halkı ile yiğit savaşçılarının kahramanca direnişi, bu barbar saldırıyı boşa çıkararak, devrimin stratejisinin (halk savaşı stratejisi) doğru bir strateji olduğunu, düşmanın büyük paye biçtiği teknolojisine üstünlük sağlamaya muktedir biricik seçenek olduğunu bir kez daha ispatladı.

Ne varki bu emperyalist, siyonist çevreler, Arap gericiliği ile işbirliği içinde bu haksız savaşlarına bir an dahi ara vermediler. Askeri alanda uğradıkları bozgun, onları siyasi saldırılarını sürdürmekten alıkoymadı. Beyrut savaşından sonra Amerika, işgal altındaki toprakların geleceği hakkında Arap gericiliğinin görüşmelere katılmaları için yoğun girişimlerde bulunmaya başladı. FKÖ'nün kendi planlarına karşı koymayacak derecede zayıfladığı, yanlış varsayımından hareket eden ABD yönetimi, FKÖ'nün Filistin halkının temsilcisi olduğunu kabule yanaşmayarak bu güçlere Reagan Planını önerdi.

Filistin Ulusal Meclisi 16. dönem toplantısından önce, FKÖ'nün yürütme önderliğinin bu planla pazarlığa oturmaya hazır olduğunu gösteren birçok işaretler görmemize rağmen, örgütün birliğini ve ulusal çizgisini korumak için, demokratik geleneklere bağlı kalmayı ve örgütün yasal kuruluşları çerçevesinde mücadele etmeyi tercih ettik.

Örgütün siyasi hattının geleceğini garantileyen ve birliğini sağlayan asgari ulusal bir programa varmayı, FUM'nin 16. dönem toplantılarında ciddi ve yorucu tartışmalardan sonra başardık.

Fetih'teki bunalım patlak verince, birliği garantiye bağlamak için acele etmeden ve sabırla bu bunalımı birlik ve yapıcılık temelinde çözmekle üzerimize düşen her türlü çabayı harcadık. Kullanılması halinde devrimin yozlaşmasına ve güdümlenmesine fırsat verecek, onu parçalamaya ve dağılmaya uğratacak olan silahlara sarılmaya karşı durduk.

Yurtsever konum temelinde olduğu sürece Filistin devriminin anlaşmazlıklarını çözmede demokratik yöntemlerin izlenmesi zorunluluğuna, gerçekten derin inancımız vardır. Devrim saflarındaki ilişkileri yargılayan bilimsel yasa, birleşme ve çelişme yasasıdır.

Ancak Yaser Arafat'ın attığı adım açısından konu, nitelik bakımdan tamamen değişmektedir.

Kubbe sarayında Yaser Arafat ile CAMP-DAVİD yönetimi arasında gerçekleşen görüşme, halkımızın uzun yıllar boyunca karşısında bulunduğu, bedelini kanı ve verdiği kurbanlarla ödediği, uzlaşmacı ABD planlarına Yaser Arafat'ın katılma kararını verdiği, tehlikeli siyasi bir yaklaşımın özetidir.

Bu adım, ulusal çizgiden tehlikeli bir sapma ve Yaser Arafat'ın Filistin halkının haklarına (ulusal toprakları üzerinde kaderini belirleme, bağımsız devletini kurma hakkı) karşı sorumsuzluğunu ilan etmesidir.

Bu adım, FUM ile Filistin halkının kararına açık ve net bir şekilde ters düşülerek atıldı ve bu durum Yaser Arafat'ı devrimci halkımızın karşısına koyup, onu ulusal konumdan sapmaya götürdü. Bundan dolayı biz artık Yaser Arafat'ı FKÖ'nün önderliğini ve Yürütme Komitesi'nin başkanlığını yürütmeye yetkili biri olarak görmüyoruz.

Örgütün ulusal çizgisini, birliğini ve ulusal safları korumak için, demokratik yöntemlerle Yaser Arafat'ı bu önder mevkiden uzaklaştırmaya çalışacağız. Bugün şu noktaları belirlemeyi önemli görüyorum.

Birincisi: Çözümsüzlükler ve zorluklar mücadelemizi ne kadar kuşatırsa kuşatsın, davamızın adilliğine ve meşru haklarımıza olan inancımız sarsılmazdır.

İkincisi: Silahlı mücadelenin sürdürülmesindeki ısrarlı tutum ve kara[illegible]ığımız sürecektir.

Üçüncüsü: Filistin saflarının birliği, düşmana ve onun planlarına karşı koymada en önemli silahtır. Ve ulusal tutum temelinde bu birliğin korunması için tüm sorumluluğumuzla çalışacağız.

Dördüncüsü: Doğru yurtsever bir temele dayanan ulusal birlik üzerindeki ısrarımız, Fetih'teki kardeşlerimize bir yandan sapmaya diğer yandan davamızın maruz kaldığı saldırıya karşı safları sıklaştırma çağrısında bulunmaya itmektedir.

Beşincisi: Uluslararası ve Arap alemindeki dostlarımızı, özünde ABD'nin bölge devrimlerini tasfiye planlarını hedef alan direnişçi tavrımızı desteklemeye çağırıyoruz.

Soru: *Arafat'ı bugün nasıl değerlendiriyorsunuz?*

G. Habbaş: Resmi bakış açısına göre, Yaser Arafat hala FKÖ'nün Yürütme Komitesi başkanıdır. Fakat, şu andan itibaren ne halkımızın arzularını temsil ediyor, ne de hedeflerini gerçekleştirmeye çalışıyor. Bundan böyle Yürütme Komitesi'ne başkan olacağını zannetmiyorum. Arafat, halkımızın nezdinde Filistin'in Sedat'ıdır. Ve biz halkımızın Sedat'a karşı aldığı tavrı, Arafat'a karşı da alacağı kesin inancındayız. Arafat halkımızın gözünde bir semboldü. Çünkü, o halkın hedeflerini temsil etmekteydi. Filistin'in ulusal hedeflerine sırt çevirdiği an Filistin ve Arap halkı da kendisine sırt çevirecektir.

Soru: *Arafat uzaklaştırılırsa örgütün işlevini kim yönetecek?*

G. Habbaş: Örgütün karşılaşacağı böyle bir sorun geçici bir sorun olacaktır. Şimdilik bu adımı yerel yürütme komitesi üyeleri, örgütün çalışmalarını devam ettirmeyi sağlama yolunda kendi aralarında görüşüp tartışmalılar. **Buna ilaveten Yürütme Komitesi** tarafından değil, Filistin Ulusal Meclisi'nce seçilen bir başkan var. Sorunun çözülmesine dek böyle bir boşluğu doldurma sorumluluğunu üstlenecek olan kişi, **Filistin Ulusal Meclis** Başkanı Halit Fahhum'dur. Herşeye rağmen yasal boşluk ile devrimci çalışmanın muhtevası açısından doğan boşluğu birbirinden ayırdetmemiz gerekir. Bununla birlikte hem yasal boşluk ve hem de diğer sorunlar açısından, sorunların olacağını söylemekten başka bir şey diyemem.

Ama devrimin sürdürülmesi açısından hiç bir sorun yoktur. Silahlarımız her zaman emperyalizme ve siyonizme şiddetle yönelecektir. Özellikle bu dönemde emperyalizme karşı savaşımımızda siyasi mücadele ve kitle çalışmalarımıza ilaveten silahlı mücadelemizin daha da artması zorunludur.

Soru: *Eğer destekleyenler, muhalefet edenler fazla olur ve CAMP-DAVİD'e yönelme hamlesi başlarsa, Yaser Arafat Filistin'in meşruluğunu temsil edecek mi?*

G. Habbaş: Herşeyden önce, bu sorunun çok hassas bir sorun olduğunu itiraf etmek isterim. Bizim bu girişime karşı koyacağımız dikkate alınırsa, cevabı halkımızın davasını savunmak için ayağa kalkacağı biçiminde olacaktır. Çünkü halkımız 18 yıl boyunca bunca kaybı devrimin CAMP-DAVİD

Habbaş basın toplantısında.

temelinde bitmesi için vermedi. Yine bunun için devrimcilik yapmadı. Devrimin CAMP-DAVID temelinde sonuçlanması ne anlama gelir biliyormusunuz? Yani Filistin devletine hayır, vatanına dönmek ve kendi kaderini belirleme olgusunu içeren Filistin halkının haklarına hayır.

Eğer böyle bir durumla karşılaşırsak, 'halk silahı'nı kullanacağız. Halkı, devrimin sürdürülmesi için bilinçlendireceğiz. Halkımızın da Filistin'in Sedat'ı karşısında susacağını ve ona karşı tüm gücüyle savaşmayacağını tasavvur edemiyorum.

Feriç ve Şavva'nın açıklamalarına bakmayın arkadaş. Biz işgal altındaki halkımızın tavrının ne olduğunu biliyoruz. Siyonist düşman, halkımızın ulusal davasını çarpıtmak için çok çaba harcadı. Köy birlikleri (özerklik planının uygulanması için, İsrail'in FKÖ'ye alternatif olarak işbirlikçi Filistinlilerden oluşturduğu iki örgütlenme biçimi-Serxwebûn) bunun en açık örneğidir.

Arafat'ın geleceği, köy birlikleri başkanı **Mustafa Dudin*'in geleceğinden daha iyi olmaz. Sizin sorunuz beni istisnasız Filistinli her kadına, her erkeğe, cocuğa ve gence** bu tehlikeli adım karşısında tavır takınma çağrımı yenilemeye yöneltiyor. Filistinli her sendika ve birlik, istisnasız her yurtsever ve şahsiyet bu durum karşısında tavır takınmalıdır. Yani kısacası herkesin, "Filistin'in Sedatıylamısın yoksa, devrimin sürdürülmesinden mi yanasın?" sorusuna cevap vermesi gerekir. Halkımız herkesi, bu tehlikeli adım karşısındaki tavırlarıyla yargılayacaktır.

Bu adımın basit bir adım olduğunu kimse söyleyemez. Biz anlamı "olmak ya da olmamak" olan bir aşamadan geçiyoruz. Tabiiki varlığımızı korumak için tüm olanaklarımızı ve gücümüzü harcayacağız.

Soru: *Trablus'tan çıkmaya zorlandıktan sonra Arafat'ın elindeki seçenekler nelerdir? Nereye doğru gidiyor?*

G. Habbaş: Zannediyorum ki teorik açıdan elinde birden fazla seçenek vardı.

CAMP-DAVİD biricik seçenek değildir. Örneğin; direkt Tunus'a gidebilir. Filistin devriminin günümüz koşullarındaki yeni durumunu tartışmak amacıyla Yürütme Komitesine çağrı yapabilirdi. Bu durumda biz, FHKC olarak toplantıya katılıp, başarısı için elden geldiğince çalışır ve Arafat'ı kişi olarak değil, ama Yürütme Komitesi başkanı olarak desteklerdik. Yurtsever seçenek buydu, fakat Arafat başka bir "seçeneğe" yöneldi.

Soru: *Mısır ve Ürdün'ün Arafat'a olan desteğiyle ilgili tavrınız nedir? Hatırlatayım ki, Suriye onu (Arafat'ı-S) teyid etmiyor.*

G. Habbaş: Zannediyorum cevap gayet açıktır. Hüsnü Mübarek ve Kral Hüseyin Arafat'ı destekliyorlar. Suriye'nin buna karşı çıkması doğaldır. Suriye kendi siyasi çizgisi gereği buna karşı çıkmak zorundadır. Mısır ve Ürdün Arafat'ı destekliyorlar. Çünkü Arafat'ın Reagan Planına katılmasını istiyorlar. Suriye ise böyle bir siyasi adıma karşıdır.

ABD, Arap (FKÖ ve Ürdün) tarafını bunun için hazırlamaya çalışıyor. İsrail için böyle bir hazırlığı ise daha sonraya bıraktığı görülüyor. Eğer Arap tarafı hizaya getirilirse, bu kez de İsrail hükümetinin değişmesini bekleyecektir. Örneğin; işçi partisinin hükümete getirilmesi gibi.

Ancak Arafat'ın neden daha önceleri Arap önderlerinin akibetinden ders almadığını hep kendi kendime soruyorum. Çünkü bu dersler Amerikanın eğer planında başarısız olursa, "özür dileriz, İsrail red ediyor, daha fazla baskı yapmayız" diyeceğini kesinleştirmiştir.

Soru: *Filistinlilerin askeri seçeneğinin hala mevcut olduğu inancında mısınız?*

G. Habbaş: Evet, eğer sorunuzla, Filistin devrimini destekleyen bir Arap cephesi olmadan, sadece Filistin devrimine dayanarak kurtuluş eylemine başlamamızın mümkün

Devamı Syf: 19'da

*Mustafa Dudin, İsrail'in örgütlediği köy birlikleri başkanlığını yürütürken Filistinlilerin önce teşhir edip ve daha sonra 1981 yılında öldürdükleri bir işbirlikçi

ÖZAL HÜKÜMETİ YANGINDAN MAL MI KAÇIRIYOR?

6 Kasım seçimlerini beklenmedik bir biçimde kazanan Turgut Özal'ın partisi 7 Aralık tarihinde hükümeti, 12 Eylül rejiminin ilk hükümeti olan Bülent Ulusu kabinesinden devraldı.

Yukarıda belirttiğimiz gibi, Anavatan Partisi'nin seçimleri büyük çoğunlukla kazanması, cuntanın seçim öncesi yaptığı plan ve çalışmalarla çelişiyor; toplumsal hayata askeri ve siyasi zorla yön veren cunta şeflerinin, ağırlıklarını MDP'den yana koyması nedeniyle seçimin böyle sonuçlanacağı beklenmiyordu. Şüphesiz ki bununla ifade edilmek istenen, seçim sonuçlarının rejimle ve onun temsilcilerinin temel tercihleriyle çeliştiği değildir. Aksine seçime katılan her üç parti de 12 Eylül askeri-faşist rejiminin ihtiyaçlarına uygun olarak ve onu karşılayacak bir yapıda oluşturulmuş ve rejimin yürütülmesinde bu üç parti temel alınmıştır.

Askeri faşist-rejimin seçimlerle başlattığı, kendisini maskeleme çabaları rejimin devamını sağlayacak askeri ve yasal tedbirlere dayandırılmış olsa da, hesapta olmayan bir takım gelişmelere karşı daha köklü tedbirleri de içermek zorundaydı. Cuntanın yönetimi "sivillere" devri sürecinde, rejimden sapmaları önlemek; toplumsal muhalefeti denetim altında tutabilmek ve kendi programını uygulayabilmek için aldığı tedbirlerin başında, biri "devlet partisi", diğer ikisi ise muhalefet olmak üzere üç yeni partinin oluşturulması gelmektedir.

Bizzat Kenan Evren ve cuntası tarafından oluşturulan MDP, Atatürk tarafından kurulan CHP'nin günümüzdeki bir benzeri olarak, yeni dönemde rejimin gerçek savunucusu ve uygulayıcısı olarak kökleştirilmek istenmekteydi. Anavatan Partisi ve Halkçı Parti adı altında kurulan diğer iki parti ise, biri "sağ"da, öbürü ise "sol"da olmak üzere, sahte muhalefet yürütmekle görevlendirilmişlerdi.

Ancak bu partiler oluşum ve fonksiyon bakımından hem burjuva demokrasilerindeki benzerlerinden ve hem de 1940'lar sonrası Türkiye'deki parti ve hükümet olgusundan ayırdedici özellikler taşımaktadırlar. 12 Eylül askeri-faşist darbesine kadar partiler, parlamento ve hükümet, toplumsal yaşamda belli bir ağırlığa sahip olan kurumlardı. Ancak günümüzde, bu kurumların yetki ve sorumlulukları ile toplumdaki yerleri oldukça sınırlandırılmıştır. Cunta ve ordu ile bu sivil kurumlar arasında adeta bir işbölümü vardır. İç ve dış güvenlik ile genel politikanın oluşturulup yönlendirilmesi cunta ve ordunun dokunulmaz yetki ve sorumluluk sahasına girerken; bu güçlerce belirlenmiş ekonomik, sosyal ve kültürel politikaların hayata geçirilmesi ise, söz konusu sivil kurumlarca yürütülmektedir. 12 Eylül'den sonra Bülent Ulusu Hükümeti ile uygulamaya konulan bu yönetim modeli, Türkiye'de ilk defa gündeme konulmamaktadır. Ayrıca bu modele benzer rejimlerle idare edilen dünyanın başka ülkelerinde de geniş bir uygulama alanı bulunmaktadır.

Kenan Evren cuntası diğer alanlarda olduğu gibi bu alanda da Kemalizmi eksiksiz olarak uygulamaktadır. 6 Kasım seçimleri ile açıldığı söylenen sözde demokrasi ortamında, çeşitli yasal ve askeri tedbirlerle partiler, parlamento ve hükümetin ordu karşısında düşürüldüğü durum, Atatürkçülüğün bu alanda uygulanmasının bir sonucudur.

1920-40 yılları arasında Atatürk ve ordu, tüm devlet yönetimini ellerinde tuttukları ve katıksız bir diktatörlük uyguladıkları halde, sözkonusu diktatörlüğü maskeleyebilmek için, o dönemde de kendi yakın çevreleri ile, kimine iktidar, kimine muhalefet rolü vererek, partiler, hükümet ve meclis üçgeninde tam bir danışıklı-döğüş sergilediler. Hükümetler ve sivil kurumlar, bunların başında bulunan İsmet İnönü, Celal Bayar, Fevzi Çakmak vb. nüfuzlu kişilere rağmen, o dönemde ancak emirleri yerine getiren birer büro, sözü edilen bu kişiler de emir-komuta zincirinin bir parçası olmaktan kurtulamadılar. Genel politikanın belirlenmesinde bu kişi ve kurumların oynadığı rol sonderece sınırlıdır.

Ancak, bu yönetim sistemi gerçek temellerini işbirlikçi-tekelci kapitalizm ile kurmuştur. Çünkü bu tür kapitalistleşme ekonomide en büyük sömürü ve talan, politikada emperyalizme hertürlü işbirlikçilik, toplumsal muhalefet üzerinde sınırsız baskı ve sosyal alanda alabildiğine yoksulluk ve işsizlik demek olduğundan, ayakta kalabilmesi askeri zora dayanan, sonderece merkezi bir yönetim biçimini zorunlu kılar. Günümüzde bu yönetimler daha çok askeri-faşist diktatörlükler biçiminde ortaya çıkmaktadır. Sözkonusu diktatörlükler özellikleri gereği yetki ve sorumluluklarını başka otorite ve kurumlarla paylaşmaya yanaşmazlar. Bunu, ancak, kendi hedeflerine kesin bağlılık ve temsil ettikleri kesimin çıkarlarına hizmet temelinde kabul edebilirler. Kaçınılmaz olarak bu yönetim sistemi, tüm toplumsal, siyasal ve hatta ekonomik yaşamın askerileştirilmesi, yani emirkomuta zinciri içine alınması sonucunu doğurmaktadır. Günümüzde Şili vb. birçok ülkede uygulanan yönetim modeli de, bazı nüans farklılıkları gösterse de esas olarak bu özelliktedir.

SODEP ve DY neyin peşinde?

Ancak parti, hükümet ve parlamento olgusunun kendisi ile çelişen bu durumun, cunta tarafından ne kadar ehlileştirilmiş olursa olsun, partiler ve bu kurumlarca bütünüyle kabul edilmesi olanaksızdır. Ve bu kesimle cunta arasında karşılıklı yıpranmaya yolaçacak çelişki ve çatışmalar yaratması kaçınılmazdır.

Bu olgu, Türkiye'nin gündemine daha şimdiden girmeye başlamıştır. Cuntanın devlet partisi olarak düşünüp hazırladığı MDP'nin seçimleri kaybetmesi, bunun yerine Anavatan Partisi'nin en istenmedik bir biçimde burjuva güçler arası mücadelenin ve halkın yönetime olan tepkisinin bir ürünü olarak işbaşına gelmesi, onun işini zorlaştırmış ve yıpranma sürecini hızlandırmıştır.

İşte Turgut Özal ve partisi böylesi bir ortamda hükümeti devralmıştır. 12 Eylül rejiminin ekonomik temelini temsil etmesine ve onun iç ve dış hedeflerine bağlı olmasına rağmen, rejimin bu çıkmazı, Evren ve cuntası ile yeni hükümet arasında karşılıklı bir gerginliğin doğmasına yolaçmıştır. Turgut Özal ve partisinin, yukarıda izah ettiğimiz türden bir iktidarsızlığı tümden kabul edeceği şüpheli görünmekte ve "gerçek" bir hükümet olma yolunda cuntayı sınırlı da olsa zorlayacağı gözlenmektedir. Çünkü bu parti iktidar olabilme ve iktidarda kalabilme koşullarının biraz da buna bağlı olduğunu bilmektedir.

Turgut Özal Hükümeti, gerek yaşanan sürecin özellikleri ve gerekse bu yönetimin kısaca sözünü ettiğimiz özgül karakterinden ötürü, genel olarak bir geçiş hükümeti olarak değerlendirilmektedir. Bu bir anlamda doğrudur. Ama, cunta ve dayanaklarının ifade ettiği anlamda değil, onlara, burjuva muhalefet çevrelerine ve bazı küçük-burjuva akımlara göre, Özal Hükümeti demokrasiye geçişi ya da burada bir ara halkayı temsil etmektedir. Sözünü ettikleri demokrasinin nasıl bir demokrasi olduğu, Özal ile partisinin kimden icazetli olduğu ortada olduğuna göre, bu geçiş daha farklı anlamlara gelmektedir. Evet Özal Hükümeti bir geçiş hükümetidir. Ama bu geçiş bize göre, faşizmin kurumlaştırılması sürecinde başvurulması kaçınılmaz hale gelen demokrasi oyununun muhtelif çevrelerce istismarını önlemek ve burjuva muhalefeti ile cunta arasındaki çelişkilerin daha da keskinleşmesine meydan vermemek için, faşizmin yumuşak bir geçişidir. Bu anlamda hükümet, tarafların arasında adeta sözü edilmeyen bir uzlaşmanın ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Kenan Evren ve cuntası bu hükümetten böylece muhaliflerini saf dışı ederek, içte ve dışta bir güç toparlanması ve rejimini kökleştirmeyi sağlama anlamında yararlanmayı tasarlarken, burjuva muhalefeti başta olmak üzere, diğer güçler de yönetimin çelişkilerinden yararlanarak etkinliklerini artırma, hedeflenen alanda bir güç toparlama ve örgütlenme ve mücadeleyi yükseltme dönemi olarak yararlanmayı hedeflemektedir.

Bu anlamda Özal Hükümetinin geçici bir denge hükümeti olduğu da söylenebilir.

Bu geçiş sürecinin uzun vadeli olamayacağı, önümüzdeki yerel seçimlerde yeni gelişmelerin gündeme geleceği açıktır. Bununla ilgili daha geniş değerlendirmeyi biraz sonraya bırakarak; Özal Hükümetinin en çok tanınan yönüne, yani ekonomik politikası ve uygulamalarına değinelim.

Yukarıda belirtilen gerçekler yanında, Özal Hükümetinin bir ekonomi-politik kabinesi, dolayısıyla bir teknokrat ve bürokrat ekip olma özelliği ağır basmaktadır. Esasen temsil ettiği ekonomik temel ve bunu yansıtan politikası ile bu yönetimin 12 Eylül rejiminin gerçek temsilcisi olduğu ve rejimin gerçek anlamına bu yönetimle kavuştuğu söylenebilir. Turgut Özal'ın başbakan yardımcısı olarak geçen dönemdeki uygulamaları dikkate alınırsa, bunun böyle olduğu görülecektir. O dönemde işbirlikçi-tekelci burjuvazi kendi ekonomik politikasını hayata geçirmenin ilk girişimlerinde bulunarak, bunun için gerekli ilk kanalları açmıştı. Ekonomik hayatta ciddi değişikliklerin gündeme konulduğu 12 Eylül sonrasında ithal ikmali model olarak tanımlanan Türkiye'nin kredi ve ithale dayanan iç tüketimde sınırlı ekonomik modeli, iç tüketimi kısarak ihracata yönelik yeni bir modelle değiştirildi. Bunun için gerekli sermaye birikimini sağlamak amacıyla, olağanüstü bir sömürü ve soygun politikası güdülerek, işçi sınıfı ve köylüler sefalete itilirken, orta sınıflar ile büyük ve tekelci burjuvazinin bir kesimi de iflasa sürüklenerek, işsizlik, pahalılık ve enflasyon hadsafhaya vardı. Tüm bunların bir sonucu olarak, toplumdaki sınıf ayrışması ve çelişkileri alabildiğine hızlanarak bu durum etkisini en fazla burjuva sınıf ve tabakalar arasında gösterdi. Ancak bu hızla gidiş herkesten önce cuntayı ürküttü. Ve o noktada Turgut Özal görevden alınarak, söz konusu ekonomik politikanın yarattığı tepki hafifletilmeye çalışıldı. Yerine getirilen maliye bakanı ile 12 Eylül'ün ekonomik politikası farklı görüntüler altında sürdürülmeye devam edildi. Fakat köklü değişikliklere yönelmediğinden, ekonomik politikadaki bu sınırlı sapma bile sözkonusu modeli tehlikelerle yüzyüze getirdi. Nitekim en başta modelin koruyucusu IMF, bu duruma karşı çıktı ve endişelerini belirtti.

Şimdi seçimlerde aldığı sonucu, bu politikayı yeniden hem de tüm unsurları ile gündeme koymakta bir meşruiyet aracı olarak kullanacak olan Özal Hükümeti, serbest piyasa ekonomisi olarak tanımlanan bu politikadaki gerçek atılımını, içinde bulunduğumuz dönemde yapacaktır. Geçtiğimiz günlerde bunu "6 şok paketi" biçimde açıklayan Turgut Özal, önümüzdeki dönemde uygulayacağı ekonomik tedbirlerin hedef ve sonuçlarını da açıkça ortaya koydu. Çok kısa sürede aldığı yasal tedbirlerle ekonomik politikasının önündeki engelleri bir bir ortadan kaldırmaya başladı. "Türk parasını koruma" kanununu, bürokrasiyi ve kurallarını kendi politikasına uydurmaya çalışan Özal yönetimi, tasarruf ve ihracat alanında da işbirlikçi-tekelci kapitalizme hamle yaptırmak için mümkün olan her yolu **deneyeceğini** ilan etti. Yeni hükümet bunun için bir yandan soygun düzeyine varan uygulamalar ve çeşitli baskılarla emekçiler üzerindeki sömürüyü hadsafhaya çıkarırken; diğer taraftan orta sınıfların bankerler soygunundan sonra ellerinde kalan herşeyi almak için eski yöntemlerini, yeni kılıflar altında piyasaya sürmeye hazırlanmaktadır. Yatırımları daha çok dışa yöneltip ihracatı temel alırken; iç piyasayı serbest pazar uygulamaları ve ithal kolaylıkları ile uluslararası tekellere peşkeş çekmeye başlamıştır.

Bütün bu gelişmeler göstermektedir ki, Türk burjuvazisinin, zaman zaman bazı değişikliklere uğrasa da esas olarak 12 Eylül 1980'e kadar devam eden geleneksel karma ekonomi ve devletçilik uygulamaları, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin 24 Ocak kararlarıyla tümden tasfiyeye uğratılmaktadır. Daha çok orta sınıfların çıkarlarına hizmet eden ve bu sınıfların yaşamasına maddi zemin yaratan devletçilik politikası, sermaye yoğunlaşmasını engellediği ve kendisine rağmen, diğer burjuva sınıf ve tabakalara da sömürü ve yaşam olanağı tanıdığı için, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin çıkarlarıyla çelişmektedir. Bu nedenle barajlar, yollar vb. altyapı ile sınırlı diğer bir kısım büyük yatırım alanları dışındaki KİT vb, tüm devlet işletmeleri hızla özel teşebbüslere dönüştürülmekte, ya da iflas ettirilerek sermayeleri bankalara aktarılmaktadır. Özal Hükümetinin bürokrasiye yönelik tavrıda bu politikadan kaynaklanmaktadır. Yani orta sınıflara karşı yürüttüğü politikanın ürünüdür.

Yeni hükümetin ekonomik politikasında, Kürdistan'a yönelik uygulamaları önemli yer tutacaktır. Denebilir ki bu politikanın hayata geçirilmesinde, hem yeraltı ve yerüstü zenginlikleri ile insan gücü ve hem de Türk ihracatının yöneldiği Ortadoğu'ya olan coğrafik yakınlığı nedeniyle daha çok Kürdistan'a dayanılacaktır. Kürdistan'a yönelik ekonomik uygulamaların geçmişte olduğu gibi günümüzde de iki alanda derinleştirilmesi beklenmektedir.

Birincisi: halkımızın üzerinde gerçekleştirilen soygun ve talan, diğeri ise doğal kaynaklarımızın gaspıdır.

12 Eylül sonrasında halkımızın üzerinde uygulanan ve günlük yaşam haline getirilmiş olan sömürü ve talan, bu hükümetin uygulamaları ile daha dayanılmaz boyutlara varacaktır.

İşsizlik ve yoksulluk yine her evi ve her kişiyi etkisine alarak, yaşamı sürdürmek dahi hemen hemen olanaksızlaşacaktır. Aktif nüfusumuzun ucuz emek gücü olarak metropoller ve dış ülkelere taşınılmasına daha fazla hız verilecektir.

İkincisi; tarlalarımızdaki ürünlerden başlayarak, tüm kaynaklara el konulması bu dönemde de temel uygulama olmakla birlikte, Kürdistan'a yönelik ekonomik politikanın en önemli unsur-

larını "Aşağı Fırat Projesi" ile Atatürk Barajı teşkil edecektir. "İkinci Sakarya Zaferi" olarak adlandırılan bu projelerin gerçekleştirilmesi, Türk ekonomisinin yaşatılması ve saptanan yeni hedeflere varmasında, stratejik bir rol oynayacaktır. İhraç malları için en önemli yeri tutan tahıl, hayvan ve hayvan ürünleri gibi temel gıda maddeleri yine esas olarak Kürdistan'dan ve halkın elinden yok pahasına alınarak temin edilecektir.

Turgut Özal'ın ekonomik politikası, aynı zamanda cuntanın askeri hedef ve girişimlerini gerçekleştiren ve hizmet eder bir tarzda şekillendirilmiştir. Buna göre yönetim, yatırım ve ihracat uygulamalarında ordunun ihtiyaçlarını sürekli dikkate almak ve bunu karşılamak zorundadır. Denilebilir ki, bu yönetimin içeriye yönelik ciddi yatırım programlarının başında orduya ait çeşitli işletme ve kurumlar gelmektedir.

Turgut Özal yönetiminin dış politikasında da ekonomik yönelimler ağır basacaktır. Bu konuda hemen hemen tüm dış politika gözlemcileri görüş birliği içinde bulunmaktadırlar. Bunun özellikle gelişmiş kapitalist ülkelerde ve genelde yadırganacak bir tarafı yoktur. Ancak egemenlik sisteminin önemli unsurlarından birini teşkil etmesi nedeniyle, Türk burjuvazisinin günümüze kadar sürdürdüğü geleneksel politikalar, bu yeni yönetim ile birlikte önemli değişikliklere uğramaktadır. 50 yılı aşkındır gözünü Batı Almanya'nın sadık bir üyesi olmaya diken ve fakat palazlanmak için sistemlerarası çelişkilerden ve denge politikasından yararlanmayı da ihmal etmeyen geleneksel kemalist dış politika, bu yeni yönetimle önemli bazı gelişmelerin de eşiğine gelmiştir.

12 Eylül rejiminin dış politikası, onun hem yayılmacı emelleri ve hem de işbirlikçi karakterine uygun olarak şekillendirilmektedir. İşbirlikçi-tekelci kapitalizmin sermaye, mal ve insan gücü ihracına dayanan yeni ekonomik politikası ve gelişme seviyeleri, rejimin dış politikasının temelini teşkil etmektedir. Aynı zamanda bu işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisinin yeni dönemdeki sömürgeci ve hatta emperyalist emellerinin de altındaki en temel dürtüdür. Evet, 12 Eylül rejiminin özellikle Ortadoğu ve Kuzey-Afrika'ya yönelik dış politikasında, ekonomik ve siyasal ve giderek askeri yayılma emelleri vardır. Ve Türk faşist cuntası açıktan sürdürdüğü yoğun askeri hazırlıklar ile, Güney Kürdistan işgali gibi denemelerle, bu konudaki niyetlerini gizlemeye bile gerek görmediğini ortaya koymuştur.

Ayrıca rejimin dış politikasındaki bu yeni yönelim, ABD'nin bölge politikasını hayata geçirmekte de önemli bir rol oynamaktadır. Hatta denebilir ki, yeni Türk dış politikasına bu rol ABD tarafından biraz da ısmarlama bir tarzda dayatılmaktadır. İsrail vb. bölgeden tecrit olmuş ülkelere dayanarak Ortadoğu'da politikalarını hayata geçiremeyeceğini bilen ABD emperyalistleri, özellikle İran şahlığının yıkılmasından sonra bölgedeki hakimiyet çabalarında Türkiye'ye dayanmayı esas almış, dolayısı ile işbirlikçisi Türk yönetiminin bölgede en geniş kesimlere açılmasına büyük önem vererek, onu bu yönde teşvik etmiştir. O, çok iyi bilmektedir ki, mevcut rejimin bölgede açıldığı alanlar, ABD ve genelde emperyalist etki ve politikaların tanınabileceği alanlar olacaktır. Faşist Türk yönetimi böyle sistemli bir politikanın ürünü olarak, günümüzde bölgedeki ABD aleyhtarı İran, Suriye vb. yönetimlerle ticari ilişki adı altında, temsil ettiği kesimin ekonomik çıkarlarını gerçekleştirirken, hem de emperyalist politikaları buralarda gündeme sokabilmenin zeminini yaratmaya çalışmaktadır.

Özal yönetiminin uygulamaya koyduğu rejimin bu yeni dış politikasının, Avrupa emperyalistleri ile ilişkiler bakımından aynı uyumluluğu göstereceği biraz şüpheli görünmektedir. Çünkü Türk dış politikası, genelde daha çok ABD emperyalistleri ve işbirlikçisi güçlerin çıkarlarına göre düzenlenmiştir. Bu bakımdan bölgede ABD ile hakimiyet mücadelesi yürüten AET ve özellikle Fransa mihveri ile ekonomik ve siyasi nedenler yüzünden zaman zaman ciddi çekişmelerin gündeme girmesi kaçınılmazdır. Günümüzde Avrupa'nın Türkiye'deki rejime karşı takındığı ihtiyatlı ve hoşnutsuz tutum bu çıkar çelişkilerinin bir ürünüdür.

Sosyalist ülkelere yönelik geleneksel anti-komünist dış politika, bu rejim altında daha da katmerlenmiş olarak devam etmesine rağmen, ekonomik ve siyasal hedeflerini gerçekleştirmek için en geniş kesimlere açılma taktiğinin bir gereği olarak, bu ülkelerle de özellikle ticari ilişkiler çerçevesinde, ilişkilerin kısmende olsa artması beklenebilir. Sosyalist ülkelere yönelik bu politikadaki siyasi hedefler ise, faşist Türk rejimini tecritten koruyarak, bu ülkelerin Türkiye ve Kürdistan devrimci-demokratik muhalefetine destek vermelerini engellemekdir.

Ana yönelimlerini kısaca böyle belirleyebileceğimiz Özal Hükümeti, özellikle iç politika bakımından ciddi istikrarsızlıklara yol açacaktır. Bu, birçok nedenden ötürü kaçınılmazdır. Herşeyden önce Özal yönetimi, cunta ve ordunun desteğinde pervasızca uygulamaya koyduğu ekonomik politikası ile ciddi ekonomik ve sosyal çalkantılara ve giderek çeşitli patlamalara yolaçacaktır. Ayrıca işbirlikçi-tekelci burjuvazinin çıkarlarının gerçek ve kararlı bir ifadesi olan bu politika, burjuva sınıflar arası mücadeleyi de oldukça kızıştıracaktır.

Görünen odur ki, sömürgeci-faşist rejim, politikasının tüm risklerini göğüslemeye hazırlanmış olduğundan, ne burjuva muhalefet ile arkasındaki Avrupalı çevrelerin baskısı ve ne de devrimci, yurtsever halk muhalefetinin yarattığı ürküntü karşısında geri adım atmak niyetinde değildir.

Esasen Türk kapitalizminin yaşadığı somut gerçekler nedeniyle, bu mümkün de değildir. Cuntanın başı Evren çeşitli vesilelerle yaptığı konuşmalarda, bu gerçeği sık sık dile getirmiş ve burjuva muhalefet odaklarını şu konuda uyarmıştır. Girilen yoldan sapmanın ve mevcut rejimi zaafa uğratma çabalarının Türk burjuvazisine birşey kazandırması mümkün olmadığı gibi, sonuçta bu, halk muhalefetinin güçlenmesine yol açarak rejimi toptan tehdit edecektir. İşte o noktada, en son kozunu da oynamış olmasından ötürü, Türk burjuva devletini kurtaracak hiçbir seçenek bulunamayacaktır. Bu mantık, Türk burjuva iktidarının somut gerçekliğini özüne sadık bir biçimde yansıtsa da, hiçbir sınıfın kendi çıkarlarını başka sınıf ve tabakaların çıkarlarına gönül rızası ile feda etmeyeceği de bir o kadar gerçektir. Bu nedenle burjuvazinin genel çıkarlarını dikkate almayan, daha da ötesi belli bir azınlığın çıkarlarını genele hakim kılmaya çalışan bir politika, ne kadar gerçeği yansıtırsa yansıtsın, yine de çatışmaya yol açacak ve dirençle karşılaşacaktır.

Günümüz Türkiye'sinde rejimin aldığı son kararlarla burjuva muhalefetinin giderek sertleşeceği gözlenmektedir.

Siyasal ve askeri zorla etkisizleştirilmeye çalışılan burjuva muhalefetin belli bir kesimi cunta ile işbirliğine yönelse de, ağırlıklı olarak Arjantin örneğinde görüldüğü gibi daha da sertleşeceği söylenebilir.

Esas olarak SODEP ve DY partileri etrafında yeniden örgütlendirilmeye çalışılan burjuva liberal ve küçük-burjuva muhalefete, Ecevit-Tunç gurubunun yeni bir odak biçiminde katılacağı ifade edilmektedir. Avrupa emperyalist çevreleri tarafından devrimi önleme açık görevi ile ve ABD işbirlikçisi tekel guruplarıyla uzlaşma temelinde biçimlendirilmekte olan bu muhalefet hareketinin en önemli özelliklerinden biri de, yukarda belirttiğimiz devrimi önleme temel görevinin bir gereği olarak, küçük-burjuva sol muhalefetin de bu politikanın kuyruğuna takılmasını sağlamaktır. Buna günümüzde özel bir önem verilmektedir. Devrimci-demokratik hareketin saflarında demokratik halk iktidarı için mücadelede önemli bir güç oluşturan küçük-burjuvazi, bazı emperyalist ve burjuva muhalefet çevreleri tarafından devrimci muhalefeti engelleme temelinde kazanılmaya çalışılmaktadır. Avrupa'daki Kürdistanlı ve Türkiyeli göçmen bazı reformist küçük-burjuva "sol"larının, böyle bir kuyrukçuluğa hazırlandıkları gözlenmektedir. Bırakalım bir program temelinde bir araya gelmeyi, kendilerini meşru dahi görmeyen burjuva muhalefetine ve onun uluslararası dayanaklarına kendilerini kabul ettirebilmek için, bu küçük-burjuva reformistlerinin devrimci harekete her yönden saldırı için hummalı bir faaliyet içine girdikleri gözlenmektedir. Tüm bu çabaların mevcut gerçeklik içinde bu kuyrukçu "sol"a birşey kazandıramayacağı açık olmakla birlikte, bunun burjuva muhalefeti için, cuntayla aralarında çıkan çatışmasında kendisine hiç de küçümsenmeyecek bir güç birikimi sağlayacağı ortadadır. Avrupa emperyalist çevrelerini de arkasına alan burjuva muhalefet, rejim henüz tüm unsurları ile kökleşmeden, onunla bir uzlaşmaya giderek, rejimi kendi çıkarları doğrultusunda sınırlı da olsa esnetmeye çalışmaktadır. Ancak yukarıda da belirttiğimiz gibi, cuntanın başı Kenan Evren en son olarak yeni yıl mesajında, buna asla izin vermeyeceklerini bir kez daha tekrarlamıştır.

Nitekim daha sonra Özal hükümetinin yerel seçimler konusunda göstermelik meclisten geçirdiği bir kararla, bu seçimlerin daha önce saptanan tarihten üç ay öne alınarak 25 Mart'ta yapılacağının açıklanması, mümkün olan her yol denenerek bu muhalefetin eritilmeye, ya da etkisiz kılınmaya çalışıldığını göstermektedir.

Anavatan Partisi'nin beş yıllık hükümeti garantileyebilmek için yerel seçimlere verdiği önemi bilen cunta, burjuva muhalefetin kendisine karşı kullandığı silahı bu kez onlara doğrultarak, Anavatan Partisi yıpranmadan ve burjuva muhalefetini temsil eden SODEP ve DY'da henüz toparlanmadan ara seçimlere giderek, genel seçimlerin sonuçlarını pekiştirmeye ve böylece erken seçim tartışmalarının gündeme girmesini engellemeye çalışmaktadır.

Yerel seçimlerin erkene alınması taktiği, diğer partilere kendilerini toparlama fırsatı tanınmadığından, belki Anavatan Partisi'ne normal süresi içinde iktidarda kalma olanağı verebilir. Ama bu seçimler, burjuva muhalefetin de önemli bir siyasal güç olarak varlığını rejim üzerinde giderek daha fazla hissettireceğini de gösterecektir. Kısaca bu taktiğin cuntanın icazetli muhalefetini eriteceği doğrudur. Ama, burjuva muhalefetin bu yöntemlerle eritilmesi mümkün değildir. Yine cunta yerel seçim sonuçlarıyla muhtemelen erken seçimin gündeme girmesini önleyerek, uğradığı hızlı aşınmayı kısa bir süre yavaşlatabilir. Ancak sürekli engellemelerle karşılaştığından burjuva muhalefet, rejimi yasal platform dışından da zorlamaya devam edecek, bu ise cuntanın genişleyen yasadışı muhalefet hareketi üzerindeki denetiminin zayıflamasına yol açacak ve bir daha ki seçimlere kadar uzun bir süreyi kapsayacak olan bu mücadelede cuntanın yıpranması kaçınılmaz olacaktır.

Burjuva sınıflararası bu mücadelenin, rejimin çöküşünün kaçınılmaz hale geldiği noktada, eğer devrimci-demokratik muhalefet iktidara alternatif değilse, Arjantin örneği bir çözümle sonuçlanması beklenebilir.

Tüm bu gelişmeler karşısında, Türkiye ve Kürdistan'da devrimci ve demokratik güçlere önemli tarihi görevlerin düştüğü ortadadır.

Elbetteki görev, küçük-burjuva "sol"ların demokratik güçlere dayatmaya çalıştığı gibi, tekelci burjuvazinin bir kanadının da içinde yeraldığı ve Avrupa emperyalistlerince desteklenen burjuva muhalefetin kuyruğuna takılmak olamaz. Bu, devrimci ve demokratik hareketin, burjuva güçler arasındaki çatışmadan yararlanmaması gerektiği anlamına gelmez. Aksine günümüzde yaşanan bu çatışmanın, faşizmin karanlık baskı ve hakimiyet sisteminde önemli çatlaklar açtığı bir gerçektir. Ve devrimci-demokrat güçler bu çatlakları daha da derinleştirerek, ondan kendi mücadeleleri açısından yararlanmayı mutlaka başarmalıdırlar.

Kendi bağımsız program ve örgütlenmesine sahip olmak koşuluyla, ortak bazı noktalarda bu muhalefetle cuntaya karşı bazı uzlaşma ve paralellikler kurmayı red de edemeyecek olan devrimci-demokratik güçler, ancak bu koşullarda dahi sözkonusu ilişki ve uzlaşmaları, devrimi geliştirmek kesin koşuluna bağlamak zorundadırlar. Kendi program hedeflerine yürürken, mevcut rejime karşı kendisi ile sınırlı da olsa yol almak isteyen böyle bir muhalefetle karşılaştığında, onun burjuvaziye karşı sosyalizme varma mücadelesini engellemeyecek demokratik bir halk iktidarı koşuluna bağlı olarak, onunla ortak iktidara bile yürüyebilirler. Evet devrimci ve demokratik güçler, bu anlayış temelinde, burjuva muhalefet ile yolalmaya hazırdırlar.

Peki ya Türkiye ve Kürdistan'daki küçük-burjuva "sol", devrimciliğe bu kadar sorumsuzca sırtını dönüp ve hatta ona saldırıya geçerken, hangi koşullarda burjuva hareketiyle yol almayı düşündüğünü niçin açıklamamaktadır?

Açık ki bu güçler, girdikleri yolda devrimi satma temelinde postlarını kurtarmaktan başka birşey düşünmemektedirler.

Devrimci ve demokratik güçler, bu tehlikeye karşı uyanık olmak ve ciddi teşhir ve tecrit mücadelesi yürütmek zorundadırlar.

Doğrudan Avrupa sosyal-demokrasisinin devreye soktuğu bu "devrimi önleme hareketi"ne karşı, Kürdistan ve Türkiye devrimci ve demokratik güçleri bir yandan kendi iç örgütlenmelerini örmeyi tamamlarken, bir yandan da iktidarı hedefleyen örgüt ve mücadele taktiği ile rejimin tüm zaafları ve çatlaklarından yararlanarak, adım adım iktidara alternatif bir güç haline gelmelidirler.

Kürdistan ve Türkiye devrimci ve demokratik hareketlerinin burjuvazinin kuyruğunda ve burjuva demokrasisi için değil, kendi bağımsız örgütlenmesi ve eylemi temelinde, temel ittifakını yaratarak ve diğer tüm muhalif güçleri de yedeğine alarak, demokratik halk iktidarı için mücadele edeceği açıktır.

Bu konuda FKBDC ve KUKC anlayışlarına dayanılarak, bu temelde pratik hazırlıkların geliştirilmesi, günümüzde devrimci ve demokratik güçler açısından en doğru seçenek olacaktır.

3. YILDA

DAHA GÜÇLÜ BİR SERXWEBÛN İÇİN

YÜREĞİMİZİN UFUKLARINA ÇEKİLEN BAYRAK

Serxwebûn
Bir biz biliriz
Tarihin yıkıntıları üstünde
Daha minnacık bir filizken
nasıl açtığını
Direniş yüzünü
Bir içimlik kokunu
Haykırışını bir biz biliriz
Kanlı elleriyle
Sömürgeciler kılıç sallamakta
yeşil dallarına
kızıl tomurcuğuna
Reformist
Küçük-burjuvalar
Birer pis kurtçuk olup
Saldırmak istemekte
taze fidelerine
gonca yüreğine
Sen ki şehitlerin kanından aldın
çelik suyunu
Kokunu yalçın dağlardan
Gün boyu güneşle göz gözeydin
Ey Serxwebûn
Bir biz biliriz
Senin nasıl açtığını
Nasıl yürüdüğünü güneşe
Bir biz biliriz
Dağlar seninle ferah
Ve bizler seninle özgürüz

Êlya Xawerzê

BAĞIMSIZLIK SESİMİZİ DAHA DA YÜKSELTELİM!

Serxwebûn, yayınlanan bu sayısıyla 3. yıla girmiş bulunuyor. Başarı ve eksiklikleriyle beraber iki yılı geride bıraktı. Geçen iki yıllık zaman zarfında kuşkusuz birçok önemli olay yaşandı. Ülkemiz, bölge ve dünyada bir dizi gelişmeler oldu.

Serxwebûn, tüm bu süreç içerisinde bu olayların içindeydi ve onları Kürdistan devrimci mücadelesini geliştirme amacından en küçük bir sapma göstermeksizin, devrimci çizgisi temelinde yorumlayıp kitlelere sundu.

Ayrıca, faşist Türk cuntasının Kürdistan'da estirdiği karşı-devrimci terör ve dağlar ve zindanlardaki direnişi çeşitli yönleriyle işleyerek, amaçlarına sadık kaldı. Mazlum yoldaşın **"Cuntaya karşı koyduğumuz eylemler, gösterdiğimiz direniş ve mahkemelerde haykıran sesimiz mutlaka kitlelere ulaştırılmalıdır."** vasiyetini, Serxwebûn takdire değer bir biçimde yerine getirdi. Serxwebûn'un bunlardan başka hemen her konuda yayınlanan inceleme, araştırma ve yorum yazılarıyla bilincimizin açılmasında, kitlelere önderlik konusunda, devrimci yayıncılıkta örnek gösterilebilecek bir seviyede olduğunu söylemek, gerçeğin kendisini tekrarlamaktan başka bir şey olmasa gerek.

Bu arada Serxwebûn çalışanları olarak, gazetemizin ve kendimizin bazı teknik konularda değerlendirmesini-eleştirisini yapmak istiyoruz.

Kürdistan'da devrimci bir yayın organı çıkarmanın ne kadar zor olduğunu hepimiz biliyoruz. Günümüz koşullarında bu, bin kat daha böyledir. Serxwebûn'un basımı Avrupa'da olmasına rağmen, bu zorluklardan uzak değil, aksine iç içe bulunuyor...

Serxwebûn çalışanları olarak ilk etapta teknik bilgimizi artırma sorunuyla karşı karşıya idik. Çok sınırlı olanaklara sahip olduğumuz bu alanda, tüm imkanlarımızı kullanarak kendimizi geliştirmek için çabaladık. Bugün bu hala önümüzde duran bir sorun olmakla birlikte, ihtiyaçlara cevap verebilecek ölçülere ulaştık diyebiliriz.

Serxwebûn'un sayfa düzenine gelince; bu konuda arzu edilir bir düzene kavuşamadığımız açık. Yazıların uygun biçimde yerleştirilmesi, daha çok ve uygun fotoğraflar verilmesi, uygun stil ve büyüklükte başlıkların seçilmesi vb. konularda yetersizliklerimizin olduğunu biliyoruz. Önümüzdeki dönemde üzerinde önemle duracağımız ve gidermeye çalışacağımız eksikliklerimizden biri budur. Bu konuda aydınlatıcı mektuplarınızı bekliyoruz.

Okuyucuların hoşgörüsüne sığınarak değinmek istediğimiz bir eksiklik de yapılan harf hataları ve zaman zaman paragrafların yer değiştirmesi vb.'dir. Bu konularda çok titiz davranmamıza rağmen –hemen her yazı en az iki-üç kez kontrol ediliyor– özellikle harf hatalarına yine de rastlanılıyor. Zaman zaman cümlenin anlamını değiştirebilecek kadar ciddi hatalara yol açabilecek bu eksikliği giderme doğrultusunda çabalarımızı yoğunlaştıracağız.

Gazetenin geciktiği konusunda mektuplar alıyoruz. Okuyuculara bu konuda hak vermekle beraber, bunun bizim dışımızdan kaynaklandığını belirtmek istiyoruz. Bu, biz Serxwebûn çalışanlarının yavaş çalışmasından kaynaklanmayan, ama daha çok mücadele koşullarından kaynaklanan bir durumdur.

Serxwebûn'un 3. yılına girmesi vesilesiyle, Serxwebûn çalışanları olarak kısa bir değerlendirme yapmayı gerekli gördük. Belirtilmesi gereken daha başka şeyler de var elbette. Halkın gazetesi olarak bu zorlukları aşmada, yine en büyük desteği geniş halk kitlelerinden bekliyoruz.

Biz bugüne kadar daha iyi bir Serxwebûn yaratmak için görevimize sıkı sıkıya sarıldık. Bundan sonra da bu onurlu görevi yerine getirmek için tüm gücümüzü seferber edeceğiz. Siz okuyucuların vereceği destekle daha iyiyi yaratacağımıza inanıyoruz. Bunu kutsal bir görev olarak kabul ediyor ve emeğimizi Serxwebûn'a katık etmekten gurur duyuyoruz.

KÜRDİSTAN'IN BAĞIMSIZLIK SESİ SERXWEBÛN HEPİMİZİNDİR ONU KORUYALIM VE DESTEKLEYELİM!

(Serxwebûn çalışanları)
Ocak-1984

KÜRDİSTAN DEVRİMİNİN SESİ SERXWEBÛN'A!

2. yayın yılını bitirip 3. yıla girdiği bu dönemde, bir sempatizan olarak bu yazıyı kaleme almayı görev bilmekteyim.

......

Her yönüyle beyinlerimize ve düşüncelerimize berraklık getiren Serxwebûn gazetesini daha güçlü kılma ve şartlar ve koşullar ne olursa olsun en güçlü bir biçimde yaşatmada, tereddüt göstermeden her türlü fedakarlığı yapmak, her Kürdistanlı yurtseverin görevi olmalıdır. 3. yayın yılına daha güçlü ve daha eğitici olacağına ve üstlendiği görevleri her yönüyle en detaylı bir biçimde yürüteceğine inancım sonsuzdur. Serxwebûn gazetesini 3. yayın yılında yürekten selamlar ve çalışmalarında üstün başarılar dilerim.

3.1.1984 Hamburg
Naim.

SERXWEBÛN KARANLIĞIN İÇİNDE DOĞAN KIZIL ŞAFAK GİBİDİR!

Yüzyıllardır sömürgeci egemenliğin altında bulunan Kürdistan'da; devrimin sesi ve zaferin habercisi olan Serxwebûn gazetesi, 3. yılına girerken kendisine düşen görevi layıkı ile yerine getirmiş bulunmaktadır.

Sınırlı teknik eksikleri olmakla beraber, tarihin kendisine yüklemiş olduğu; sömürgecilikten kaynaklanan aşiretçi, aileci, kabileci, mezhepçi hertürlü bölünmüşlüğe son vermek, ulusal birliğimizi sağlamak rolünü yayın hayatında sorumlu ve seviyeli bir biçimde yerine getirmiş, Kürdistan devriminin sorunlarını çok yönlü işleyip ve dünya, Ortadoğu, Türkiye ve Kürdistan'daki güncel gelişmelerin, haber ve yorumlar biçiminde objektif değerlendirmesini yapabilmiştir.

....

Serxwebûn, teslimiyet, ihanet ve dönekliğin acımasız düşmanı olmuştur.....

Kürdistan'ın tüm parçalarındaki gelişmelere sayfalarını açarak bu konudaki rolünü de oynamıştır.

Çeşitli güçler tarafından kültürün değişik amaçlar için kullanılması ve yanlış yorumlanmasına son vermek için, ulusal kurtuluş mücadelesinde dil ve kültürün rolünü doğru bir biçimde ortaya koyarak olumlu bir adım atmış bulunmaktadır.

....

Ulusal kurtuluş hareketleri ile yaptığı röportajlar büyük anlam taşımaktadır.

....

Tarihimiz incelendiğinde görülecektir ki, halkımızın çıkarlarına hizmet niteliğini taşıyan bir yayından bugüne kadar sözetmek mümkün değildir... Çeşitli güçler tarafından Kürdistan adına çıkarılan yayınlar, sorunlara objektif yaklaşmadıkları gibi, Kürdistan halkının ve emekçi sınıflarının sesi olamamış, proletarya dışı sınıfların yani küçük-burjuva reformist-teslimiyetçi akımların yapısına uygun birer nitelik taşımışlardır. Gelinen bugünkü aşamada halkımız, sorunlara detaylı, kapsamlı ve ilkeli bir biçimde yaklaşan Serxwebûn gibi bir gazeteye sahiptir ve bu da artık halkımızın sömürgecilerin tüm engellemelerine rağmen dünya halkları yanında kendisine layık olan yerini alacağının ifadesidir.

Yaşasın Halkımızın Bağımsızlık ve Özgürlük Sesi Serxwebûn
Hollanda'dan
Bir Gurup Serxwebûn Okuyucusu

SERXWEBÛN'A EMEĞİ GEÇEN TÜM ARKADAŞLARA!

Yazıma yayım hayatını 2 yıldır başarıyla sürdüren Serxwebûn gazetesine emeği geçen tüm arkadaşları, devrimci bir saygıyla selamlayarak başlıyorum.

Serxwebûn, yayınlandığı 2 yıllık süre zarfında halkın sorunlarını, ülkenin sorunlarını ve dünya sorunlarını dile getirdi. Bizleri belli konularda aydınlatıp, üzerine düşen görevi olanakları çerçevesinde yerine getirmiştir. Başlangıçta teorik sorunların bir kısmını işlediği için, bizler tarafından ağır karşılandı. Hepsini okumakta bile zorluk çekiyorduk. Bu durum, sanırım Serxwebûn için de iyi olmuyordu. Çünkü, bir halk gazetesinde yayınlanması gerekenleri yayınlayamıyor, her konuya geniş yer veremiyordu. Çünkü, Serxwebûn öyle sıradan, basit bir gazete değil, sömürge bir halkın sesi olması itibariyle çok yüklü görevleri vardır. Halkın tüm sorunlarına olmasa da, belli konulara cevap vermek zorundaydı. Böyle ağır sorunların altından kalkması için de çok çalışılması ve Kürdistan halkının sesi olduğu için de, daha çok halkla kaynaşması, bütünleşmesi ve kitleselleşmesi gerekmektedir. Bu konudaki ilk adımını atmış bulunmaktadır. Teorik sorunlar için ayrı bir dergi (Şoreşa Kurdistan) yani bir kitap çıkarması ile gazeteyi herkesin okuyabileceği bir duruma getirmiştir. Artık şimdi Serxwebûn tamamıyla bir halk gazetesi ve Kürdistanlıların sesi durumundadır. Bundan sonraki çalışmalarını, daha çok halkın ilgisini çeken sorunlar ve bu sorunlara çözüm bulma temelinde sürdürmesi gerekmektedir.

Günümüzde bile varlığı ve yokluğu tartışılan 20 milyon nüfuslu bir ulusun sorunlarını dile getirmek için, değil Serxwebûn, ciltler dolusu kitabın bile yetmeyeceği bir gerçektir. Fakat Serxwebûn, bu halkın uyanışının, çağla bağlantı kurmasının ve ulusal benliğini bulmasının aracı olmaktadır.

Serxwebûn'dan isteğimiz, eksik bildiğimiz veya hiç bilmediğimiz ulusal kültürümüz hakkında bizleri aydınlatması ve bu konulara biraz fazla ağırlık verilmesidir. Bizler, Serxwebûn'dan çok şeyler öğreniyoruz ve eksik bilgilerimizi tamamlıyoruz. Temennimiz, bu başarılarını sürdürsün, ama artık böyle el kapılarında değil, kendi ülkemizde, kendi topraklarımızda ve bağımsız bir ülkede. Bu arada herşeyi Serxwebûn gazetesine yükleyecek değilim. Bir okuyucu olarak bizlerin de görevleri olduğunu biliyorum. Bu uğurda sizlere yardımcı olmak için, tüm Serxwebûn okuyucularının üzerlerine düşen görevleri yapacaklarını temenni ediyorum.

Bizi, bize tanıtmada, önderimiz PKK ile kaynaştırmada üstlendiği aracı rolünden ötürü Serxwebûn'u içtenlikle kutlar, tüm arkadaşlara başarılar dilerim.

Yaşasın Kürdistan'ın Sesi
Serxwebûn
Yaşasın Önderimiz PKK

4.1.1984
Basel

SERXWEBÛN HER KONUMUYLA ÖRNEK ALINMALIDIR!

Serxwebûn'u anlamak ve eleştirmek ancak, 19. yüzyıldan günümüze kadar ve hatta Kürdistan'ın geleceğini iyi kavrayıp ulusal, sosyal ve sınıfsal mücadelesini bilmekten geçer. Bunun için ideoloji ve teoriyi, dönemin koşullarına uygun olarak mücadeleyi, kitlelere ulaştırarak bu konuda leninist yayıncılığını iki yıldan beridir hakkıyla (eksiklikler olabilir) yerine getirmiş diyebiliriz.

Serxwebûn; devrimin temel meselelerini ve gerekli olan mücadele biçimlerini kendisinin her sayısında işlemiş bir konuma gelmiştir. Bu dönemde, (12 Eylül sömürgeci-faşist darbeden bu yana) faşist cunta her yandan, içerde ve dışarda her türlü baskı, zulüm, yoketme, imha planlarını birlikte kullanarak, devrimci gelişmelerin önüne engel olmaya çalışırken, diğer yandan da kendi faşistleşmiş kurumlarıyla faşist ideolojiyi kitleler arasına sokmak için her türlü çabayı sarfetmiştir. (Ahlaksızlığı, lumpenliği, kişiliksizliği vb.) İşte tüm bu soysuz oyunlara karşı Serxwebûn, Serxwebûn'luğunu dosta, düşmana, özelde Kürdistan halkına kabul ettirmiştir. Yani bu oyunları boşa çıkarmıştır. Yine bu konuda, bu tehlikeleri bertaraf etmek için bizim, yani Kürdistan halkının her türden içimizde-dışımızda olan düşman ideolojisini yerlebir etmiştir. Ayrıca önemli bir şey, sömürgeci-faşist cuntanın barbarlığını uluslararası alanda da teşhir ve tecrit etmiştir. Bu konuda gerekli olan tüm malzemeleri son olarak ta **Örgütlenme Üzerine, Weşanên Serxwebûn** (Serxwebûn Yayınları)nda da bulabiliriz.

Bugün varlıkları dahi tartışılabilinen bazı siyasi guruplar-ki bunların çoğunun varlıkları döneme uygun içeriği olmayan gazetelerdir- gazetelerini içeriği kulaktan dolma genellemelerle şişirilmiş, adeta bir dedikodu malzemesi haline getirmişlerdir. Gerek dünyada bazı sorunlar karşısında içine düştükleri çözümsüzlük ve gerekse de ideolojik-politik yetersizliklerinden dolayı bu gazeteleri de düzenli olarak çıkmamaktadır. Yine biraz daha sorunu açarsak, mevcut ideolojik-politik yetmezlik, bu yayın organlarını "demokrasiyi ve sosyal-demokrasiyi" övme, bulmaca, fıkra ve benzeri günlük, hiçte devrime zerre kadar yararı olmayan geçici şeylerle geçiştirmeye zorlamaktadır.

Kürdistan ve Türkiye devriminin en temel sorunlarından biri olan ittifaklar sorununda Serxwebûn gazetesi hiçbir gurupsal ve ulusal çıkar (faydacı) temelinde yaklaşmamış tam tersine enternasyonalizmin en büyük örneklerinden birini de bu alanda (ki bence en önemlisidir) da her zaman sergilemiştir. Bazılarının "sol" adına direnişe ve devrim şehitlerine sorumsuzca olan tutumlarına karşı, Serxwebûn her sayısında devrimin temel taşı olan direnişleri anarak ve sömürgeci-faşist Türk cuntasına karşı ancak halkların uzun süreli direniş-halk savaşıyla kurtulacağını ve bu uğurda ister bilinçli, ister bilinçsiz ama devrime, ülkesine, partisine inanarak şehit düşmüş insanların yarattığı şehitlik mertebesini her türlü gurupsal çıkarlardan ayırarak izahıyla birlikte incelemiş, halklara devrimci bir görev olarak sunmuştur. Bunun yanında, senelerden beridir gazete çıkaranlar Kürdistan halkı için yazdıkları yazıları dahi cesaret edip bunları kendi o gazetecilikleriyle kitlelere ulaştırmadılar ve ulaştırsalar da sorunlara, direnişlere ya tek tek ya da yüzeysel olarak yaklaştılar. Zaten bunlardan o kadar ciddi bir çalışma (ittifak, mücadele, sorunlara yaklaşım, görevler vs.) yapmaları pek de beklenemezdi. O halde Serxwebûn her konumuyla (yazı, dil, baskı, sorunlara bakış, görevler, ittifaklar vd.) örnek alınmalıdır diyorum.

Son olarak tüm emeği geçen ve gece-gündüz durmadan bilinçli çalışan arkadaşlara üçüncü yıla girerken daha büyük başarılar dilerim.

Paris
11.1.1984

SERXWEBÛN HALKIMIZIN SESİDİR!

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin sesi gazetemiz Serxwebûn'un iki yılını doldurarak üçüncü yılına girdiği, yüklü ve yoğun bir çalışma dönemini geride bırakarak gelecek yıllara, Kürdistan halkının ve öncü örgütünün, sesi olarak girmeye hak kazandığını söyleyebilirim.

Kürdistan devriminin sesi Serxwebûn'un leninist yayıncılığa başladığı dönemin özelliklerini kavramanın gazetemizi daha yakından ve doğru olarak tanınmasını sağlayacağı inancındayım. Serxwebûn yayınlarının tarihi biraz eskilere gitmekle birlikte, özellikle gazetemizin sistemli, kapsamlı ve düzenli yayıncılığı iki yılını doldurdu. İşbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisinin ve emperyalizmin, Türkiye ve Ortadoğu'daki çıkarlarının bir ürünü olarak faşist cuntanın iktidara gelmesiyle komünistlere, sosyalistlere ve demokratlara içerde ve dışarda geliştirdiği baskılarla özlü, kapsamlı ve olayları objektif olarak sunabilecek bir yayının basım ve dağıtımı şurda dursun, yıllardır Türk burjuvazisine hizmet etmiş boyalı basının bile yasaklandığı, yurtdışındaki çeşitli yayınların yayınını durdurmak için, her türlü çirkefliğe girdiği açıkça gözlemlenmektedir. Serxwebûn'un ağır baskı koşullarında tüm engelleme ve saldırılara rağmen iki yılını doldurması sonucu bu mücadeleyi adına layık bir şekilde sürdürebileceği ve üstlendiği görevleri yerine getireceği inancındayız.

Günümüzde sözüm ona Kürdistan proletaryasının ideolojisini formüllendirdiğini, ideolojik, politik ve örgütsel sorunları çözümleyerek halkın ve kadroların ufkunu aydınlattığını iddia eden birçok gazete yayın hayatından çekilmek zorunda kaldılar. Mücadelenin gelişim seyrine ayak uyduramayan proletarya önderlikli ulusal kurtuluş çizgisine ve onun yayın organına saldırıya geçen, örgüt veya yayın organları mücadeleden çekilerek ve bu tutumlarında devam ettikleri müddetçe, ne mevcut durumun objektif tahlilini yapabilecek ne de; savundukları sınıfa ne derece önderlik ettikleri anlaşılmamakla birlikte, üstünde şekillendikleri tabakanın sınıfsal çıkarlarını formüllendiremeyecekler ve giderek dağılacak, parçalanacak ve güçsüz duruma düşeceklerdir.

Serxwebûn yayınevinin yayınladığı ve elimize geçen yayınların önemini belirtmeden geçemeyeceğim. Gerek bugüne kadar yayınladığı 15'e yakın kitap ve broşürle gerekse, 24 adet gazete, 4 adet özel sayısıyla birçok konuya ilişkin düşüncelerimizi berraklaştırarak yöneleceğimiz hedefleri açık ve net olarak gösterdiği inancındayım. Yol göstericiliği yanlız ideolojik, propaganda ve kültürel alanla sınırlı kalmamakta, aynı zamanda ülke, bölge ve dünya ile mücadelemizin gelişim seyrini somut olarak sunduğu için hareketin kadro, sempatizan ve taraftarlarının düşünce birliğini sağlamakta, devrimci ruh, bilinç ve karakter birliğini yaratarak, mücadeleci insanlarda bulunması gereken yürek ve beynin ölçülerini gösterdiği inancındayım.

Serxwebûn gazetesinin temel teorik sorunlara ilişkin programını, esas olarak tamamlayıp özellikle Temmuz, Ağustos aylarından sonra ağırlıklı olarak günlük gelişmelere, yorum, aktüalite vb. konulara eğilmesi, bence Serxwebûn'u tüm Kürdistan yurtseverlerinin okuyup, gelişmeleri objektif olarak öğrenebileceği bir yayın durumuna getirdi. Bu yapısıyla daha fazla kitleselleşerek güçlü bir konuma yükseldi. Mücadelemizin gelişim seyri dikkate alınırsa, önümüzdeki dönemde Serxwebûn'un haber alanında daha zengin olacağı ve bu yapısıyla kadro ve kitlelere daha çok bilgi sunarak mücadele önündeki engelleri aydınlatarak ortadan kaldırmalarına en büyük yardımı yapabileceği inancındayım.

Serxwebûn çalışanlarına başarılar dilerim.
Mecit

SERXWEBÛN YAZI KURULUNA!

Serxwebûn'un ikinci yılına girmesi iki yıllık bir süreyi geride bırakması bizim için önemli bir şeydir. Serxwebûn gazetesinin iki yıldır yayın alanında katettiği mesafe herkes tarafından görülmektedir. Fakat bu kadar gelişmiş yayınları kitlelere götürme ise zayıf olmuştur. Aslında şu anda Serxwebûn gazetesi tüm Avrupa'daki Kürdistanlı kitlelere ulaşmalıydı. Bugün bakıldığında Serxwebûn'un sınırlı bir okuyucu çevresi vardır.

İkinci yılını doldururken benim Serxwebûn'a önerilerim şu olacaktır:

– Serxwebûn gazetesi sistemli olarak ayın belli bir gününde çıkmalıdır. Mesela Ekim ayının gazetesi Kasım ayında çıkmamalıdır. Bu tür gecikme dağıtımda eksikliğe yolaçar. Bundan dolayı Serxwebûn her ayın 15'inde dağıtılmalıdır.

– Serxwebûn'a aboneleri çoğaltmak gerekir ve bunun için gazetenin bir bölümünde buna yer verilmeli.

– Gazetede çıkan haberler eski haberler olmamalı, olaylar geliştikten sonra hemen gazeteye yansımalıdır. Örnek olarak Ağustos ayında meydana gelmiş herhangi bir olay Kasım ayındaki gazetede yeralmaktadır. Artık o haber güncelliğini yitirmiş oluyor.

– Dünyada bu ay adlı köşede biraz da Afrika üllerindeki ve Hindiçin'deki durumlara ve gelişen olaylara yer verilmelidir.

– Geçmişte birçok defa yayınlanan röportajlar devam etmeli, çeşitli sosyalist ülkelerdeki devrimci önderler ve ulusal kurtuluş hareketlerinin önderleriyle röportajlar yapılmalıdır.

– Şu ülkelerden özellikle gazetede haberler yeralmalı: Vietnam, Laos, Dofar, Gine, Eritre, Angola, Mozambik, El-Salvador, Küba vb. Bu ülkelerin ekonomik, siyasi durumuyla ilgili yazılar yazılmalı.

– Kültür ve sanata ağırlık verilmeli.

Frankfurt'tan bir SERXWEBÛN okuyucusu
A.S.

SERXWEBÛN'UN BAŞARISI BİZİM BAŞARIMIZDIR!

12 Eylül 1980 faşist darbesinin ardından Türkiyeli ve Kürdistanlı güçlerde bir dağılmanın, çözümsüzlüğün ve esas görevlerin istismar edildiği görülmektedir. Adeta her alanda dağınıklığın, kaosun ve ne olduğu sorusunun sorulduğu bir dönemdir. Bu durum en olumsuz bir şekilde "yayın" alanına yansımış ve ne idüğü belirsiz tonlarca dergi, gazete, broşür piyasaya sürülmüştür. Tümünde görülen ortak özellik, sorumsuzluğun meşru gösterilmesi çabasıdır.

Böylesi bir dönemde yayın hayatına giren "Serxwebûn" Kürdistan devrimi üzerinde oynanan karanlık emelleri teşhir etmek ve doğru devrimci izahları sayfalarında sürekli işlemekle kalmamış, Türkiye ve Ortadoğu devrimci güçlerinin toparlamasında perspektifler sunmuştur. Konuya ilişkin olarak devrimin temel sorunlarını seriler halinde yayınlamıştır. Bu yönüyle siyasi haber, yorum yanında teorik yayın olma gibi bir özellik de taşımıştır. Bu nedenle kitlelerin seviyesi üzerinde seyretmiştir.

17. Sayıdan itibaren teorik, ideolojik ve önemli politik gelişmeleri, yayın hayatına başlayan "**Şoreşa Kurdistan**"a devretmiştir. Böylece haber, yorum, kültür vs. konulara daha fazla yer verme olanağına kavuşmuş ve gerçek bir kitle gazetesi olma konumuna yükselmiştir. Kitlelerin daha iyi okumalarına ve kavramalarına olumlu etki yapmıştır. Yine çeşitli güçlerce "kitle gazetesi" kavramı, daha çok kitle kuyrukçuluğu olarak anlaşılmış ve yayın faaliyetinin gerçek işlevini yitirmesi tehlikesi yaşanmıştır. Serxwebûn, bu konuda leninist yayın anlayışını icra etmiş ve kitle gazetesi kavramına, kitleleri gazetenin seviyesine çıkararak gerçek anlamını vermiştir.

Ayrıca Serxwebûn, iki yıl süresince zindanlarda gelişen direnişi kamuoyuna iyi bir şekilde ve tüm yönleriyle maletmiş ve gericilik yıllarının olumsuz etkilerini önemli oranda bertaraf etmiştir. Kitlelerin ufkunu, ülkede gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi hattıyla açmış ve direnç, azim, cesaret, umut ve mücadele ruhu vermiştir. Her renkten düşman güçlerin mücadelemiz ve önderimiz PKK üzerindeki karanlık emellerini, demogojilerini, yalan propagandalarını boşa çıkarmış ve doğru devrimci direniş hattını kitlelere taşırmada önemli rol oynamıştır.

Yine Dünya, Ortadoğu, Türkiye ve Kürdistan'daki siyasal gelişmeleri objektif bir bakış açısıyla değerlendirmiş ve kitlelerin her gelişmeye anında tavır takınmalarında perspektifler vermiştir. Kürdistan'ın dört parçası arasında bağlantıyı sağlayan ilk ve tek yayın olma gibi tarihsel bir özellik de kazanmıştır. Bu itibarla her parçadaki çok çeşitli gelişmeleri net bir şekilde kitlelere aktarmış ve zararlı güçlerin sahte değerlendirmelerini teşhir etmiştir.

En önemlisi de yeni dönemde ülke zemininde "örgütlenme" faaliyetlerini başarıyla sürdüren PKK partizanları aracılığıyla Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'daki objektif gelişmeleri kitlelere mal etmede ve ülke ile dünya kamuoyu arasında köprü rolüne haiz tek yayın organı olma özelliğine sahiptir. Bugüne kadarki ülkenin çeşitli alanlarında çeşitli konulara ilişkin somut gerçekliği sayfalarında işlemiş ve kitlelerin ilgi ile izlemeleri olanağını sağlamıştır. Daha birçok alanda başarılı özellikler arz eden gazetemiz Serxwebûn, kitleleri devrimin sorunları etrafında birleştirmesi ile "leninist yayın" özelliğine kavuşmuş gerçek kitle gazetesi olduğunu geçmiş yayın döneminde ispatlamıştır.

Yeni yayın döneminde bu rolünü daha da geliştirmesi, en geniş okuyucu kitlesinden, yazı kuruluna kadar herkesin ortak çabası ve kollektif bir çalışmanın ürünü olacaktır. Tüm Serxwebûn çalışanlarına önümüzdeki yayın döneminde başarılar dilerim.

Stuttgart'dan
bir Serxwebûn okuyucusu
26.12.1983

KÜRDİSTAN DEVRİMİNİN SESİ YOLUMUZU AYDINLATMAYA DEVAM EDİYOR!

Kürdistan'daki maddi yaşam koşullarını büyük oranda tekelinde tutan sömürgeci faşist Türk devleti aç kalmış kurt edasıyla ülkemizin zenginlik kaynaklarını kemirmeğe devam etmektedir.

İşçilerimizin emeği, köylülerimizin ürünü üzerinde askeri faşist zorunu uygulayarak ağır sömürü ve vurgunlarla ekonomik sıkıntılarını hafifletmeğe, savaş yöntemlerini en acımasız ve en barbarca uygulamaya koyarak adeta bir pasifikasyon ortamı yaratmağa, katıksız faşizm olarak kemalist ideolojiyi halkımıza zorla kabulettirmeğe ve bilinçlerini karartmaya çalışmaktadır.

Yine sosyal-şovenizmin Türkiye somutunun bir ürünü olarak ortaya çıkan ve giderek Avrupalılaşan Kürt küçük burjuva reformistlerinin salt ticari amaçla çıkardığı, siyasi örgütsüz yapıları dolayısıyla Kürdistan'ın somut siyasi ve ekonomik muhtevasını vermekten uzak olan yayınları, ulusal ve toplumsal kurtuluşun gelişmesine yardımcı olmaktan sürekli kaçınmış ve bu konularda düşünce üretemiyecek kadar zavallılaşarak bu eğilimin temsilcilerini bulanık suda balık avlamaya götürürken, devrimin teorik sorunlarının kavranması da kitlelerin ufkunu karartmaya çalışan bir kördüğüm halini almıştır.

1970'lerle birlikte ortaya çıkan ulusal kurtuluşçu düşüncelerin programına, programında örgütüne kavuşturulması ile kısa süreli direniş

Devamı Syf: 19'da

SERXWEBÛN'A

2 yıldan beri yayın hayatını sürdüren Serxwebûn, halkımız içinde olsun, dünya kamuoyunda olsun düşmanın karakterini, emperyalist oyunları, sosyal demokrasi ve ona yaslanan Kürt küçük-burjuvalarının hesaplarını ve yine mücadelenin nasıl gelişeceğini duyurmuş; tüm sahtekârlık ve iki yüzlülükleri açığa çıkarmıştır.

Ben Serxwebûn'u eleştirecek olursam, ülkemiz olan Kürdistan'dan mektup ve haberlerin çok olmamasından dolayı eleştiririm. Eğer Serxwebûn'da Kürdistan'dan haber ve mektuplar daha sık yayınlanırsa iyi olur. Teşekürler ederiz, devrimci selamlar.

Saabrücken'den bir yurtsever
İbrahim

SERXWEBÛN; SEVİYELİ, KARARLI ve YOLUMUZU AYDINLATAN BİR SİYASAL GAZETEDİR!

Bizim ufkumuzu açan, yolumuzu aydınlatan doğru yolu gösteren, Kürdistan devriminin sesi Serxwebûn'a!

Emperyalizme, sömürgeciliğe karşı direnerek zafer kazanmak isteyen bir halk her şeyden önce, kendi zaferini garantileyebilmek için kendi devrim çizgisini, temel sınıfları, stratejisini, taktiğini, dostunu, düşmanını iyi tahlil etmeli. Bu da yetmez, ülkesinin tarihini, toplumun özelliklerini ve çağımızı doğru devrimci bir tarzda tahlil edip, buna uygun örgüt ve mücadele biçimini geliştirmelidir. Bunu yapamayan bir halk veya partinin düşmanı yok edip, bağımsızlığını kazanması, zafer elde etmesi mümkün değildir. Nitekim dünya devrim tarihi, bunun örnekleriyle doludur.

Halklar, siyasal iktidarı ele alabilmek için, genel olarak düşmana karşı tüm mücadele biçimini kullanırlar. Yani nasıl ki, kendi egemenliğini devam ettirmek için devleti, ordusu, mahkemesi, radyosu, TV'si ve gazetesi ile halk kitlelerini uyutup, kendi gerici egemenliğini devam ettirmek istiyorsa, devrimci güçler de düşmanın bütün bu saldırılarına karşı, tüm mücadele biçim ve araçlarını devrim için düşmana karşı kullanarak savaşırlar.

Bu durumu, ülkemizin somutuna indirgersek, düşmanın büyük bir tehlike arzettiği, halkımızın varlığını tehdit ettiği ve günümüzde halkımızın önderi ve bağımsızlık mücadelemizin öncüsü PKK'yi imha etmek için, açık savaş ilan ettiği, yani ülkemizin çağa açılmasını, tarihin akışını zorla durdurmak, engellemek ve kendi yoz ideolojisini, kültürünü halkımıza zorla kabul ettirmek istediği her gören göz için açıktır.

Bütün bunlara karşı, halkın öz çıkarlarını, savunacak ve halkın gerçek kültürünü bilince çıkarıp, düşmanın bu alandaki faaliyetlerini teşhir ve tecrit etmek gerekiyordu.

Evet halkın eğitimini sağlayabilmek için, çeşitli mücadele biçimi ve araçları vardır. İşte Serxwebûn, cuntanın halkımıza ve onun önder gücü PKK'ye terör estirdiği bir ortamda yayıncılık hayatına başlamıştır. Ve Serxwebûn, yukarda bahsettiğimiz araçlardan bir tanesidir.

Serxwebûn, çıkış noktası olarak, ülke gerçekliğinden yola çıkmış ve ülkemizin, halkımızın tarihini, toplumumuzun özelliklerini, buna karşılık olarak düşmanın (yani Türk burjuvazisinin tarihini, zor sistemini, Kemalizmi) doğru, devrimci bir tarzda tahlil etmiş ve düşmanın karşı-devrimci zoruna karşı halkın devrimci zorunu, şiddetini, Kürdistan'da gelişecek olan halk savaşının siyasal programını ve sanatını, leninist bir tarzda işlemiştir. Bununla da yetinmeyerek, faşist cuntanın, halklarımıza uygulamış olduğu baskı, sömürü ve faşizmin kurumlaşmasına karşı cuntanın yıkılmasını, bir

Devamı Syf: 19'da

PARTİZANIN MEKTUBU

İRAN-IRAK SAVAŞI VE TÜRKİYE

Eylül 1980'de Irak'ın İran'a saldırısıyla başlayan söz konusu savaş, ilgili iki ülkenin hakim sınıflarının ve emperyalizmin çıkarlarının çözümlenmesi sınırları içinde kalarak günümüze kadar gelmiştir. Bu savaş, iki ülkenin hakim sınıflarının çıkarlarının bir yansıması olduğu gibi, emperyalizmin bölge politikasının da bir devamı özelliğindedir.

Emperyalizmin, üçüncü bunalım dönemi boyunca izlediği Ortadoğu politikasının doğrudan bir ürünü olarak, çeşitli odaklarda, yine çeşitli güçlerin karşı karşıya getirildiği savaşlar baş göstermiştir.

Bu odaklardan biri de üç yıldan fazladır devam eden İran-Irak savaşıdır. Bu savaş 1975'lerden sonra tekelleşerek ayrışma sürecine giren Irak burjuvazisi tarafından emperyalizmin İran'a ve Basra Körfezi'ne yönelik amaçlarını gerçekleştirmek üzere başlatılmış, fakat beklenen sonucu vermemiş, gelinen noktada savaşı başlatan tarafı tam bir çıkmazla yüzyüze bırakmıştır.

Irak gericiliğinin, emperyalizmin kışkırtmasıyla başlattığı bu savaşın çok yönlü amaçları olduğu, uzun süren savaş boyunca kendisini ortaya koymuştur. Bu amaçları kısaca şöyle sıralamak mümkündür:

1- 1975'lerde İran'ın Güney Kürdistan mücadelesine sağladığı desteği kesmesinin karşılığı olarak, Irak tarafından İran'a verilen toprakları tekrar geri almak;

2- Basra Körfezi'ni kuşatan bu toprakları, Körfez üzerinde bir denetim alanı haline getirmek;

3- Kendisini tamamen toparlayamamış İran yönetimini, böyle bir savaşa çekerek yıpratmak ve Şah yanlısı gerici güçlerin tekrar iktidar olması için gerekli ortamı yaratmak;

4- İç ve dış kamuoyunun dikkatini savaşa çekerek, Irak devrimci-demokratik hareketi ile Kürdistan'ın ulusal muhalefetini bastırmak.

Anlaşılacağı gibi tüm bunları hedefleyen savaş, Irak burjuvazisi ve emperyalizmin ortak çıkarlarının bir ifadesi olarak patlak vermiştir.

Savaş, Irak yönetiminin Eylül 1980'de İran'ın önemli petrol yataklarının bulunduğu Kuzistan bölgesine yönelttiği ani bir saldırıyla başladı. Irak'ın teknik üstünlüğü nedeniyle ani saldırı taktiğinde başarı kazanması mümkündü. Ve de böyle oldu. İlk elde Abadan, Hurremşehr, Ahvaz ve Dezful kentlerini ele geçiren Irak yönetimi, bununla hem İran'ın Basra Körfezi üzerindeki denetimini kırmayı ve hem de stratejik öneme sahip petrol yataklarını ele geçirerek İran ekonomisini çöküntüye uğratmayı amaçlamaktaydı. Bu alan temel saldırı hattı olarak ele alındı. İkinci saldırı hattı ise, Mihran'dan Kasr-ı Şirin'e kadar olan alandı. Bu ikinci saldırı alanı aslında İran'ın Bağdat'a yönelik muhtemel saldırısını kırmayı hedefleyen taktik bir saldırıydı. Savaşın (saldırının) temel alanı ise Dezful'den Basra Körfezi'ne kadar uzanıyordu.

Ani saldırı üstünlüğünü kullanan Irak, yaklaşık bir buçuk yıl savaş alanında insiyatifi elinde tutmasını başardı. İran giriştiği üç temel karşı taaruzla 1982'nin başlarından, ortalarına kadar, Irak güçlerini topraklarından çıkararak denge durumuna ulaştı. İran bu üstünlüğü devam ettirerek kısa sürede saldırı konumuna geçti ve böylece savaşın insiyatifini eline geçirmiş oldu. Amara kentinden Basra Körfezi'ne kadar olan alan üzerinde Irak'ı savunmaya iten İran kuvvetleri savaşı devam ettirdi. İran'ın temel saldırılarını bu alana yöneltmelerinin nedenleri; aynı alan üzerinde yaşayan Şii halkın desteğini almak, Irak'ın Basra Körfezi ile bağını kesmek, Körfez üzerinde denetimi kurmak ve kutsal Şii kentleri olan Necef ve Kerbela kentlerini ele geçirmekti.

Fakat bu plan, alanın bataklık olması, teknik seviyenin düşüklüğü ve taktik gerilik gibi nedenlerden ötürü yorucu ve yıpratıcı bir savaş yürütülmesine rağmen başarıya ulaşamadı.

İran bu alandaki savaşın çıkmazını görünce, savaşı daha da kuzeye yani Mendelli-Zurbatiye arasında kalan alana kaydırmak zorunda kaldı. Bu savaş alanı da, İran sınırlarından Bağdat'a en yakın alan olduğundan, Irak gücünün belirleyici kısmını bu alana mevzilendirerek, İran saldırılarına karşı güçlü bir savunma hattı oluşturmuş oldu. İran yüksek moral ve inanç ve yoğun nüfusa dayanarak girdiği bu savaşta teknik gerilik nedeniyle, Irak güçlerinin yarattığı barajı aşamadı.

Bu alan üzerinde beklediği sonucu alamayan İran, saldırılarını daha kuzeye, Kürdistan topraklarına kaydırdı. Bu üçüncü saldırı alanında Bağdat'ın zorlanması kolay değildi. Çünkü burası Irak sınırları içerisinde Bağdat'a en uzak köşe durumundaydı. Buna rağmen İran'ın saldırılarını bu alana kaydırmasının belli politik ve askeri amaçları vardır. Bu amaçları kısaca şöyle sıralamak mümkündür:

1- Irak'a yöneltti̇ği saldırılarda başarısız kalınca, alanın engebeli özelliğinden de yararlanarak savaşı yıpratma düzeyine tutmak;

2- Hacı-Ümran üzerinden saldırarak zengin petrol yataklarına sahip ve bu konumuyla Irak ekonomisi içerisinde önemli yer tutan Güney Kürdistan kentlerinden Musul ve Kerkük'ü Irak'ın denetiminden kopararak, Irak ekonomisini zor durumda bırakmak;

3- Engebeli araziye sahip Kürdistan topraklarında Irak'ın teknik düzeyini sınırlı da olsa işlemez hale sokmak;

4- Bu alanda bulunan I-KDP'si gibi önemli bir gücü savaş alanına çekerek Irak yönetimini içten zorlamak;

5- Hacı-Ümran mıntıkasının ele geçirilmesiyle bu alan üzerinden Saddam'la bağ kuran Kasımlo güçlerinin Bağdat'la olan bağını kesmek, giderek İran'ın Doğu Kürdistan'a yönelik faaliyetlerinin etkinliğini artırmak;

6- Hacı-Ümran mıntıkası Soran Kürtlerinden oluştuğundan Talabani güçlerinin örgütlendiği alanlardır. I-KDP'yi, Talabani güçleriyle çatışma içerisine sokarak, her iki gücü de yıpratıp güçten düşürmek ve Güney Kürdistan ulusal muhalefetinin çıkmazını derinleştirmek.

Savaşın Kürdistan'a sıçratılmasının belli başlı nedenleri olarak bunları saymamız mümkündür.

Irak'ın başlattığı savaş kendisini bir yıkımın eşiğine getirirken, amaçladığının tersine bu savaşı basamak olarak kullanan İran yönetiminin iç hakimiyetini pekiştirmesine yolaçmıştır. Irak'ın savaşı vasıta olarak kullanıp iç muhalefeti bastırma çabaları ise tamamen başarısızlıkla sonuçlanmış, yaşanan ekonomik ve sosyal çöküntü nedeniyle muhalefet daha da güçlenmiştir.

Savaş alanında insiyatifi ele geçiren İran yönetimi ise, bu yönlü çabalarında önemli başarılar elde etmiştir. Dikkatleri savaşa çekerek, muhalefet içerisinde örgütlü bulunan bellibaşlı güçleri (Halkın Mücahitleri, TUDEH, Halkın Fedaileri vb.) önemli oranda etkisizleştirmeyi başarmıştır. İran muhalefetinin böyle bir sonuçla karşı karşıya kalmasında kendi hata ve eksikliklerinin payı belirleyicidir. Fakat yönetim muhalefetin hata ve eksikliklerinden yararlanmayı bilerek, savaşı da muhalefeti bastırmada önemli bir basamak olarak kullanmıştır.

Bugün İran, savaşı yıpratma düzeyinde tutmaktadır. Bir yandan Irak'a karşı taktik saldırılarını bu aşamada tutarken, diğer yandan da Irak muhalefetinden bir şii örgütü olan Hızbıl Davanın güçlenmesini hızlandırmaya çalışmaktadır. Hızbıl Dava bugünkü konumuyla iktidar olma gücünden hala yoksundur.

Üç yıldan fazladır devam eden, yaklaşık yarım milyon insanın öldüğü, bir milyon dolayında insanın yaralandığı bu savaştan, İran yönetimi ustaca yararlanmaktadır. İran savaşın kesilmesinden yana değildir. Savaşın kesilmesi durumunda, İran yönetimi iç muhalefetle karşı karşıya kalacak ve bu da kendisini Irak-İran savaşının yarattığı zorluklardan daha fazla zorluklarla karşı karşıya bırakacaktır.

Emperyalizmin kışkırtmasıyla İran'a saldıran Irak, sonunda savunma durumuna düşmüş ve bugün yıkımın eşiğine gelmiştir. Ekonomisi önemli oranda yıpranmış ve savaşı beslemekten uzak bulunmaktadır. Ordusu moral açıdan çöküntüye uğramış ve dağılmayla yüzyüze gelmiştir. Muhalefet ezilmesi bir yana, daha da gelişme göstermiş; uluslararası gericilikle giderek pekiştirdiği ilişkiler nedeniyle yönetim dünya kamuoyu nezdinde daha da teşhir olmuştur. Türk faşist yönetimi bu savaşa gereğinden fazla ilgi göstermekte ve gelişmelere müdahale için her bakımdan hazır beklemektedir.

Savaşı başından beri ilgiyle izleyen Türk yönetimi, savaşın Kürdistan'a kaydırılmasından sonra daha tedirgin olmuşa benzemektedir. Kerkük'ten Zaxo üzeri Yumurtalık'a uzanan petrol boru hattı hem Irak ve hemde Türkiye açısından büyük öneme sahiptir. Irak bu kanal üzeri günlük petrol dış satımının 2/3'ünü, yani 600.000 varil ihraç etmektedir. Yine Türkiye petrol dış alımının önemli bir kısmını bu kanal üzerinden sağlamaktadır. Bundan dolayı her iki ülke yönetimi, sözkonusu petrol boru hattının tehlikeye girmesini asla kabul edememektedirler. Ayrıca eskiden beri Musul ve Kerkük'ü kendi yemliği olarak gören Türk hakim sınıfları uygun koşullar doğduğunda burayı tekrar ele geçirmek için pusuda beklemektedirler.

Bugün iki ülke arasındaki savaş Musul ve Kerkük yakınında cereyan etmektedir. Bu konuda Türkiye İran'ı tehdit ederek dikkatleri Musul, Kerkük ve bu alanda uzanan petrol hattı üzerine çekmiştir.

Faşist Türk yönetiminin, faşist Irak yönetimine bu savaştan dolayı fiili destek verdiğine dair birçok belirti var. Eylül 1983 başlarında Güney Kürdistan'ın Zaxo mıntıkasında düşürülen Türk savaş uçağını bu yönlü bir kanıt olarak görenler az değildir. Bu görüşe göre sözkonusu uçak, İran mevzilerini bombaladıktan sonra Irak üzerinden tekrar Türkiye'ye dönmeye çalışırken, İran

OKUYUCUYA

Yeni yayın dönemimizde açtığımız bu sayfa ile önemli bir eksikliğimizi gidereceğimiz kanısındayız. Geçmiş dönemlerde içerik itibari ile esas olarak kadrolara hitab eden gazetemiz, girilen yeni döneme uygun olarak, yayın ilkeleri aynı kalsa da kapsam ve içerikte bir yenilemeyi gerçekleştirmek zorundadır.

KUKM günümüzde son yıllarda yapılan hazırlıkların her alanda ülkeye taşırılması sürecine girmiş bulunmaktadır. Bu süreç aynı zamanda, kadroların belirleyici rollerini oynayacakları bir süreç niteliğindedir. Bir başka deyişle, kadrolar bu dönemde teorik, siyasal ve pratik düzeydeki edindikleri tüm bilgi, tecrübe ve yetenekleri pratiğe aktaracak, stratejik ve taktik yaklaşımların maddi bir güce dönüşmesini sağlayacaklardır. Yeni dönemin, özellikle temel konularda görüş oluşturma değil, oluşturulmuş görüşlerin hayata geçirilmesi dönemi olmasından ötürü bu süreçte söz söyleyecek olanlar da ağırlıklı olarak pratik ve o pratiği omuzlayan kadrolar olacaktır.

O nedenle bu sürecin başarıyla aşılması için, onun yaratıcısı olan kadroların sesine kulak vermek, yaptıkları belirleme ve değerlendirmelere dikkatle eğilmek gerekir Özellikle ülke sathında faaliyet yürüten partizanların ideolojik, siyasal ve örgütsel tüm yaklaşımları çok çetin koşullarda ve fakat gerçek zemininde, mihenk taşına vurdukları gözönüne getirilirse, onların bu sürece ilişkin görüş ve belirlemeleri elbetteki büyük önem taşımaktadır. Bu bakımdan, önümüzdeki yayın döneminde esas olarak teori ile pratik arasındaki köprüyü döşeyerek bu temelde ülkenin ve halkın nabzını eline alan kadroların, o gerçekliğin ifadesi olan seslerine kulak verecek ve onu en yeterli bir biçimde kamuoyuna ulaştırmaya çalışacağız.

Partizanın sesine kulak vermek, halkımızın yaşadığı korkunç acılar, maruz kaldığı katliamlar ile itildiği yok olma sürecine karşı sürdürdüğü direnişe kulak vermektir. Partizanın sesine kulak vermek, Kürdistan Devrimi'nin karşı karşıya bulunduğu sorunlara ve yürütülen devrimci direniş mücadelesinin sonuçlarına kulak vermektir.

Gazetemiz halkımızın gözü, kulağı ve dili olan bu sesi her yana duyurmak ve mücadelemizin ihtiyaçlarına cevap verecek bir faaliyet gerçekleştirmek için üzerine düşeni yapacaktır.

Aynı şekilde tüm devrimci ve yurtseverler de, sömürgeci faşist yönetime karşı halkımızın ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde bir rol oynamak istiyorlarsa, somut gerçekliğimizin ifadesi olan ve geleceğin yaratılmasında en belirleyici konumda bulunan partizanın sesine kulak vermeli, her bakımdan onu izleyip desteklemelidirler.

SERXWEBÛN

DÜŞMAN TELAŞ İÇİNDE SALDIRIYOR!

AMA DOĞAN SONUÇ ONUN KORKUSUNU DAHA DA DERİNLEŞTİRİYOR!

Sömürgeci-askeri faşist cuntanın iktidara gelmesinden sonra, Kürdistan'ın her ilinde olduğu gibi Adıyaman'da da azgın bir terör estirildi. İlerici, yurtsever, devrimci, demokrat ve hatta oğlu veya kızı devrimci olduğu için yüzlerce kişi tutuklanarak yoğun bir işkenceye maruz bırakıldılar ve çoğu sakat hale getirildi.

Cuntanın operasyonları özellikle kırsal kesimde halen devam ediyor. Operasyonlarda, köyler sabaha karşı çembere alınarak genç-ihtiyar demeden köy halkı harman yerine toplanıyor. Erkeklere en adi küfür ve hakaretler yağdıran sömürgeci faşist cunta kuvvetleri, anaları-bacıları da yerlerde süründürerek sarkıntılık da dahil alçakça uygulamalarda bulunuyorlar. Erkeklerin bıyıklarını kesip kendilerine yediriyorlar, buna karşı direnenlere ise yiyene kadar işkence yapıyorlar. Tüfek dipçikçileri ve coplarla halka saldırıyor, her defasında adeta yeni bir katliam havası yaratarak köy halkını kan-revan içinde bırakıyorlar. Köylüleri kayalık ve dikenli arazilerde saatlerce süründürüyor, ama bununla da yetinmeyip, ayrıca bir de teker teker falakaya yatırıyorlar. Kürdistan köylüsünün gururunu rencide etmek, birbirlerine olan saygı ve güvenlerini yoketmek için en sinsi yöntemlere başvuran sömürgeci cellatlar, aynı köy halkını veya başka köylerden getırdikleri yurtseverleri bir araziye götürerek birbirlerini dövmeleri ve küfretmeleri için baskı yapıyorlar. Yine, halkımızın en çok koruduğu değer yargılarına hayasızca saldırıyor, erkekleri hayvan gibi çöktürüp kadınları sırtlarına bindirerek saatlerce süründürüyorlar.

Ama, sömürgecilerin tüm bunlara rağmen 100'e yakın askerle çeşitli köylerde aylarca karakol kurmaları da gösteriyor ki, halkı yıldırmak bir yana onlara yaptıkları işkencelerle kin ve öfkeyi arttırıyor ve bizzat kendi elleriyle körükledikleri isyan duygusunu bastırmak için daha fazla sayıda asker ve daha çok silahlarla halkımıza saldırıyorlar. Son uygulamalar bunun en açık örneğidir.

Sömürgeciler, tüm zorbalıklarına rağmen halkın gözünü korkutamayınca, vahşiliğin ve zulmün dozunu artırarak köylerde aylarca süren karakollar kurmaya devam ediyorlar. Şimdiye kadar köylerde kurulan karakolların tüm ihtiyaçlarını köylülerden zorla temin ettiler ve ayrıca her gün istisnasız bir koyun veya keçi kestirdiler. Faşist Türk sömürgecilerinin bu adi ve alçakça uygulamaları dışında kalan hiçbir köy kalmadı denilebilir Adıyaman için. Ama özellikle Xısar, Balyan, Kaw, Geler aşiretlerine mensup köyler, bu vahşete daha yoğun bir şekilde maruz kaldılar.

Karın yağmaya başlamasıyla takviye güç alan faşist Türk sömürgecileri, Ocak 1982'den itibaren karakolları daha da sıklaştırdılar. Bir yandan köylüler üzerinde hızlanan bir baskı uygularken, öte yandan da devrimcilerin yerini tesbit etmeye çalıştılar. Tüm olanaksızlıklarına ve düşmanın yoğun operasyonlarına rağmen çalışmalarını sürdüren PKK militanları, bir çok kez düşmanla çatıştılar ve kayıp vermeden kurtulmayı bildiler. Düşmanla bu tarzda karşılaşmalardan birisi de Ocak ayının sonlarına doğru Zivar köyünde oldu. 120'ye yakın sömürgeci asker tarafından çembere alınan 3 PKK Partizanı "teslim ol" çağrılarına ateşle karşılık vererek, çemberi yarmayı başardılar. Partizanlar, düşmanın gücünü parçalamak için iki kola ayrıldılar ve bir saate yakın süren çatışma sonucu kurtulmayı başardılar. Ancak çatışmada düşman kuvvetlerini parçalamak için birbirlerinden ayrıldıklarından, Aziz Bilgiç adlı partizan ayrı düştü ve çatışma sonrasında yoldaşlarıyla ilişki kuramadı. Az sayıdaki mermisine ve ayakkabısız olmasına rağmen Aziz Bilgiç, kar üstünde iki gün ilişki kurmak için diğer yoldaşlarını aradı. Bu arada artık ayakları kardan donmak üzere olduğundan, bir köye gitmek zorunda kaldı. Köyün yüzkarası Ali Mezarcı adlı bir ihbarcının bu durumu farketmesi ve yanına kendisi gibi birkaç haini daha alarak hasta yatan Aziz Bilgiç yoldaşı elleri ve ayaklarını bağlayıp sömürgecilere teslim etmesi gibi, halkımız adına acı veren bir olay yaşandı. Fakat yoldaşın düşmana teslim edilişi, yurtsever köy halkında haklı bir öfke ve kin yarattı.

Direnişi kırdıklarını sanan faşist Türk sömürgecileri, bu kez halkı daha çok yıpratmaya yöneldiler. Köylere giderek silahlı kuvvetler adına zorla para topladılar, silahlarını teslim etmeleri için halka işkence yaptılar, satın alarak teslim etmelerini istediler ve silahları olmadığı veya teslim etmedikleri için hayvanlarına el koydular.

Meydana gelen olaylar bunlarla da sınırlı değildir. Faşist Türk sömürgecileri çocuklara bile saldırmaktadırlar. Bir köy baskınında köylülere meydan ortasında işkence yaparken gözü 12-13 yaşlarındaki bir çocuğa takılan faşist yüzbaşı, yanına çağırarak, "Kürt müsün, Türk müsün" diye soruyor. Cevap "Kürdüm" olunca da, kuduz köpekler gibi bu masum çocuğa saldırarak öldüresiye dövüyor. Yine silahı var diye ihbar dilen bir köylü, tüm işkencelere rağmen direnince, satın alarak teslim etmesini istediler. Ve nasıl deyince de, faşist Türk subayı (Yahya başçavuş) "50 bin lira getir ben silahımı sana satarım" dedi. Keçisini, koyununu satarak ancak 35 bin lirayı biraraya getirebilen köylü, parayı verdi. Sömürgeci subay, "az fakat idare eder" diyerek parayı cebine koydu ve yoksul köylüyü ancak böyle serbest bıraktı. Faşist Türk sömürgecileri halktan insanları yakalayarak şu teklifte bulunuyorlardı: "90 gün gözaltı süresidir, günlük hesapla 500 Liradan 45 bin Lira yapar, içerde de en az 45 bin Lira yersin, toplam 90 bin lira yapar. Sen bize 50 bin Lira ver, serbest bırakalım..." Bu tür teklifler sonucu parayı veren, ya da verebilenler serbest bırakılıyor, veremeyenler ise tutuklanıyor. Bu uygulamalarıyla "meşhur" olan başçavuş Muhsin Kale tarafından ihbar sonucu köy meydanında falakaya çekilen bir köylüye, silah teslim etmediği için zorla insan pisliği yedirildi.

Faşist Türk sömürgecileri uyguladıkları baskı ve zorbalıkla halktan her geçen gün biraz daha tecrit olmakta, halkın kin ve öfkesini körüklemektedirler. Ulusal kurtuluş mücadelesinin tek doğru yol olduğunu halk, artı kendi pratiğiyle gördü ve anladı. Yine, muhbir ve ajanların cezasız bırakılmaması da halk üzerinde cesaretlendirici, güçlendirici bir etki yarattı.

Faşist cuntanın iktidara el koymasından sonra, yaptığı ihbarlarla meşhur olan, ihbar edip yakalattığı insanların üzerine işeyecek kadar hayvanlaşan ve en az 550-600 kişiyi ihbarlarıyla yakalatan, cuntanın desteğinde halkı soyup soğana çeviren, Adıyaman'ın yüz karası, satılmış uşak Mehmet Bozat (Mihemede Memili) adlı bir ihbarcı, 11 Nisan 1982'de PKK partizanları tarafından, halka karşı işlediği suçlarının cezası olarak öldürüldü. Ve halk bu eylemle de gördü ki, PKK partizanları hangi şartlar altında olursa olsun, savaşmakta ve halka karşı suç işleyenleri cezasız bırakmamaktadırlar. Olaydan sonra daha da azgınlaşan sömürgeciler saldırılarını artırdılar. Köprülere ve diğer geçiş noktalarına pusular kurarak denetimlerini arttırmaya çalıştılar. Köprüden geçerken bu pusulardan biriyle karşılaşan PKK partizanları, çatışmada kayıp vermedikleri gibi, bir sömürgeci askeri de öldürdüler. Olaylar giderek kızıştı. Sömürgeciler, insanlara işkence ve baskı yapmaktan zevk duyan bir yüzbaşıyı tam yetkiyle donatarak, halka işkence ve zulüm yapmakla görevlendirdiler. Sömürgeciler, köyleri basarak "partizanları çıkartın, silahlarınızı teslim edin, yoksa köyünüzü yakarız "diye tehditler savurdular. Köylülerin cevabı ise, "bizim silahımız yoktur, partizanları görmedik ve ilişkimiz yoktur" oldu. Faşist sömürgeciler, öylesine bir çılgınlığa düştüler ki, masum insanları, çocuk-yaşlı demeden, artık işkencenin de ötesinde öldürmeye başladılar. Bir yoldaşımızın babası, sırf oğlu devrimci olduğu için işkencede öldürüldü. Ama tüm bu baskılar halktaki görünüşte varolan korku ve tedirginliği de yıktı ve halk artık uygulamalara kendiliğinden karşı koymaya başladı. Sömürgeciler tarafından işkencede öldürülen yoldaşın babası, tüm tehditlere rağmen kalabalık bir kitle tarafından sade bir törenle toprağa verildi. Sömürgeci faşistler bir ay boyunca sürdürdükleri ve halkın koyununa-keçisine kadar el koydukları, en vahşi uygulamalarla saldırdıkları bu operasyonları sonucunda, halkın kin ve öfkesinin kabarışıyla karşılaşınca korku içinde inlerine dönmek zorunda kaldılar.

Düşmanı çıldırtan ve halka sevinçten bayram havası yaşatan ikinci olay, 12 Mayıs 1983 günü Ali Mezarcı (Ali Hesse)'nın devrimciler tarafından ölümle cezalandırılışı oldu. Ali Mezarcı adlı bu hain, Aziz Bilgiç yoldaşı düşmana teslim etmenin cezasını, kendisini faşist cuntanın kollarında çok güvencede hissettiği bir anda partizanların kurşunlarıyla ödedi. 12 Mayıs 1983 günü saat 17 sıralarında köyüne 300 metre uzaklıkta, halka ihanet ve düşmanla işbirlikçilik suçundan ölümle cezalandırılan Ali Mezarcı'nın cesedi yanında köylüleri toplayan partizanlar, bir de bir konuşma yaparak eylemin neden ve amacını açıkladılar. Ali Mezarcı adlı hainin öldürülmesi halk tarafından büyük bir coşkuyla karşılanırken, ihbarcı takımında da korku ve panik gelişti. İhbarcılar can telaşına düştüler. Faşist Türk sömürgecileri, olay üzerine takviye güç alarak genel bir operasyon başlattılar. Yoğun tutuklamalar yaptılar. Köylerde haftalarca karakol kurarak, işkence ve hakaretlerin dozunu arttırdılar. Her zaman olduğu gibi vahşet dolu manzaralarını sergilemeye devam ettiler. Tutukladıkları kişilerden 40-45 yaşlarındaki Ali Aydın adlı bir kişiyi işkencede öldürdüler. Ama bu kez de hiçbir şey elde edemeyen sömürgeciler, moral bozukluğu içinde rezil bir şekilde şehre dönmek zorunda kaldılar. Eylemden sonra, 6. Kolordu Komutanı ve İçişleri Bakanı Adıyaman'a gelerek gelişmeler hakkında bilgi aldılar. Bunun ardından ise, Vali başta olmak üzere tüm subay, polis şefleri ve komiserlerin yeri değiştirilerek, yeni atamalar yaptılar.

Kenan Evren'in Adıyaman konuşması ise tam bir fiyasko oldu. Ülkemizin zenginlik kaynaklarını telaşla talan eden ve buna bağlı olarak Adıyaman'ın zengin petrol kuyularını üretime açan sömürgeciler, bu kuyuları incelemek üzere Adıyaman'a gelen Kenan Evren'in konuşmasını dinlemeleri için halkı zorla meydana topladılar. Ancak, halk bu uygulamalar ve faşist Evren'in her sözü sonucu daha da kinlendi ve nefretle doldu.

Kısaca, Adıyaman halkı, Kürdistan'ın her yerinde olduğu gibi düşmana duyulan öfkenin bir parçası durumunda, halk kin ve öfke içinde her gün biraz daha mücadeleye bağlılığını artırıyor ve bu özelliğiyle de düşmana korku salıyor.

---

uçakları tarafından izlenerek vurulmuştur. Uçağın düşmesinden sonra Irak, olay yerine altı adet helikopter göndererek pilotları kurtarmaya çalışmış, ancak uçak I-KDP'sinin denetimi altında olan alana düştüğü için, zorunlu olarak bu alana giren helikopterlerden ikisi peşmergelerin açtığı ateş sonucu düşürülmüştür.

Bu yılın başlarında Türkiye ile İran arasında yapılan anlaşma sonucu, Türkiye'nin bu yıl içinde İran'a bir milyar dolar karşılığında ihracat yapması kararlaştırılmıştır. Fakat, yılın ortalarında İran sözkonusu antlaşmayı tek yanlı olarak fehsederek Türkiye'ye olan tavrını ortaya koymuştur. Bu gelişmeler, Türk yönetiminin İran'a karşı Irak'a destek sağladığını göstermektedir.

Ancak buna rağmen Türk yönetimi, İran ve Irak savaşından temelde ekonomik ve siyasal istikrarsızlığını giderme yönünde yararlanmaya çalışmaktadır. Özellikle yeni Türk hükümetinin bu konuda daha da açık bir tutum takındığı gözlenmektedir. Bir yandan ihracata dayalı ekonomik politikası, diğer yandan iç istikrarı ciddi biçimde tehdit eden Kürdistan'daki gelişmelerin, daha çok bu alana kaymış bulunan savaştan şiddetle etkilenmesi nedeniyle yeni hükümetin başı Turgut Özal "iç istikrarın sağlanmasında" İran-Irak savaşının önemli bir etken olduğuna dikkat çekmiş ve bu nedenle sözkonusu savaşa Lübnan sahasındaki gelişmelerden daha çok önem verdiklerini söylemiştir.

Her üç rejimin eskiden beri Kürdistan'ı tecrit etme ve ulusal muhalefeti ezmede ortak hareket etme, gizli antlaşmalarının bir gereği olarak, günümüzde ülkemiz bir savaş arenasına dönüştürülmekte ve böylelikle halkımız ulusal bilinç ve mücadeleden soyutlanarak, devrimci ve ilerici özünden boşaltılmaya çalışılmaktadır.

Bu durum birçok bakımdan Kürdistan'ın yeni bir döneme girdiğini ifade etmektedir. Eğer devrimci yaklaşımlarla karşılanırsa, yeni dönem, düşman güçler arasındaki çelişki ve çatışmalardan ötürü ileriye yönelik adımlar atmayı mümkün kıldığı gibi, eğer bu güçlerin politikalarının bir uzantısı haline gelinirse, mevcut durumdan çok daha tehlikeli sorunlarla karşı karşıya gelinmesi ve ezici yenilgilerin yaşanmasını beraberinde taşımaktadır.

Tarih bu yeni gelişmeler karşısında bizi her zamankinden ağır sorumluluklarla yüzyüze getirmiştir. Halkımız ve ulusal kurtuluş mücadelemizin dönemden güçlenerek çıkabilmesi için olağan üstü çabalara ihtiyaç olduğu ortadadır.

Biz partizanlar olarak, devrimci sorumlulukla bir yandan sıcak savaş içerisinde mücadelemizi yerine getirirken, diğer yandan da bundan sonraki önemli gelişmeleri de halkımıza çeşitli yazılarda aktarmaya devam edeceğiz.

★★★

GİRSÊN Dİ BİN ZERP Û PÎKOLÎYÊN GİRAN Û Dİ NAVA XİZANÎYÊ DE NE, RÊYA RİZGARÎYÊ BAŞ DİBÎNİN

Pejirandin û texrîbatên cunta mêtingera faşîst li Kurdistan'ê afirandîye, ji ber min karî batlana xwe ya salîn li welat derbas bikim, tenê birek jî be, min cih de şopand û temaşe kir.

Xizanî, bêmalî, belengazî, bêkarî, buhatî, hingavtin, zînat, pîkolî, qirkirin û vebirîyên komî, girtîyên bi koman ku faşîzm sadir kiriye, gir, hirs û nefreta gel gihandîye taqa talî. Tora ajan û sîxuran ku avabûye, bin rewşa ku mirov bihevre nikarin peyvên ji dil bikin, ji bona mirov ji hebûna xwe dûr bikevin û bîyanê kesbûna xwe bibin û kesbûneke ji rêzanî dûr (apolîtîk) bidamize, her babet îmkan ji hêla dijmin hatîye birêxistin, dema mirov çêkirinên hana dibîne, eşkere ye ku bilî firehkirina rêxistinkarîya şerê rizgarîya netewî tu rê din bo xelasîyê danafikrîne, û tê zanîn bêyî şereke wûsa gavek tenê jî nikare bê avêtin; min baş bawerî bi vê anîye.

Berî hertiştî ez dixwazim tabloya aborî ya ku cunta pêkanîya berçavî bikim, bidime têgihîştandin.

Hînker: Titûna ku gundî (gundîyên hêla Adiyaman) di hilbêrînin, tê gotin, birêk jê yê mazin bêqalîteye û mehfdikin, ji bona yê mayî jî serê kîlokê 100 banqinot didin. Ev hejmareke pir nizme, mîna henekê xwe bi gundîyan dikin. Malbatek –bilî axayên erd-dikare bi zêdetirîn 1-2 ton bihilbêrîne. Di derdorên çîyan de ev hejmar dikeve bin to-nekê. Di bin van hoyan de, bi buhatîya genimî di meha Elûn'ê de ser 50 banqinota ye. Bi perên bi dest dikevin, mirov dikare tenê debarîya genimî bicih bîne. Dema ez hê li wir bûm, bi emrê wezîrê turîzmê mîna îstatîka ku serekê zireatê yê li bajêr kirî, ji bona kîlok tûtin bê bihilbêrin, girînge kedek bi buhatîya 230 banqnotan bê bikaranîn. Ji ber talûka birçîbûnê, kesên ku çare bi çûyîna Adan'ê bo pembû bihevdanê, an Yozgat bo nîsk çan-dinê dibînin, leqayî qetilbûnên nûh yên ked-xwaran dibin, ku navê wan bi qezên trafîqê tên nasîn. Bi mirinên komî, gel ji dilê xwe tê birîndarkirin û ev dibe xwê û îsota her babet êşên tên kişandin û jîyandin.

Carek din di navekên bajaran de xizanî, bêkarî gihîştîye taqên bilindtirîn. Min dît ku, liqê karê dixebite tenê çayxane ne. Karên avayîyan ji binî sekinîye; xwedî dikan ji ber îmaşan, kirê û nefirotinê bin hoyên îflasê ne; %90 ji xortan bêkarin û hemû ev mirov, xwe bi koman li çayxanan xwe dicivênin. Li vira her babet leyistikên qumarê serbest e û serê her sê kesan, sîxurekê MÎT'ê, an gilîkarek peyda ye. Lê belê bi şerta tiştê be vexwarin tenê çay be! Bikaranînên aborî, ji hêla her-kesî tê zanîn ku talan û rûtkirin e. Karkerekê TPAO (Sazûmana Petrolê yê Şirîkîya Şênî li Tirkîyê) ku ez pêre axifîm, wûsa got:"Niha TPAO û firmekî Alman'a bi şirîkatî karên sondajê (erdkolandinê) dikin. Pêşî tixûbên sînoran wê serûbin bibe. Di vê kêlîkê de, başûra rojhelata Anatolîyê ji serî ta binî tê lihevqulibandin. Di vê merhelê de ji ber gerînên çêbûye hatîye têgihîştin ku, li vir pir rezerwên (kanîyên) petrolê yê mezin hene". Ji vê gotinê baş tê fahmkirin kû, mêtingerên gelê me ta hastûwan dimêtin, çîyayên me zêwî û mêrgên me jî bêjing dikin. Di dema ez li vir bûm, her hefte karên sondajan dikirin û dihat gotin ku di sala derbasbûyî de tenê li gundekê 5 bîrên petrolê hatibûn peyda kirin.

Li her derê, tora sîxur û gilîkaran hatîye avakirin. Dema mirov ji merivên xwe yên nêzîktir lomên debarîyê dike, ev tê sûc qîmkirin û davêjin girtîgahê. Ji xwe di va her sê salên dawîyê de gundî li qadan kom dikin, simbêlên mêran bi wan didin xwarinê, dest davêjin namûsa jinên me û gundî dibêjin, weke vê her babet hingavtin çedikin. Tewrên zorê yên şoreşgeran ku li hember sîxur û kedxwaran tê ajotinê, ji hêla gel mîna cejn tê nasîn û pêşîn.

Segmanekî serekê cenderman yê faşîst ku bi navê "qerebela" dihat naskirin û pir operasyon dimeşand, dema li qeza Sêrtê, Şirneqê hate kuştin, gelê li Adîyaman ev bûyer ji hev re mizgîn dikirin. Welatperwerek ku edî hewdikarîbû di bin hingavtinan de debar bike, dema K. Evren hate Adiyaman û li rasta bajêr axifî, gundîyek nêzîk bû, ji hêrs û gira dilê xwe hewar kir. Got; "zarokên me di hingavtinan de tên qirkirin, leşkerên te her roj pîkolî û zordarîyê li ser me dajon..." Peyre, polîsan lêxist û birin dereke neyê zanîn, ev bûyer li her derê dihat peyvandin.

Vê gavê hêzên sazûmanê ji bo operasyonên talîya "hilbijartinê" xwe dana kozikan. Bilî her babet xebatên cunta, li her derê bêdengî û bêaleqedarî didome. Pir kesên ku ez bi wan re peyivîm, digotin wê rayên vala bidin. Dema min got hûn fikara bayqotê nakin; "ji kesên neçin ser sindoqan wê 2500 lîre ceza bê sitandin, di bin van hoyan de malbateke bi du kesan divê 5000 lîre bide, ev hejmareke giran e. Ji ber vê yekê ger newê xwestin jî, mirov mecbûre biçe ser sindoqan, ev ji berxwe xwe dîyar dike..." Min vê bersîvê girt. Jixwe gerên K. Evren yê hilbijartinan di televîzyonan de bi renga-reng tê weşandin, û tehdîtê dikin ku herkes bi hişkî girînge biçin ser sindoqan û rayên bên derbasbûn bidin.

Di peyvajoka betlanê de, min karibû çar rojên xwe li Dîyarbekir derbas bikim. Li Dîyarbekir, mîna herkesê dikare bifikire, her mejîyê dikare têbighîje û her çavê dikare bibîne, rewşa şer û zeftkirinê xwe dîyar dike. Rojîya mirinê ya ku di 2ê Êlûn'ê de destpêkiribû,, gihîştîye armanca xwe û dawî bûye, ji ber vê yekê kedxwar di nav tirs û bizdehîneke giran de ne. Çembera polis û leşkeran li navênda bajar de, endamên MÎT û hejmara sîxuran ku li vir civandine, nivîstên bi tîpên girdek li deverên geş-gel hatine daleqandan, tenê ji bo xwesiparî serdest bikine ne û tedrîbatên li hember berxwedana ku li zindanan de bilind dibe ye. Hînker, çend nivîstên min xwendî wusa bûn: "diyarbekrî, Wanî, Hekkarî.... Trakî herkes ewladê yek nîjadî ye, mirovên yek cewherê ne", "mîhrakên êrişa yekîtîya civaka me dikin wê bên tunekirin", "Çi birewebere kesê dibêje ez Tirk im" uhw. (Ji ber ez nebawerbûm dora min vala ye, min nivîst dirêj nexwend û ba xwe nenivîsand.)

Di cîhên din de ku min dîtî, hêzên dijmin xwe kişandibûn paş, li Dîyarbekir ne wûsa bû, weke min li jorê jî dîyar kir, rewşa herbê li vir didomîya. Lew, Dîyarbekir navçek wûsa ye ku her babet derp û zop li rûçika bêbextî, xwesiparî li vir hatîye lêdan û li hember dijmin derp li ser derp hatîye afirandin. Lew, serê sê salane, xwîna dipijeqê serxwebûnê ji bo erdê me ku tehna tekoşîna pratîk dikişêne ye û berxwedana di lêç te ji bo gelê me tê diqurijîne. Ev rastî, di awirên Dîyarbekirîyan, di gira amadê peqînê û di hêrsa wan de tê şopandin. Bilî tedrîbên bireketin, dikare bê gotin, hemû Dîyarbekirî ûşta girtîgahê ji nêzîk ve dizanin û jîyana dîlîyên şer bi temamî xwe dighîjîne derve.

Gora talîyên min derxistî, amadekarîya zehmet ya bi rûmet û berpirsîyarker tenê yê şoreşgera ne. Ger li Tirkîye û ger li Kurdistan'ê "binaka xebata şoreşgerî nîne, divê em binêrin dawîya rewşa hilbijartinê" fikarên wusa ku kesên birêdixin, û li benda tiştna dimînin, girînge bê zanîn bêbextîkî pir mezine ji bo gelên me, diafirênin û ev fikarên wûsa xizmetek ji bo dijmin e. Kesên dibêjin azînên herî 12ê Êlûn'ê pêwîstin û amadekarîya van dikin, em dikarin bêjin ji serî de fermana mirina xwe didin. Ev ditineke bingehî ye. Li hemberê mêtingerîya Tirkên faşîst ku li her merhelê de şer ji bo gelê me dihilmê ne, bilî rêxistinkirina tova zora çekdarîya şoreşgerî û wê firehkirin, tu gavên bên avêtin nîne, û ev mîna rojê dîyar e.

Kesên amadekarîyên gora hoy û şirûtên peyvajokê û demî birênaxin, kesên hazirîyên stratejîk û teqtîq çap nakin, ne mimkine lingê bavêjin welat. Bi axaftinên xwe, ku min bi gellek dij-faşîst û welatperweran re kirî, tiştê tê xwestin û tê gotin ev e, û ev ji hêzan tê daxwaz kirin.

Her tişt di rêya şerê rizgarîya netewa me de.

HEMÛ LEYÎSTOKÊN GEMAR Û ÊRÎŞÊN QOLONÎALÎSTAN HATIN PÛÇKIRIN

Mêtinger, dakû pêşveçûna dîrokê bidin rawestandin bi tirs û bizdehîn ser li her babet dînîtîyan didin, serî li her babet tetbîqatên gemar û xaponek didin û xwe ji tu azînê dûr nagrin. Lê, bi tirs serdayîn ev azînên bêbext û xaponîyan de, bika ye talî tucaran hilweşînbûna xwe wûsa dîyar nekiribûn, di pêşberê gelên me û pêşberê alema giştîya cîhanê hewqas rezîl nebibûn. Ev azînên di dawî de serdane, dema em dibêjin, em ne behsa rewşa berçavî buya dawa Elezîz'ê tenê dikin, eşkere ye ku evan, pêşveçûna ku evan dî dîrokê de pêşemîn leqayî bûn, pêşîya xwe de dîtin ta niha bi tirs recifîne û nekarîne pijiribûna avayîya sazûmana xwe ya "mezin" veşêrin, ketin rewşeke bivê ûşta bêcare. Û birastî, di girtîgehan de hatî jînkirina di vê şerê çetin de, li hemberê mezinîya û bilindîya berxwedanê, bi gir birêxistên êrîşan û bi dînî bikaranînên azînan û bi qetilkirinan, fermana kuştina xwe bixwe di vê niqtê de mohr kirin.

Pêşketin, îro hatine xwe paldane kuderê? Mêtinger, li hemberê di tekoşîna PKK de bêhtir û bi timdorî di kûrîyên girsên gel de xwe cîh dikê şerê ji bo serxwebûnê û ji bo armanca bi rûmet, bi daxwazî bersîng kirina mirinê, bi parêstina hebûna qolonîalîstan û bilî mehfkirina gelê xwe bixwe, ji bona jîyaneke yekta, ji kedxwaran re cahşitî dikê, şerek derxistin. Di şerê ji serî ta nuha li hemberhev domdikir de, bona ji xwe re ji nûh ve rêya borîyên nefes sitandinê vekin, armanca bingehîn şerê hilweşandina PKK, bêhtir û kûrtir bilezîn kirin. Ger li girtîgahan ger jî li derve domdikên di peyvajoya ve êrîşan de, bi armanca pêwîst dakû girtîgah carek din bibin navçeyên xwesiparîya, ji mirin dîsa rabûyî re, ji alîkî li ser berxwedanîyê bi azînên ku hişê mirov nikare têbighîje êrîş dikin, ji alîyê din bi rêya çend bêbextên û xwesiparên xwe bidest dane, dixwazin xwesiparîyê serdest bikin. Lê dawî, bi hemû hêlên xwe eşkere ye, û gelê me baş dibîne.

Di van çend mihên dawî de, di weşanan de daxûyan bûyên û berdevkirên propaxende û planên xaponek di dawa Elezîz'ê de, di serî de xwesipar Şahîn û Yildirim bi efûkirina jîyana çeta îxanetê, hat niqta talî. Dikarê bê gotin, ew xençera dîrokîya zingar girtî, ya qolonîalîstan ku pir tûj dihesibandin, êdî ji destê wan ket. Ji bo dawîyê hatî veşartin, lê ji serî ta nuha mîna qozekê di qadê de ajotin, di xwîna gelê me de hatî bikaranîna gemarîya wê xençerê, bidestê çeta îxanetê, ku ji bo xilaskirina jîyana xwe ber lingên dijmin de serî xwarkirine, ji ber bêbextî û piçûkbûna wan, carek dî hat daweşandin.

Ser vana ne hewceye pir tiştên bên gotin. Ku em bi kinî dawîyên ji vê derketî dîyar bikin, wûsa dikarê bê nivîstin:

– Dijmin li hember gel û partîyê îxanetkiran re biryara bidarvekirinê quliband ceza muebbetê û şanî da ku wê xwesiparî firehtir bike.

– Bi vî awayî hesaba zeîf kirina berxwedanê li girtîgahan de kir û xwest hilma wê bikşîne derve, da kû hilma berxwedanê ya li ser girsên gel bêşikandin.

Bi destê xwesiparan li hundir rêxistineke îxanetê sazî kirê dijmin, xwest bi rêya hin komên sîxur ku berdayî derve, ev rêxistin li derve jî fireh bike. Ji bona vê xwe ji bo xebatan dilezîne.

Ev êrîşên ku kanîya wan dijmine, bi her alî û babetê dihatin domandin, û dixwestin tekoşîna berxwedanê ji hundur û derve bi êrîşan melisî û bêkeys bikin.

Lê belê; hisabên wan negirt û li tersa wê talîyan derxistin.

Komên gel yên li derve, bêhtir xwedî li xeta tekoşînê ku Mazlum, Hayrî, Kemal û endamên PKK yên din ku berxwedan û bi kovanên giran û bi xwîna xwe wê xetê ronî kirine û xwedîyê vê xetê PKK re, derketin. Ev xwedîderketin hêj bêhtir pêşve dibin.

– Hemû xebatên qirkirin, teslîm girtin û rêxistin pejirandinên dijmin mîna li girtîgahan de, li derve jî hat pûç kirin û Partî hêztir li gor herdemî qewet girtîye. Partî bi vê hîmê, di peyvajoya nûh de xebata firehkirina berxwedanê, bi hêza zêdebûyî û bi yekîtîya hişk zabûyî, pêşve dibe.

– Rastîya ku li Kurdistan'ê navê wê jîyan e, tenê bi tenê dikare mana xwe ya birûmet bi şerê û tekoşîna li hemberê mêtingerîyê, bistêne, çewtîkî piçûktirîn di vê tekoşînê de bo gelê me tunebûna asasîye û ev rastî di mêjîyan de bi rewşeke ronak û zelal dîyarîya xwe kir.

– Di domana dadîngahên dilezin de, li hemberê xwesiparîya ku dijmin bi destê çeta îxanetê dihilmîne, dîlîyên şoreşger yên şer bona serxwebûnê mirin bo xwe rûmetek qîm kirine û herdem ji nûhve de ev bi berxwedanên xwe yên gewretir, danîn holê. Rojîya mirinê di mêjûya miha 9. 1983an, hînkereke eşkere ya dawî ye.

– Dawa Elezîz'ê ku mînaka xwesiparîyê û berdêlkirina wê, dixwestin derxînin berçavan, di serî de rêberên Hamilî Yildirim, Mehmet Yildirim û Cevdet Înak, hemû partîzan û sempatîzanên PKK, bilî mirinê bi berxwedana şanî dayîn de ev leyîstok pûç kirin û dadingeh qulibandin qadên cengê.

– Di hin dawan de mîna pîyonan hatin derxistîyên xwesiparan, bilî binkê çekên neyaran, dîlîyên şer yên PKK bika îdîolojîk û polîtîk, hewqas jî bi êrîşên tewrîn li ser wan ajotin û bêbext xwe ji van êrîşan nekarin xwe xilas bikin. Di dawa Batman'ê ya talî de, bêaextekî bi navê Mehmet Girgîn ji hêla hêsîrên şer yên PKK di eywana dadingahê de lêdan xwar, ev bûyereke bo hînkerê yê xwerûye.

– Pêvajoya tê jîyankirin, wê ji hêla gelê me bi serefrazî bê bersîngkirin, gelê me wê berxwedanê hêvî berdil bike û wê bixwe xwe amadeke û cihê xwe di şerê berxwedanê de bigre. Ji bo bilindkirina vê lêçê, bi hemû hebûna xwe mîna can û mal wê li hemberê dijmin derkeve. Ev rastî ji hêlekê hat îspatkirin, ji hêla din; xwesiparî jî wê bi xwe destdana dijmin namîne, ji bo domkirina qolonîalîzmê ev bêbext, bûne Kemalîstên dijwartir, dijminê gel yên dev bixwîntir û çavkorên faşîstên hingavtinkar. Ev rastî jî hatîye îspatkirin.

Di vê niqtê de ji bo gelê me dû rê çêtir hatin nasîn û ger em dixwazin hebûna xwe ya gelêrî biparêzin, bilî li dora xeta berxwedana PKK lihevbicivin; tû rê dî ji me re nemaye. Ev rastî xwe bi eşkeretî paldar dike. Niha, hemû xaponek û leyîstokên dijmin, di serî de ji hêla dîlîyên şer û ji hêla PKK ku li her alî de berxwedanê bilind dike û ji hêla alîkarîya hêztirîn ya gel, hatin pûçkirin. Ger ji bona dijmin tu rêya xilasîyê nemabe jî, eşkereye ku li pêşîya me gavên bên avêtin, wezîfên zehmet yên ku mecbûre biçin serî hene. Ev hemû li ser milê me, li ser milê gelbûna me ye.

Parêstina PKK; şerê firehkirin û bihêzkirina wê, Kurdistan ji dinya dîlîyê birina dinya azad de, bi zanîna vî şerî, hemû gelê me di vî şerî de girînge cîhê xwe bigre, Partîya xwe bihevzîne û bi hêztir bike.

BIJÎ BERXWEDANA DÎLÎYÊN ŞER YÊN PKK!

DAWÎ BIDAWA PKK YA BAJARÊ ELEZÎZ'Ê HAT

- *Dîlîyên şer yên PKK, Hamilî YILDIRIM, Mehmet YILDIRIM û Cevdet Înak biryara bidarvekirinê girtin!*
- *Di dawên PKK de hejmara bidarvexistinan gihîşt 62an!*

Dawa PKK ya bajarê Elezîz'ê ku bi 158 kesan "berdadingehî" dibû, dawî pê hat. Dawa ku di bin sereketîya girêdana awarta Dîyarbekir ji hêla dadingeha leşkerîya duwemîn de dihat dîtin, roja 2.12.1983an sekna talî çêbû de, biryar hat xwendin û sê şoreşger ceza bidarvexistinê girtin. Di dawa ku 10 kes biryara ta talîya jîyanê ceza girtin de, Zekî Budak 30 sal, Mustafa Yildirim 28 sal, Daîmî Gur 26 sal û 7 kes jî her yek di navbera 20-24 salan cezayên babêtî girtin. 53 kes jî hatin berdan.

Biryara bidarvekirinê girtên Hamilî Yildirim, Mehmet Yildirim û Cevdet Înak, ev rêber û heval di serî de, berpirsîyarên berxwedanê yên li vir, hêsîrên şer yên PKK, bilî di derheqê wan de di dawa Elezîz ya PKK de cezayên giran dayîn de, hate dîtin ku ger dijmin kîjan azînê birêbixe bile bixe, nikare dengê berxwedanê bixeniqîne, ev carek din baş berçav bû.

Serê çar salane li dijî her babet nemirovatî û bikaranînên gemarîn, gemş digirtên û Partîya xwe bi tekoşîna serbiserî, bereweberî zanîn berpirsîyar bikên dilîyên şer yên PKK, di vê dawê de leqayî bêbextîya malkambax bûyîn de, di eywanên dadingahê de, di zindanan de hewar û bang kirên "Bijî PKK", "Bijî Kurdistana Serbixwe" bi van şiaran li rûçikê dijmin û rûçikê çeteyên xwesiparên hacetên dijmin, şeqama mezintirîn teqandin. Bona xilaskirina jîneke xwerû û bêşeref, îxanet li Partî û gel kirên, lê bi vê jî têr nebûyî, li ser dilîyên şer yên PKK bêhtir ji dijmin (mêtingeran) bi hirs êrîş kirên, hingavtin jî li ser her babet azînên kovanî karanîn ji xwe re wezîfe dîtên çeta xwesiparîyê, dema hat dîyar kirin ku ew jîna wana bênamûs "efû bû", şiara "Berxwedan Jîyan e" ku ji devê şoreşgeran bilind dibû, şanî kir ku, dilîyên şer yên PKK jî jîyanê çi fêhm dikin an çi fêhm nakin û ne şoreşgerek, lê bo wezîfeke mirovatî ya ji refa xwerû, jîneke ser bingehê xwesiparîyê hatîye bexşkirin, tu caran nayê qîm û qebûl kirin ev rastî carek din di holê de berçav kirin.

Di serî de rêber Hamilî, Mehmet û Cevdet, hêsîrên şer yên PKK, yên ku di vê dawê de rûmetîya berxwedana Partîyê berpirsîyar dikiran, mirinê re çeng û sîngê xwe vekirin û bi vî awayî mizgînek gihîştandin gelê me, ev mizgînî wê hilma xwe bigre û rûçikê bêbextîyê yê gemar di gir û hirsa dîrokîya gelê me de bifetisê ne.

Hemû qirkirin û zordarî, pêla berxwedana di zindanan de ranewestand.

Di dawa PKK ya Batman'ê ku sê bidarvekirin tê xwestin de

ŞOREŞGERAN LÊDAN LI BÊBEXT MEHMET GIRGÎN KIRIN

Sekna dadîngehan ji bo dawa PKK ya Batman'ê bi 171 kesan didome. Di dadîngeha leşkerîya duwemîn ya girêdayê sereketîya girêdana awerta Dîyarbekir, di sekna 16 Kanûn 1983an de çêbû de, serekê seknê yê leşkerî di derheqê Mahmut Oguz, M. Reşit Yaşar û Nejat Tenha de ceza bidarvekirinê xwest.

Sekna PKK ya koma Batman'ê di mêju 16. Kanûn 1983 ji ber dilîyên şer lêdan li bêbext û xwesiparek kirin, bi bûyeran dawî pêhat. Bûyer, piştî xaîn Mehmet Girgîn îfadên bêbingeh û derew di derheqê Alaattin Aktaş da destpêkir, dilîyên şer yê PKK meşîyan ser M. Girgîn û lêxistin. Bi têkilîya leşkerên mêtingeran mezin bûye bûyerê de, dilîyên şer bin hingavtinan kirin araban de û wana kişandin girtîgahê.

Gora agahîya giha rojnama me, tê gotin ku bûyerên wûsa car caran tên leqayîn û xwesipar tenê bin hîma leşkeran dikarin bên dadîngahan.

Mîna agahîyeke dî ku gihîştîye me, tê gotin ku dilîyên şer yê PKK kirne hucrên yeko yeko û zerp, pîkolî û hingavtina li ser wan tim zêdetir dikin.

LI KOZLUK'Ê DU GUNDÎ HATIN ŞEWITANDIN Û KUŞTIN

BERXWEDANA GEL LI HEMBERÊ MÊTINGERÎYÊ BILIND DIBE!

Di nêzîkê gundê Yenîdogan qeza Kozluk'ê, di 26ê mijdarê 1983an de kedxwaran, êrîş ser gundîyan kirin. Dema nekarin gundî bidest bixin, 20 roj dorhêl girtin. Di şerên 20 roj didomê de, 7 leşker hatin kuştin, hejmareka mezin jî birîndar bûn. Kedxwaran 2 gundî bi şewitandin kuştin û ser gundên dorhêlê pîkolîyên neyîn bîran, bikaranîn.

Mîna agahîyên gihîştine rojnama me bûyer wûsa bûye:

Gelê merhelê bi pêwîstîyên xwe yên welatperwer û cengawer tê nasîn. Ji ber vê, mêtingerên faşîst berdewamî zerp û nirî ser wan pêk tênin. Di operasyonên 26ê Mijdarê de, liberrabûnên çekdarî yên gundîyan afirî. Di şerê rojên pêşemîn de 3 leşker tên kuştin. Dema mêtingeran têgihîştin ku gundîyên çember şikandin û derketin çîyan xwe bidest nadin, pir hêzên leşkerî di dorhêlê de komkirin û hemû gund zivirandin. Ev çember badan 20 roj domkir, di vê demajoyê de dem bi dem şerên nûh di nav gundî û mêtingeran de diafire û di va lêçan de 4 leşkerên mêtingerên din têne kuştin.

Hejmara gundîyên bîst roj bilî çemberê liberxwe didan, dora 25 kesan bû. Ev komik dawî, ji ber tirsa ji birçîna mirinê mecbûr dimîne xwe bidest bide.

Tê agahîn ku qolonyalîstan 2 gundî bi şewitandin kuştine û ser hemû gundîyan her babet azînên hingavtinên bêwicdan birêtênin. Hejmareke bilind ji gundîyan ji ber hingavtinan êdî nikarin jîyana xwe bas bajon û di nav ûşteke xerap de ne.

Niştimanperwerekî, ku vê bûyerê gihîştande rojnama me, dîyar kir ku bilî mêtingeran hejmareke mezin ji hêzên leşkerî tevgerandin û çekên dijwar û giran bikardianîn, bi vî awayî êrîşî gundîyan dikirin, nekarin gundîyan bidest bixin. Bala wî tiştî girîng dihesibîne. Ji ber sedemên birçîbûnê mecbûrê teslîmbûnê bûyîn gundîyan, piştî ketin destê dijmin de jî, berxwedana xwe domandine.

Berxwedana gundîyan hilmeke pir gewre li ser hemû gundên dorhêlê zakir. Mêtingerîn ji vê û ji firehbûna berxwedanê tirs girtin, sensûr li ser agahîyên bûyerê danîn û pîkolî zêdetir kirin. Di gundên dora Kozluk'ê rewşa herbê tê jîngar. Kedxwar dixwazin, ger hin êrîşên nûh ji gundîyan werin, bidin rawestandin. Ji bona vê yekê sewqîyata hêzên leşkerî ji bo mintîqê hêj giring dibînin.

SAZÛMANA MÊTINGERA FAŞÎST HÊVÎ JI XWESIPARÎYÊ DAXWAZ DIKE

Gelên di atîyê de serkeftin armanç dikin, ger ji xeletîyê dîroka xwe talîyên hewce nikaribin derxînin, timdorî xwedîyên binkeftinê ne. Em, gelê Kurd ji bo rizgarîyê, di gavên pêş de hatî avêtin de, ji ber ku me nekarî pirsgirêkan paşîya xwe bihêlin, di pergela bêbextî û xwesiparîyê de me pir hindakirin û binkeftinên giran girt. Li Kurdistan'ê, berpirsîyarên mêtingerên qapîtalîst yên nûh, bi hîmana zanatîya vê rastîyê xwe tevger kirin. Emperyalîzm, di gelemperî de bi burjuvazîya netewa serdest re lihevdanek sazî kir û welatê me ji-hev kir. Hêzên burjuvazîya mêtingerî, serdestîya xwe ser gelê me bi teqtîqa "ji-hev ke–karbidestîyê bajo" bicîh anîn. Dema mirov pratîkên tevgerên Koçgirî, Şêx Seît, Ararat, Dêrsîm hûrdikolîne, mirov dibîne çawa dijmin ji her babet dubendîyên piçûktirîn di nava gelê me de heyîn de, feyde jê girtîye û afirandîye. Dijminê me ne tenê ji berberîyên hêlî, olî û eşîrî feyde girtine. Pêşajoyên berxwedanê yên hîm û hêztirîn, malbatên berxwedanê berdane hev. Bira berdane bira û mîna ew dibêjin "kûçik berdan kûçik" û wana bi hev dane şikandin, ev tewrê ji xwe re haceta bingehîn ya serdestîya xwe hesibandine û ajotine. Mêtingeran heta salên 1940lan, ji ber gelê me bê rêber bû û ji ber pêşajoyên gel yên bi hîm nebûn, serkarbidestîya xwe bifirehîn asê kirin. Liqa leyistokên pêşemîn li Kurdistan'ê, bi dîyarkirina betonkirina berxwedanê girtin.

Burjuvazîya kedxwar, di pêvajoya pêşemîn de talîyên hewce ji sistîya me ya netewî ji bo serdestîya xwe derxistîye, bi azînên (yöntem) teniktir ta yên dijwartir, bo tekoşîna berxwedana gelê Kurdistan carek din neafire, bi keftelaftên xwe yên nûhên xwedî bingeh bûne, girêda. Leyistoka duwemîn ya peyvajoyê ew bu ku, gelê Kurd yê ta atomên xwe perçe bûye, di nav netewê serdest de bihelêne û bi guvaştin ava gel biherikêne. Di vê niqtê de hin çînên serdest û hin çînên navber, mîna dîroka xwe a derbasbûyî, bo çend kelem menfeatan. bêbextî li doza xwe ya netewî kirin. Ava wî ya netewî hatî guvaştî birên burjûvazîya biçûk yên din, bi navê rizgarkirina netewatî, an bi mêtingeran re an jî bi hêzên bi wan re girêdayî re, xwe girêdan û xwestin bi vî awayî serpê rabin. Hinek ji wan jî, xwe kirin nav refên nûh yên pêşenga xeta proletarya û sereketîya vê xetê, û xwestin bi tehdîta şoreşê ji burjuvazî hin tawîzan qutbikin û ji bo xwe rêya jîngarîyê vekirin, hêvî kirin. Lê di rastîya Kurdistan'ê de tekoşîna çînî di sala 1980î de giha taqekî wûsa, ku şerê berxwedanî û bêbextîyê (xwesiparîyê) gihîşte bilindîkî berçavî. Bi şerê dijwar, ji hev cûda bûn bi eşkeretî derkete holê, xwe rûtkir. Di refên pêşanga proletarya da cîh girtên hin kesan, rêya cûdabûnê û dev jî hev berdanê, û hevalbendîya ser vê rêyê we dawî bibuwa de, qutbûn eşkere û vekirî dîyar kirin. Pêşî li hemberê xeta berxwedanî "xeta nerma demokratîk" derivandin. Lê dema berxwedana PKK giha taqên bilind, hate dîtin ku ev liqên hana xeteke xwesiparî dixwe de vedişêrin. Ev bêbextîya hundirê wê vala û ji her tiştî xwe rût kirî, bi zelalê berpêşê temaşe bû.

PKK û bin rêberîya we de bûyê, tekoşîna nûjen ya rizgarîyê bi berxwedana birêweber, PKK di nav girsên gelî de ta dikare bêgotin, ji hêlekê birê kirîye, ji hêla din, dijmin û bi hevrexebatdarên wan bo pûçkirina wê berxwedanê kirye nav rêyên û azînên gemartirîn.

Di dawîya di heftîyên talî de ji vê derketî de, weşanên mêtingeran, hin weşînên ku efserên îbretê ne, pêl bi pêl xwesiparî nasinkirîye û hêvîkirin tekoşîna me ya şoreşger-welatperwer ji komên gel û alema giştîya cîhanê tecrît bikin.

Pêwîst, cunta mêtingera faşîst bi tewra 12ê Êlûnê li pêşîya xwe, pûçkirina PKK û bin rêberîya wê de yê TRNK (Tevgera Rizgarîya Netewa Kurdistan) danîye. Ev jî xwe re wezîfeke bingehîn qîmkirîye. Di va her sê salên derbasbûyî de, nîr-pîkolî û hingavtinên li cîhanê kêm bên dîtin birêxistîye, nemaze dema carek din negihîşte daxwaza xwe, vê care bi waadên babetî çend bêbext kirîye û bi rêya wan xwestîye daxwazên xwe bicîh bîne.

Ji bo îspatkirina zexmbûna xwe û pêwîst nasînkirina hêzeke mîna PKK çawa hate "binxistin" kirin, azînên ecebîn birêxistê mêtingerên faşîstên Tirk, rastî îspat kirin ku ev sazûman çî qels û bêçare ye. Li tersa tiştên hêvî dikiran, hirs û gira girsên gel li hemberê xwesiparîyê bêhtir tûj bû û girêdana wan, daxwazan wan bi berxwedan û tekoşînên PKK bêhtir mezin bû.

Bi bingehîn, karbidestên faşîstên Tirk bin hîma ronahîya tecrubên salan, baş dizanin ku azînên bi vî babetî di dawîyê de bi timdorî xusar li xwedîyê xwe dikin, nexasim ev dizanîn, tu rê dî nemabû ku serî lêxin.

Nemaze demên ku serî bidin ev leyistokên qirêjtirîn, ew demên ku kengê berxwedan girsên gel ji kur ve dilerizênin û dijmin bi temamî mahkûm dikine.

Xwesiparên mîna Şahîn Dönmez û Yildirim Merkît, komek bêbextên li dora wan kombûne; bizanîna di nav girsê gel de veresîn wê biafire, di weşanên mêtingeran da bi wênên kembaxîyên wûsa bejna xwe şanîkirin, keda pir alî plan û hedefa ye. Dema ev weşîn dîyar bûn, tekoşînên berxwedanî û hazirîyên pêk dihatin, neyar kiribû nav eczeke domanî de, ji ber vê yekê ev leyistok za kirin.

Berî her tiştî, faşîstên mêtinger bi rêya va çend bêbextên ku bilî hacetek tu pêwîstîya wan ya mirovî nemaye û malkambaxin, xwest bi delîlên ji devên wan pîkolî, hingavtin û qetilkirinên di serî de PKK, li ser hêzên welatperwer û şoreşgeran biveşêre.

Ya duwemîn; xwestin berxwedana li hundir dibe, tekoşîna pêşdikeve û hazirîyên berxwedanê li derve, xebatên tên kirin girsên gel hîman neke, ango rêya wê bigrin û PKK ji girsên gel tecrît bikin. Bi bangên babetîyên xwesiparan tiştê ku dixwazin bicîh bênin bi esasî ev e.

Ya sêwemîn; sazûmana mêtingera faşîst bi gelemperîtirîn, bingeh sazîkirina faşîzmê û tewrê di vê barê de dixwest, meşrû bike. Nemaze, berî niha ji hin devên sazûmanî û piranî ji devê Kenan Evren, fikarên li ser "dibistanan" û li ser serekên Partîyên berê hatibû dîyarkirin, lê vê carê bi devê "qurbanên terorê" ango kesên bêgunehên şagirt û cahş didin dîyarkirin.

Ya çaremîn; bi va weşanan, sazûman dixwaze ser hêzên şoreşger û demokratîk leyistokên tesfîyê û qirkirinê, bêhtir tirs dayînê bicîh bêne û ev eşkere hatîye gotin. Sazûman, dîyar dike ku, hêzên şoreşger û welatperwer, bi hêzên di nav rêxistinê de bixwe cîhgirtine, bi destên wan rêxistinê pûç bike; ev jî xwe re teqtîqeke bingehîn qîm kirîye; bo vê yekê pir xebat kirîye û bo cîh anîna armancê serdaye pir babet azînan.

Ya pêncemîn; sazûmana mêtingera faşîst, li ber tiştîn din, di serî de paşdemayîn, li ser hin birên civakê çawa dest avêtîye û wê bavêje, bo dema nûh hin hazirîyên pêkbên, bi wesîta va rojnaman carek din berçav kirîye û bi vê rewşa xwe, li ser hemû avayîya civakê li hemberê tevgerên şoreşger û niştimanperwer, wê serekî çawa bajo, carek din zelal telalî kirîye.

Talî: PKK bi berxwedana xwe ya bawermend ku dajo, rê nedaye bi tu rewşî xeta xwesiparîyê bikaribe xwe veşêre û bûye sedem dakû bêbextî bi rûçika xwe ya rast derkeve pêşîya çavan. Bi îbretê derketên holê, û navê xwe "Kemalîstên Ciwan" lêkirên ev tora xaînan, bi hemû kesbûnan wanan PKK wana berçavî de eşkere temaşakar kirîye.

Lê belê şaşîya piçûktirîn di berxwedanê de, dikarî jehra xwe biherikêne nav refên şoreşger û welatperwer, gelê me bilî ev kas kovan û êş jîngar kirîye, bilî fedekarîya bicîh hatî wê xwesiparîya mezintirîn di dîroka xwe de bidîta û nedikarî xwe jê xelas ke.

Dîtinên dijminê gelin ku ev bêbext îro îzah dikin, ku zerrekî jî wan biketa nav refên tekoşînê, wê texrîbatên mezin zabikiran, girînge ji bo zanîna wê mirov ne sêrbaz be.

Ji ber vê yekê, leyistokên ku mêtingerên faşîst bi destê va xaînan berpêşe dikin, bilî her babet nîyet û armancên wan, li hemberê berxwedana şoreşger gihîya teşhîreke wûsa kû, bi va rêyan gihîştina armancê ji dehan yek jî ne mimkine. Bi saya tekoşîna bêeman di vê barê de, tevgera şoreşger, her lebtîna dijmin pûçkirîye û her serdayîn qulibîye bo menteatên tevgera şoreşger, bi vî awayî insîatîf ketîye destê şoreşgeran de. Ji ber vê yekê, em dikarin carek din bi dengekî bilind bêjin ku: Rêxistinkirina xwesiparîyê ji hêla dijmin li hundir û derve, ba her gavê wê bê pûç û qels kirin û tekoşîna di vî barî de berxwedana me di nav girsê gel de bêhtir vê fireh, bingeh bike û wê rayê xwe baş bigre.

SERXWEBÛN 3. YILINA GİRERKEN . . .

Baştarafı Syf: 1'de

Emperyalizm, bölge gericiliği ve Türk faşist cuntasının ortak saldırılarıyla yüz yüze bulunan Türkiye ve Kürdistan halkları için yaşamsal bir sorun olarak görülmesi gereken temel konularda doğru tutumlar belirlemek ve hayata geçirmek, devrimci sorumluluğun başta gelen görevi durumundadır. Kitlelerin yakından izledikleri ve aslında değerlendirmelerinde yanılmadıkları, bahsedilen eleştiri konularının ayrıntılarına fazlaca girmeye gerek duymuyoruz. Ve zaten bunun bir parçası olan yayıncılık politikaları ve bu yayınlardan ulaştırılan mesajlara konumuz gereği değindiğimizde, bu görev de az çok yerine getirilmiş olacaktır.

Yayınlar, doğası gereği, sesi olduğu gücün politik ve taktik yönelimlerinin damgasını taşır. Bu genel olarak böyle olduğu gibi, devrimci ve demokratik güçler için de böyledir. Bu açıdan bakıldığında, 12 Eylül öncesinde olduğu gibi, sonrası döneminde de takip etmekte bile zorluk çekilebilecek kadar fazla sayıda yayın çıkarılmakta ve bunlardan hemen her güç, grup vb.'lerinin yönelim ve durumları izlenebilmektedir. Ancak görülmeyen şey, devrimin nasıl geliştirileceği ve hatta devrimci çizgide ısrar edilip edilmeyeceği konularında net ve belirgin görüşlerin ortaya konulmasıdır. Gerçekten de böylesine hayati konularda hala karışıklıklar yaratılmaya, günlük-basit polemiklerle ciddi devrim sorunlarının üstü örtülmeye çalışılmaktadır. Yayınların hemen tümü denilebilecek bir kesiminin Avrupa zemininde çıkması ise, bu kısırlığı ve darlığı derinleştirmede diğer bir etken olabilmektedir. Fakat burda bile ortaya çıkan gerçek şu olmaktadır ki, doğru siyasal çizgiye ve bunun gerektirdiği pratiğe yönelememe, zorunlu bir sonuç olarak bu durumda bulunanları basit polemiklere ve hatta giderek ülke devriminden adım adım kopuşa kadar götürebilmektedir. Örneğin faşizmin zulmüne karşı halklarımızın direnişini örgütlemek teori de ve pratikte bunun gereklerini yerine getirmek gibi halklarımızın çözümüne ihtiyaç duyduğu sorunlar üzerinde ciddi hiç bir tartışma yapılmaz, bu konularda düşünceler ve gelişmeler ortaya konulmazken, devrimci yayıncılık adına sayfalar dolusu miting tartışmaları yayınlanabilmekte, devrim adına hiçbir şey üretemeyecek olan böylesine kısır tartışmalarla adeta devrimciliğin yerine getirildiği düşünülebilmektedir. Daha bir çok konuda sıralanabilecek bu örnekler, açık ki, devrimci güçler ve devrimci yayıncılık açısından çok vahim bir durumu ifade eder. Gazete ve diğer yayınları devrimin silahlarından birisi olarak görmeyen, ama gazetecilik ve dernekçiliği eylemin tek biçimi olarak ele alan anlayışların eleştirisi gazetemiz sayfalarında defalarca ve birçok yönüyle yapılmıştır. Bu eleştirilerin ne kadar yerinde ve haklı olduğu bugün pratiğin içinde bir kez daha doğrulanmaktadır. Geçmişte, gazete, dergi ve dernek etrafında kümelenerek bunu "devrimci çalışma ve mücadele" olarak göstermeye çalışan güçler iflas etmiş bu politikalarını tüm acı sonuçlarına rağmen, bugün de mülteci bir yaşamı sürdürmenin aracı olarak devam ettirmekte ve işin en garibi de yaşanan bunca gelişmelere rağmen hâlâ da "devrimcilik" yaptıklarını iddia edebilmektedirler. Doğal ki, bu amacın ürünü olan gazete ve diğer yayınlar, devrimci anlayış ve mücadeleye gizli veya açık bir saldırının aracı olmaktadır. Mücadeleyi geliştirecek strateji ve taktik hangisiyle, onlar bu saldırıların hedefi olmakta, ve hatta bu saldırılar artık hiç kimsenin çarpıtıp gözden düşürme gücünü kendisinde bulamayacağı leninist ilkelerin inkarına kadar gidebilmektedir. Yine, dış ülkelerde yaşamı örgütlemenin bir aracı olarak bu gazeteler de, bu ülkelerde bulunan Türkiye ve Kürdistanlı emekçilerin durumları birer istismar konusu olarak ele alınmakta, Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin kopmaz bir parçası olan bu kesim kendi amaçlarını gerçekleştirmenin aracı olarak görmektedirler.

Yayın politikası, mücadele çizgisine ideolojik-politik yapılanışa kopmaz bir biçimde bağlıdır, onun ürünüdür. Açık ki, yayın politikaları eleştirilirken, ve onların devrim sorunlarından uzaklaşıp, bulunulan alanın ve anın bir takım sorunlarıyla uğraşmaları ve bunun da ötesinden çeşitli biçimler altında da olsa devrimci çizgi ve anlayışı hedeflemeleri, gazete sayfalarının kitlelerin devrim için eğitilmesi, bilinçlendirilmesi ve çağrının bir aracı değil de, adeta devrime karşı mücadelenin bir aracı olması, ele alınıp değerlendirilirken de, bu doğrudan ilişki gözden kaçırılmamak zorundadır.

Evet, Serxwebûn, 12 Eylül sonrası, ciddi görevlerin başarılmak üzere kendisini dayattığı, devrimci ve demokratik çevrelerde dağınıklığa son verilip toparlanmanın geliştirilmesi gerektiği, tüm bu görevleri başarmak için de birlik ve mücadele sorunlarının mutlaka çözümlenmesi gerektiği bir dönemde yayın hayatına başladı.

Olanaklar kıt ve koşullar oldukça zordu. Ama, durum ne olursa olsun, bu konuda da en güçlü girişi gerçekleştirmek ve "devrimci" cephede geçmişin de bir mirası olan yetersizlik ve hastalıklara karşı bir de bu alandan en güçlü mücadeleyi sürdürmek gerekiyordu. Kürdistan devriminin aydınlığa kavuşmuş ve pratikte denenmiş olan staratejik, taktik ve örgütsel ve diğer konulara ilişkin görüşleri kitlelere ulaştırılabildiği, devrimci çizgi ve mücadelenin şaşmaz bir savunucusu olduğu, dağlarda ve zindanlardaki direnişi ardlarından gidilmesi gereken birer rehber olarak gördüğü ve kitlelere ulaştırdığı, Kürdistan devrimini dünya, bölge ve Türkiye devriminin güçlendiricisi olarak görüp, bu alanda kardeşlik ve dayanışmanın örneklerini sunduğu, devrimcilik adına düşüncede ve pratikte yaratılmak istenen bulanıklığın amansız düşmanı olduğu ve fakat bu mücadelesini hiç bir basit polemiğe düşmeksizin yürüttüğü, devrimci-demokratik güçler arasında direniş temelinde ilkeli birliğin savunuculuğunu ve yine ülkemizin diğer parçalarındaki halkımızın da sesi olmayı görev bilip, çıkış yazısında da belirtilen amaçlarından sapmadığı müddetçe Serxwebûn'un kitleler tarafından coşku ile karşılanacağı, adeta bir okul olarak görülüp devrim için bilinçlenmenin ve mücadelenin bir aracı olacağı ve bizzat halk kitlelerince korunup besleneceği açıktı.

Kürdistan Halkının Bağımsızlık Mücadelesinin sesi olan Serxwebûn, daha ilk sayısından başlayarak iki yıllık savaşımı süresince, bu ilkelere sadık kalmış, ciddi, ilkeli, tutarlı yayın politikasıyla adeta yeni bir çığır açmıştır. Siyasi, askeri, örgütsel sorunlar gibi devrimin en temel sorunlarını sayfalarında işlemiş, dönemin birlik ve ittifaklar gibi yakıcı sorunlarının içinde olmuş, çözüm yolları dayatmış, cezaevleri ve dağlardaki direnişin ve yine halkımızın sömürgeci-faşist baskılara karşı gelişen kin ve öfkesinin sesi olmuş, dünya halklarının mücadelemize güç katan direniş ve zaferlerini sayfalarına getirerek deneyimlerinden dersler çıkarmış, dünyanın hemen her alanında gelişen olayları imkanları ölçüsünde en doğru bilgilerle kitlelere sunup yorumlamaya çalışmış, emperyalizmin ve uşaklarının nerede olursa olsun halklara ve sosyalist sisteme yönelik saldırılarına karşı durarak enternasyonalizmin örneği olmayı bilmiştir. Bugün kitleler tarafından coşkuyla okunan, korunup geliştirilen Serxwebûn'un bu başarısı, ona yön veren çizgisinin doğruluğunu kanıtlar. Bu başarı, doğru siyasal önderliğin ve güçlü ideolojik yaklaşımın kitlelerde yankı bulmakta gecikmediğinin en çarpıcı örneğini oluşturur.

Çok kıt olanaklarla yayın hayatına başlayan Serxwebûn, bugün, tek sermayesi yayıncılık olan bir çok gücü hayrete düşürüyor ve onların saldırılarına hedef oluyorsa neden budur. Serxwebûn, her sayısında daha da gelişmiş ve güçlenmiş olarak her ay düzenli olarak yayını sürdürdüğü gibi, gelişmeleri anında karşılamak için şimdiye kadar ayrıca 4 Özel Sayı çıkarmıştır. Yine, kitap ve broşür çalışmaları da çok yüklü geçmiş ve en son "Örgütlenme Üzerine" adlı kitabın basımı ile kamuoyuna sunulan kitap ve broşür sayısı 15'e çıkmıştır. Bu faaliyet, gerek yoğunluğu ve gerekse de niteliği ile Kürdistan tarihinde ilk defa ulaşılan kapasitededir.

İki yıllık süreç boyunca teorik-siyasal ve aktüel gelişmeleri kendi bünyesinde işleyen Serxwebûn, omuzlamak durumunda kaldığı görevlerin ağırlığının giderek daha da artması nedeniyle bazı değişikliklere ihtiyaç duymuştur. Okuyucuya daha sağlıklı ve detaylı bilgi sunmak ihtiyacından kaynaklanan bu değişiklik ile, Serxwebûn güncel gelişmelerle daha çok ilgilenme olanaklarına kavuşmuştur. Haziran-Temmuz 1983'ten itibaren çıkan **"Şoreşa Kürdistan"** adlı dergi teorik ve siyasal konuları sayfalarında kitlelere ulaştırma görevini üstlenmiştir. Herhangi bir yanlış anlamaya meydan vermemek için hemen belirtelim ki, böyle bir değişiklikten amaçlanan gazetenin seviyesini düşürmek değil, tam tersine işlediği konuları güncel gelişmelere kadar genişleterek ona olan ilgiyi daha da büyütmek ve en geniş kesimleri etrafında halkalandırmaktır. Gazetenin teorik ve siyasal konuları ağırlıklı olarak işleyen bir yayın olmaktan çıkarılarak bir kitle gazetesi haline getirilmesinden anlaşılması gereken tümüyle budur. Yoksa bazılarının ısrarla çekmeye çalıştığı seviyenin düşürülmesi durumu değildir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin kitlelere ulaşan sesi olan Serxwebûn, bu güne kadar olduğu gibi ve hatta ondan daha fazla bir biçimde önümüzdeki dönemde de ulusal kurtuluş mücadelesinin her sorunuyla ilgilenecek, çözüm yollarını göstermeye çalışacak, kitleleri ulusal kurtuluş savaşının ihtiyaçları doğrultusunda bilinçle donatma ve gelişmelere bu alandan destek olma görevini sürdürecektir.

Açık ki, iki yıllık yayın faaliyetinde sağladığı bu gelişmeler ve başarılar yanında Serxwebûn'un da eksiklik ve yetersizlikleri kaçınılmaz bir biçimde olmuştur. Ama bunlar bizzat okuyucuların da ifade ettikleri gibi daha çok biçime ilişkin olmuş, tecrübesizlik ve olanaksızlıkların yol açtığı bu eksiklikler, halktan alınan güçle her ay biraz daha giderilmeye çalışılmıştır. Serxwebûn'a güç veren şeyin Kürdistan halkı ve bu halkın kurtuluş mücadelesi olduğu düşünülürse, her geçen yıl biraz daha güçleneceği de kendiliğinden anlaşılır. Çünkü artık, yüzyılların kölelik zincirlerini parçalamak için atağa kalkan bir halk ve bu halkın büyük acılar ve olanaksızlıklar içinde de olsa geçen hergün biraz daha gelişen kurtuluş mücadelesi söz konusudur. Her türlü saldırıya rağmen önünde durulamaz bir mücadele olduğu, pratiğin içinde defalarca kanıtlanan halkımızın bu savaşı, her alanda olduğu gibi yayın alanında da güçlü örnekleri yaratacak, bağımsızlık özleminin ve bu özlemin ifadesi olan savaşımının sesini bir de bu biçimde en güçlü şekilde dünyaya duyuracaktır. Bu inancın daha şimdiden gerçekleştiğinin en somut örneği, 2 yıllık yaşamına rağmen bugün ulaştığı seviye ile elimizde bir mücadele bayrağı haline gelen Serxwebûn'dur. Halkımız bu bayrağı sürekli yükseltecek ve onu güçlendirmeyi Kürdistanlı olmanın onurlu bir görevi olarak kabul edecektir.

Kürdistanlıların gazetesi Serxwebûn, kendisinden beklenenleri layıkıyla yerine getirebilmek, gerçek rolünü oynayabilmek için önümüzdeki yayın döneminde, her bakımdan güçlenmeyi önüne hedef olarak koymuştur. Bu güçlenme, herşeyden önce daha çok sayıda insana ulaşabilmeyle gerçekleşecektir. Serxwebûn, Kürdistan'da köylere, şehirlere, evlere, fabrikalara, genç-ihtiyar, kadın-erkek tüm halk kitlelerine ve yine yurt dışında bulunan Kürdistanlı emekçilere, adeta ülkemizde ve yurt dışındaki her insanımıza tek tek ulaşabildiği oranda güçlüdür, ancak böyle güçlenecektir. Öyleyse, Serxwebûn'u benimsemenin, onun ardından yürümenin, gazetemizi daha çok sayıda insana, çevreye ulaştırmak demek olduğu da ortadadır. Serxwebûn'u göndereceğiniz yazılar, haberler, resimler, acılarımız ve sevinçlerimizle bizler yazalım. Sömürgeci vahşet altında hergün biraz daha artan kinimiz ve öfkemizi bir kez de Serxwebûn'da dile getirelim. Mücadeleye ilişkin düşüncelerimizi, savaş içindeki bir halk olarak görevlerimizi bizler anlatalım. İşte Serxwebûn, halkın sorunları, onları yorumlayış biçimi, mücadeleye ilişkin düşüncelerine daha çok yer ayırabilmek için **"KÜRDİSTAN HALKININ DİLİNDEN YAŞAM VE MÜCADELE"** adını taşıyan bir sayfa açmıştır.

Serxwebûn, sömürgeci-Türk burjuvazisinin kendi kapitalist gelişmesi için vazgeçilmez bir kaynak olarak gördüğü insan emek gücümüzü Avrupa'dan Arap çöllerine kadar dış alanlara satarak, ülkelerinden, ailelerinden kopararak, büyük acılarla karşı karşıya bıraktığı yurt dışındaki emekçilerin sorunlarına, onların eleştiri ve önerilerine daha çok yer ayırmak için **"GURBETTEKİ EMEKÇİLER"** adını taşıyan bir sayfa açmıştır.

Serxwebûn, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine kanlarıyla can veren, büyük yoksunluklar içinde davaya duydukları inançla en inanılmadık başarılar kaydeden ve halkımızın güven ve umut kaynağı Partizanların, dağlarımız ve ovalarımızda sürdürdüğü direnişe, mücadeleye ilişkin düşünce ve önerilerine daha çok yer ayırmak için **"PARTİZANIN MEKTUBU"** adını taşıyan bir sayfa açmıştır.

Serxwebûn, mücadelenin sorunlarını, dünya devrim ve ulusal kurtuluş hareketlerini ve bunlardan çıkarılacak dersleri okuyuculara daha sık sunmak için çeşitli konuları içeren **"İNCELEME-ARAŞTIRMA-YORUM"** adını taşıyan bir sayfa açmıştır.

Serxwebûn, dünya ve bölgemizdeki gelişmeleri daha önce olduğu gibi önümüzdeki yayın döneminde de okuyucuya en güçlü şekilde duyurmak için gerekli çalışmaları yapmayı bir görev kabul etmektedir. Daha önce **"Dünyada Bu Ay"** başlığını taşıyan sayfamız, **"ORTADOĞU VE DÜNYA"** adı ile bu görevi sürdürmeye çalışacaktır.

Serxwebûn, ulusal kurtuluş mücadelemiz içinde gelişip güçlenecek olan ulusal kültürümüzü tanıtmak, onu bağımsızlık savaşımızda kitlelerin elinde bir silah haline getirmek için açmış olduğu **"KÜLTÜR-SANAT VE EDEBİYAT"** sayfasını yine devam ettirecek, henüz yetersiz ve çok kıt olanaklar içerisinde de olsa bu sayfanın savaş içerisinde ve kitlelerin yaratıcı gücüyle hergün biraz daha zenginleşip, güçleneceği inancıyla hareket edecektir.

Serxwebûn, yıllardır en ağır baskılar altında direnerek bağımsızlık mücadelemizin simgesi ve halkımızın onuru olan cezaevlerindeki savaş esirlerinin sesi olmaya devam edecek, gelişmeleri her zaman olduğu gibi anında dünya kamuoyu ve kitlelere ulaştırmaya çalışacaktır.

Serxwebûn, yaşamlarını mücadeleye katık eden ve ölümlerinde bir halkın dirilişini gerçekleştiren Kürdistan devrim şehitlerini saygıyla anacak ve onların ardından yürümeyi vazgeçilmez bir görev bilecektir.

Serxwebûn, gerçekleştirdiği bu sayfa düzeniyle hem biçim ve hem de içerik olarak sizlerin eline her ay biraz daha güçlenmiş olarak ulaşacaktır.

Gazetemiz Serxwebûn üçüncü yılına girerken, görevlerin daha ağır olduğunun ve sorumluluğunun arttığının bilincindedir. Gazetemizi, hep birlikte güçlendirelim, ulaştıracağımız her yazı ve mektubun bağımsızlık sesimizin daha gür çıkmasında büyük değeri olduğunu bilerek, onu haberlerimiz, yazılarımız, fotoğraflar, eleştiri ve önerilerimizle güçlendirelim.

Cezaevinde yükselen mücadele . . .

Baştarafı Syf: 1'de

bilgilere göre, cezaevindeki son durum şöyledir:

Eylül 1983 direnişinde elde edilen hakların geri alınması, PKK davalarında mahkemece kesinleşen 62 idam cezası ardından, tutukluların hücrelere konularak cezaevindeki işkencelerin yeni katliam boyutlarına vardırılması karşısında, savaş esirleri -tarihi kesin olarak saptanamamakla birlikte- Aralık ayı sonunda açlık grevine başlamışlardır. Açlık grevi, görüş günü cezaevine giden tutuklu aileleri tarafından öğrenilmiş ve dışarıya ulaştırılmıştır.

Tutuklu ailelerinden alınan bilgilere göre, direniş PKK-Suruç davasında müebbet hapse mahkum olan İsmet Karak adlı devrimcinin tekmeler ve diğer işkence yöntemleriyle katledilmesi ardından başlamış ve teslim olmuş koğuşlar dışında tüm cezaevi bu direnişe katılmıştır.

Aileler görüş günü cezaevine gittiklerinde, tutuklular görüşmeye gelmemiş, fakat bağırarak direnişte olduklarını söyleyip, kendilerinin de desteklemesini istemişlerdir. Bu çağrı üzerine aileler, cezaevi dışında açlık grevine başladıklarını duyurmuşlar, ancak sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından zorla dağıtılmışlardır. Bu arada tutuklu yakınlarıyla, sömürgeci-faşist güçler arasında tartışma ve kavgaların çıktığı ve 5 tutuklu ailesinin gözaltına alınıp tehdit edildikten sonra salıverildikleri söylenmektedir.

Cezaevinde direnişin devam ettiği, Partizan ve Kawa davalarında da tutukluların mahkemeye gitmeyi redettikleri ve bu nedenle duruşmaların yapılamadığı gelen haberler arasında bulunmaktadır.

Kesinlik derecesi bilinmemekle birlikte, cezaevinde birçok devrimcinin öldüğü, yine yedi devrimcinin de yakıldığı biçiminde haberler ulaşmaktadır. Ancak, cezaevinin dışarıyla tüm bağlantısının kesilmiş olması, tutukluların en yakınlarıyla bile görüştürülmemesi, gelişmeler hakkında tam ve kesin bilgi edinmeyi önlemektedir.

Türk faşist cuntasının barbar yüzünü yakından tanıyan ve cinayetlerinin acısını yüreğinde hisseden halkımız, haklı olarak savaş esirlerinin hayatından endişe duymaktadır.

Yakınlarıyla görüşemeyen ve kendi üzerlerindeki baskı da her gün biraz daha artan tutuklu yakınları, bu ortak kaygıyı dile getirmiş ve tutuklular üzerindeki baskıları protesto eden bir dizi girişimlerde bulunmuşlardır. Bunlardan sayıları onları bulan tutuklu yakınının, çeşitli devlet yetkili ve kuruluşlarına protesto telgrafları çektikleri ve bizzat görüşmek üzere harekete geçtikleri, ancak bu eylemlerinin engellendiği söylenmektedir.

Olayları ve gelişmeleri yakından takip eden gazetemiz, kendisine ulaşan haberleri anında kamuoyuna sunacaktır.

PKK EK DAVASI.....

Baştarafı Syf: 1'de

lettin Ahnaz, Lami Ağırman, Kemal Aktaş, Ali Ağırman, Mahmut Aydın, Ahmet Altınyüzük, Halil Ağıraç, Mahmut Ağıraç, Veli Ağıraç, Abdülkadir Atım, İzzet Baykal, İrfan Babaoğlu, Ramazan Çat, Mehmet Çat, Ali Çobanyıldız, Nurettin Çatlak, Hasan Demir, Celalettin Delibaş, Eyüp Demir, Mustafa Delen, Abuzer Dehşet, Bozan Gültekin, İrfan Güler, Ramazan İlhan, Mehmet Kancak, Hamit Kandal, Muzaffer Kevci, Salih Dodanlı, Mehmet Dodanlı, Bekir Dodanlı, Mehmet Dodanlı, Seydi Dodanlı, Abdülkadir Modanlı, Hasan Man, Kadir Manav, Salih Oğaç, İbrahim Halil Ocül, Ramazan Ödemiş, Fuat Ökten, Süleyman Pertav, Mehmet Sabalı, Halil Kayan, Ramazan Ülek, Fevzi Yetkin, Mustafa Yetkin, Güli Basmacı, Sadettin (Sadun) Sevgat, Mustafa Yüksekyayla, Remzi Geyik, Osman Gültekin, Budak Karamanlı, Kazım Kılıç, Celal Kılıç, Ali Kılıç, Cevher Kandal, Emin Pertav.

Askeri savcı, 49 sayfadan oluşan iddianamesinde ayrıca 24 kişinin en az 11 yıl, 15 kişinin 5 ile 10 yıl arasında, 8 kişinin ise 3 ile 5 yıl arasında değişen ağır hapis cezalarına çarptırılması talebinde bulundu.

Mahkeme, ele geçirilemeyen 12 kişi hakkında da gıyabi tutuklama kararı olduğunu ve arandıklarını açıkladı.

PKK-ELAZIĞ DAVASI.....

Baştarafı Syf: 1'de

Aynı davadan "yargılanan" Devrim Akdeniz, Ertan Karagöl, Akman Gedik, Hasan Işık, Abdurrahman Yıldırım, Hayrettin Kızıltaş, Mehmet Bilir, Hüseyin Yüce, Mehmet Bingöl ve Yakut Bingöl'ün ise delil yetersizliğinden beraat ettikleri bildiriliyor.

TESLİMİYETİN SON DURAĞI...

Baştarafı Syf: 8'de

Sonuç olarak; ABD emperyalizminin bölge gericiliği eliyle Ortadoğu halklarına karşı yürüttüğü planlı saldırıların yoğunlaştığı günümüzde, buna bağlı olarak bölge ulusal kurtuluş hareketleri içerisinde direniş ve teslimiyet eğilimleri arasındaki mücadele de şiddetlenmektedir. Bölge gericiliğinden aldığı destekle bir yandan halkların mücadelesini kanlı bir şekilde bastırmak isteyen emperyalizm, öte yandan bölge ulusal hareketleri içerisinde boğamadığı direniş eğilimlerinin karşısına teslimiyetçi eğilimleri çıkarmakta, bunları destekleyip beslemektedir. Emperyalizm, kendi varlığı açısından hayati önemde gördüğü Ortadoğu'da, Lübnan'da görüldüğü gibi "Barış Gücü" adı altında doğrudan saldırılardan, Güney Kürdistan saldırısındaki gibi uşakları eliyle saldırıya, komplo vb'lerine kadar birçok saldırı taktiğine artık kaçınılmaz olarak daha sık başvururken, gelişmeleri kendi lehine çevirebilmenin en sinsi yolu olarak da gelişen hareketler içerisinde teslimiyet eğilimlerini körüklemekte ve bunlar eliyle dayatmak istediği planlarla devrimci çözümün önünü tıkamaya çalışmaktadır. Bölgede yaşanan süreç, hem emperyalizm ve bölge gericiliği, hem de sosyalizm ve halk güçleri için kendi yaşam haklarının denendiği bir süreçtir. Açık ki, emperyalizm ve bölge gericiliği hazırlıklarını tümüyle bu gerçek temelinde yapmakta, fütursuz saldırı ve komplolarında en büyük cüreti ise birazda devrimci ve radikal güçlerin zayıflıkları nedeniyle bulmaktadırlar. Bu açıdan, emperyalizmin saldırılarına karşı ülkeler ve bölge çapında güçlü devrimci cepheler oluşturulmaksızın, emperyalizmin geri teptirilmesi mümkün olmayacaktır. Görüldüğü üzere, sınıflar geçmişte üzerlerinde taşıdıkları ve kendilerine ait olmayan giysilerden soyunmakta, artık gerçek kimlikleriyle ortaya çıkmaktadırlar. Bu durum, direniş yanlısı güçlerin daha güçlü bir tarzda atağa kalkması için gerçekte olumlu bir zemin yaratmıştır. Teslimiyet ve reformizmin, Filistin deneyinde görüldüğü gibi emperyalizmle kesin bir uzlaşmaya, yani ihanete gittiği açıkça ortaya çıkmıştır. Şimdi artık, tüm sorun, direniş güçlerinin, netleşen ve kızgınlaşan bu ortamdan yararlanmayı bilmeleri, güçlü hazırlıklarla kendilerini son bir hesaplaşmadan başarıyla çıkarabilmeleridir. Emperyalizm bölgede tüm kozlarını oynamış, Reagan Planı ve diğer politikaların çıkmaza girmesiyle, sistemin çözümleri tıkanmıştır. Bölgenin mevcut durumu, çelişkilerin barışçıl reformist yöntemlerle yumuşatılmasına şans tanımamaktadır. Bu gerçeğin görülebilmesi için, Filistin ve Kürdistan'a şöyle bir bakmak yeterli olacaktır.

SERXWEBÛN SEVİYELİ KARARLI VE...

Baştarafı Syf: 13'de

devrim olayı olarak ele alarak her iki halkın birliğinin zorunlu olduğu günümüzde, FKBDC'nin programını yayınlamıştır. Bu ise, yayıncılık hayatında önemli bir olayı teşkil etmektedir.

Bütün bunları, leninist bir yayıncılıkla başarmıştır. Diğer siyasi hareketlerin yayın organlarının, Serxwebûn'a karşı anti propagandalarına, kara çalmalarına, demogoji, polemik ve seviyesiz eleştirilere karşı, Serxwebûn, seviyeli, devrimci sorumluluğun bilincinde hareketle, kararlığını devam ettirmiştir. Yani diğer güçlerin Yayın organları eskiden yapmış oldukları, kısır çatışmalar, demogojiler ve polemikleri günümüzde de devam ettirmelerine karşın, Serxwebûn, seviyeli, sorumlu davranmış ve bize yol göstermiştir. Bilincimizi geliştirmiştir. Başlangıçta önüne koymuş olduğu hedefe varmada inatla çabalamış ve geniş yığınların sempatisini kazanmıştır.

Bu anlamda, diyebiliriz ki, Serxwebûn yayıncılık faaliyeti, Kürdistan devrimi tarihinde yeni bir çığır açmıştır. Geniş halk kitlelerinin desteğini ve sempatisini kazanmıştır.

Aslında, yıllardan beridir bilinçli olarak, halkımıza egemen kılınmak istenen bilinçsizlik duvarının kısmen de olsa, Serxwebûn yayın faaliyeti sonucu aşıldığını söylersek abartmış olmayız herhalde.

Tüm bu olumlu yanlarına rağmen bence, Serxwebûn'un bazı yetersizlikleri vardır. Ancak Serxwebûn yayıncılığının genç olması, ayrıca düşmanın yurtdışında bile, PKK'ye ve Serxwebûn'a karşı saldırıları ve TC. ile Alman emperyalistlerinin ilişkileri göz önüne getirilirse bu yetersizlikler sanırım kendiliğinden anlaşılır.

Sonuç olarak, Serxwebûn yayıncılığı üçüncü yılına girerken yaptığım bu kısa değerlendirme, sadece Serxwebûn'un kitleler ve ülkemiz açısından oynadığı rolü, değerlendirmekti. Bu mektup ile bu gerçeği dile getirmek istedim. Yoksa seviyeli, kapsamlı bir gazeteyi tam anlamıyla değerlendiremediğimin bilincindeyim.

Üçüncü yılına girerken Serxwebûn'a önerim:

Kültür... Sanat... Edebiyat sayfasının daha gelişmiş bir biçimi ile, yani değişik sanat konuları, edebiyatı içeren açık bir dille yazılmasının yararlı olacağını sanıyorum. Marksizmi öğrenmeye kültür eklenmelidir. Dolayısıyla bu konuya önem vermek gerekiyor. Yine bu alanda en geniş bir şekilde sanat ve kültürün yazılacağına inanıyorum. Bu konuda üzerimize görevlerin düştüğünün bilincindeyim. Bir bütün olarak gazeteyi yaşatmada sizinle olduğumuzu belirterek, gazetenin yaşamı için tüm imkanlarımı seferber edeceğimi gururla söylüyorum.

Serxwebûn'u okuyup okutacağız. En geniş kitlelere götüreceğimizi açık yüreklilikle belirtiyorum. Serxwebûn'u yaşatacağız.

Serxwebûn'da çalışan tüm arkadaşlara başarılar dilerim. Saygılarımla.

Saabrücken'den bir Serxwebûn okuyucusu.

Şükrü.

Türkiye işçi sınıfı...

Baştarafı Syf: 3'de

çelişki temel alınmalıdır.

Yoksa bugün bazılarının yaptıkları gibi, işçi sınıfına dayanmayan hareket geliştirilmeye çalışılmamalıdır. Türkiye'de esas mücadele, yani iktidar kavgası işçi sınıfı ile burjuvazi arasında geçecektir. Ki bu gerçek hiçbir şekilde üstü örtülemeyecek kadar açıktır. Ama, Türkiye işçi sınıfı adına hareket ettiklerini ifade eden güçler, bilerek ya da bilmeyerek de olsa bu gerçeği bir türlü görmeye yanaşmamakta ve bunun dayattığı görevleri yerine getirememektedirler.

Umutlarını faşist cuntanın gitmesine, "demokrasinin" geri gelmesine bağlayanlar çıkabilmektedir. Ama bunun proletarya önderliğinde gelişen bir mücadelenin değil; burjuva güçler arasındaki çatışmalarla geleceğini beklemektedirler. Tüm hazırlıklarını da buna göre yapmaktadırlar.

Halbu ki burjuva güçler arasındaki çelişkiler böyle bir sonucu yaratacak durumda bulunmamaktadır. Bu güçler arasındaki çelişkiler, bir demokrasiye geçişle sonuçlanamaz. Bu, Türk burjuvazisinin doğasına aykırı, onun varlığıyla çelişen bir olaydır.

Ama durum budur diye, burjuvazi arasındaki çelişkilerden yararlanılamayacak mıdır? Elbette yararlanılacaktır. Bu çelişkiler, taktik düzeyde ele alınmalı ve bundan yararlanılmalıdır. Bazılarının yaptığı gibi, stratejik düzeyde ele alınmamalı, işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çelişkinin önüne çıkarılmamalıdır. Eğer bu şekilde ele alınır ve bu çelişki üzerine oturtulursa gerçekten o zaman mücadelenin geliştirilmesine bir katkıda bulunur. Burjuvalar arasındaki çelişki bu şekilde ele alınmak durumundadır.

Bazı Türkiye "sol" hareketlerinde yanlış bir eğilim gelişse de, esas görülmesi ve ele alınması gereken sorunlar kendisini giderek daha fazla dayatacaktır. Bu noktada da işçi sınıfının gerçek eğilimi kendisini ortaya çıkaracaktır. Bu bizzat işçi sınıfının mücadele çağrılarının etkileriyle oluşacaktır. İşçi sınıfı daha uzun süre kendi kaderini bu güçlere teslim etmeyecektir. Geçmişten bu yana hep bu şekilde, burjuva güçler arasındaki çelişkiye dayanılarak, adımlar atılmak istenmiştir. Bunun sonuçları da ortadadır. İşte, Türkiye işçi sınıfı 12 Eylül deneyimiyle bu yılların acılarını bir kez daha yaşadı. Bu ders, beraberinde eski olumsuzlukları aşmayı da getirecektir. Türkiye işçi sınıfının gücü buna yeter. Yeter ki, sorumlu devrimcilik kendi üzerine düşen görevi yerine getirsin.

Yine, işçi sınıfı devrimi dayatacak, her türlü uzlaşmacılığı ve reformculuğu ezip geçecektir. Gelecek bu konuda aydınlıktır.

KÜRDİSTAN DEVRİMİNİN SESİ YOLUMUZU...

Baştarafı Syf: 13'de

mücadelesi düşünce alanında bağımsızlaşmayı Kürt bireyinin, Kürt ulusunun ülkesi için düşünmesini ve bu alanda hakimiyet kurmaya çalışan kemalist düşünce sisteminin işlemez bir hale gelmesinin ilk adımı oldu.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ile Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketinin ağır yaralar aldığı, yozluğun, inançsızlığın, devrimci davayı terkedişin birçok örneklerinin görüldüğü bir dönemde, yalnız Kürdistan devriminin teorik sorunlarını değil, Türkiye devrimine ilişkin birçok soruna da açıklık getiren, güncel politik gelişmeler ile aktüel olaylara yer veren, dünya devrim pratiklerini inceliyerek bizlere ışık tutan Serxwebûn gibi bir yayının çıkması bize Stalin'in «*1912 yılı Pravda'sı, 1917 yılındaki Bolşevik zaferin temelini attı*» belirlemesini hatırlatmaktadır.

Serxwebûn gazetesi işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketi içindeki reformist küçük burjuva yayıncılığına ve her soydan burjuva milliyetçiliğinden kaynaklanan Marksizm dışı akımlara karşı yürüttüğü temel ilkeler savaşımında gelişip güçleniyor. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin ve tüm demokrasi güçlerinin düşmanlarının her türlü propagandalarına karşı yürüttüğü savaşımında çelikleşiyor. O'nun yazdıklarını okumak, öğrenmek bizi ülkemizin işçi ve köylülerinin ulusal kurtuluş ve demokrasi uğrundaki savaşımların deneyimleriyle zenginleştiriyor.

Serxwebûn gazetesini okumak, Marksizim-Leninizmin bütün düşmanlarına karşı, ulusal kurtuluş mücadelemizin tarihini öğrenmemize, bolşevizmi tam olarak kavramamıza yardım ettiği gibi politik uyanıklığımızı biliyor. Bizi toplumsal gelişme ve politik savaşım yasalarının ve devrimin itici güçlerinin bilgisiyle silahlandırıyor. Ulusal kurtuluş davamızın nihai zaferine, sınıfsız ve sömürüsüz bir toplumun tüm dünyada zaferine olan inancımızı pekiştiriyor.

Serxwebûn gazetesi örgütümüzü güçlendirme ve Kürdistan halkı arasında etkinlik kazanma işinde güçlü bir silah olarak varlığını korumaya devam ediyor. O'nu kendi gazeteleri bilen Kürdistan ulusal kurtuluş güçleri, sınıf bilinçlerini biçimlendirdiği, onları eğittiği, örgütlediği ve savaşıma kaldırdığı için O'na karşı büyük bir güven besliyor ve gazetenin sesine dikkatle kulak veriyorlar.

Kürdistan yurtseverliğine, ülke ve dünya gerçekleri ışığında bağımsız düşünce ve eylem ruhunu aşılamayı yayın politikasının yol gösterici ilkesi olarak alan bir ihtilalin yayın organı olarak Serxwebûn'un gereksiz polemiklerden uzak ve seviyeli tutumunu koruyacağına, ulusal kurtuluş cephesinin inşasının sürdüğü bu dönemde kafada olduğu gibi, somutta da Kürdistan ulusal kurtuluş güçlerinin birliğinin yaratılmasına daha fazla katkıda bulunacağına olan sonsuz inancımla önümüzdeki çalışma döneminde başarılar...

Bir Serxwebûn taraftarı
22. 12. 1983

HABBAŞ: *"ARAFAT'IN YIKILMASI FİLİSTİN DEVRİMİNİN YIKILMASI DEMEK DEĞİLDİR"*

Baştarafı Syf: 9'da

olup olmadığını kastediyorsanız, bunun çok zor olacağını söyleyebilirim.

Ama askeri mücadeleyi kastediyorsanız, o zaman söylenecek şey şudur. Filistin savaşçıları, Filistin'de ve Lübnan'da İsrail güçlerine darbe vurmak için kendilerini küçük birimler halinde düzenleyebilirler. Esasen bu halen yapılmaktadır.

Filistin silahlı mücadelesi, Filistin ulusal hakları gaspedilmiş olarak devam edecek ve yükselecektir. Arafat'ın yıkılması, Filistin devriminin yıkılması demek değildir. Filistin silahlı direnişi sürekli kalacaktır.

Soru: *Arafat'ın Kahire ziyareti sizin için bir süpriz oldu mu? Bu ziyarete nasıl karşı koyacak sınız?*

G. Habbaş: Özellikle devrimin Beyrut'u boşaltmasından sonra, Filistin sağı ile ilgili epey tahlil yaptık. Tahliller sağın Amerika'ya doğru ilerlediğini açıkça işaret etmekteydi. Geçmişte Filistin sağı, uzlaşmayı daha çok ABD ve Sovyetler Birliği'nin katıldığı bir uluslararası Kongre zemininde gerçekleştirmeye hazırlanıyordu. Fakat Beyrut'tan sonra ilk kez ABD çözümleri ile alışverişte bulunmak için hazırlıklara giriştiği görüldü. Bu nedenle mevcut durum FHKC için süpriz olmadı. Fakat, eğer bana; bu sapmanın Aralık ayında gerçekleşeceğini düşünüyor muydunuz? diye sorsanız, cevabım hayır olacaktır.

Sapmaya nasıl karşı koyacağız? sorusunu ise şöyle cevaplayabilirim. Herşeyden önce Filistinli güçlerin, bu adımın anlamı hususunda açık bir değerlendirme yapmaları gerekir. Bu adımın anlamı nedir? Örneğin; biz adımın CAMP-DAVİD'in devamıdır veya Yaser Arafat'ın, Filistin devrimini CAMP-DAVİD'e çekme çabasıdır, demekte haklımıyız? Eğer böyle ise, buradan kalkarak yapılacak ortak şeyler üzerinde anlaşmaya varmak gerekir. FHKC olarak sorunun birinci ve ikinci şıkkına cevap verdik. Bu adım, Yaser Arafat'ın FKÖ'den uzaklaştırılması sonucunu verir. Çünkü Yaser Arafat, artık FKÖ'nün siyasi hattını temsil etmiyor.

Bundan sonra cevaplanması gereken şunlardır, Ne yapmalı? Buna nasıl varılmalıdır? Bize göre evvela çatışmayı Yaser Arafat'la sınırlandırmak gerekiyor. Çünkü Fetih'in Merkez Komitesi bile, bu ziyaretin sorumluluğunu Yaser Arafat'ın tek başına taşıdığını söyledi. Biz çatışmanın geliştirilmesine karşıyız, ve Fetih'le birlikteyiz. Çatışmamız Yaser Arafat'ın şahsıyla ve bu adımı teyid edenlerledir.

Filistin sahasında öncelikle bu çizgi üzerinde anlaşmamız gerekir. Bundan sonra bu adım hususunda bizimle anlaşan sendika, güç ve gurupların bir araya gelmesi gerekir. İlk etapta Yaser Arafat'ı örgütün başkanlığından düşürmeyi hedefleyerek bu geniş cephenin yaratılması zamanı gelmiştir.

Beyrut savaşında bir arada bulunduğumuz günlerde, Yaser Arafat'da dahil mevcut tüm Filistinli önderlerle aramızda gerçek bir mücadele bağının olduğunu hissettim. Fakat ulusal dava karşısında taviz vermem, sapma olunca tüm enerjimi seferber ederim. Eğer, Filistin halkını nasıl bilinçlendireceğimizi ve yöneteceğimizi bilirsek o, sapmaları devre dışı bırakmaya muktedirdir. Fetih Merkez Komitesi'nin bile böylesi adımın sorumluluğunu üstlenmemesi bunu kanıtlamaktadır.

Soru: *Az önce Haddamla (Suriye Dış İşleri Bakanı) görüştüğünüzü öğrendik. Bu bir araya gelişte nelerin görüşüldüğü hakkında bizi aydınlata bilirmisiniz?*

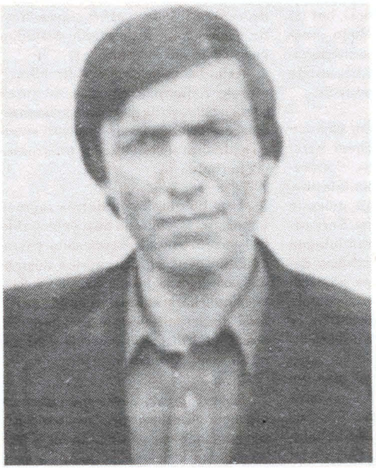
G. Habbaş: Gerçekte görüşme üç konu etrafında oldu.

Birincisi: Emperyalizmin Suriye, Filistin devrimi ve Lübnan yurtsever hareketi üzerindeki saldırısı, bu saldırıya karşı koymanın temel şartları ve karşılıklı yardımlaşma üzerindeydi.

İkincisi: Filistin sorunuydu. Suriye ile olan ittifakımızın sağlam olması gerektiği inancındayız. Bundan hareketle Filistin sorunu ve bu sorunun nasıl çözüleceği hakkında görüş alışverişinde bulunmayı yararlı görüyoruz.

Üçünüsü: Suriye'deki varlığımızdı. Bununla ilgili sürekli incelenmesi ve tartışılması gereken pratik sorunlar vardır.

İBRAHİM KAPLAN VE AZİME DEMİRTAŞ YOLDAŞLARIN ANILARI MÜCADELEMİZDE YAŞAYACAKTIR!

İbrahim KAPLAN

Azime DEMİRTAŞ

Tarihten devraldığı mirasına dayanan; bugün de her türlü gericiliği ardına alarak varlığını bile hazmedemediği bir halkın dirilişi karşısında çılgına dönen faşist Türk sömürgeciliğinin, PKK önderliğindeki halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini imha etmek için verdiği sömürgeci faşist savaşa karşı, halkımız da bugün modern güçler önderliğinde, ama olanakları çerçevesinde yitirilen herşeyini yeniden yaratmak için, zorlu ve zorlu olduğu kadar da onurlu bir kavgaya atılmaktadır. Ama elbetteki bu onurlu ve kutsal dava büyük bedeller pahasına amacına ulaşabilecektir. Ancak, tarihinde kanıtladığı gibi, her kutsal dava kendisini zafere götürebilecek kişilikleri yaratmıştır. Bugün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi de kendisini zafere götürecek kişilikleri yaratmıştır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin tarihi her türlü zorluklara ve acımasızlıklara karşı, görkemli direnişlerin sergilendiği ve eşsiz kahramanlıkların gösterildiği, soylu yaşam için soylu savaşımın tarihidir. Ve kendisini zafere götürecek güçlü dava insanlarını yaratan bu savaşımın zafere gitmesini hiç bir güç engelleyemeyecektir.

İşte, faşist Türk sömürgeciliği de kendisini öldürecek en önemli güç olan PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ezmek için, saldırılarını hadsafhaya ulaştırarak kendi ömrünü biraz daha uzatmaya çalışmaktadır. 12 Eylül'de askeri faşist cuntanın işbaşına gelmesiyle, Türk burjuvazisinin en önemli hedeflerinden olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı her alanda saldırıların dozajı alabildiğine arttırılarak, açıkça azgın bir savaş sürdürülmüştür. Faşist cuntanın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı sürdürdüğü saldırılardan biri de, 29 Aralık 1981'de Dersim'in Nazimiye ilçesinde meydana geldi. Sömürgeciler, 29. 12.1981'de, bir ihbar sonucu Nazimiye'nin Demirce (Dizik) köyüne, PKK partizanlarından duydukları korkunun verdiği kudurganlıkla bir baskın düzenlediler. Tabii her zaman olduğu gibi, bu olayda da PKK partizanlarının davaya olan inanç ve azmin verdiği cesaret ve kahramanlığını bilen sömürgeci faşist cuntanın kolluk kuvvetleri, büyük bir askeri güçle PKK partizanlarının faaliyet programları gereği bulundukları köyü kuşatmaya aldı. Bu sırada PKK partizanları ile sömürgeci kolluk kuvvetleri arasında çatışma çıktı. Başlangıçta kuşatmayı yarmayı başaran PKK partizanları, hem Dersim hem de Nazimiye'den gelen yeni güçlerle takviye edilen düşman kuvvetlerinin bir başka çemberi ile karşılaştılar. Bu çatışmada, PKK Partizanlarından Azime Demirtaş yaralandı. Diğer PKK Partizanları ise, bir yandan çatışmaya devam ederlerken, diğer taraftan yaralı olan yoldaşı yoğun ateş hattından uzaklaştırmaya çalıştılar. Ancak düşman kuvvetlerinin sürekli takviyesi ve çatışmanın uzun sürmesinden dolayı Azime Demirtaş yoldaş aldığı kurşun yaraları ile şehit düşerken, İbrahim Kaplan yoldaş da yaralandı. Ancak çatışma çevre köylere kayarak devam etti. Kardan izlerin belli olması ve çatışmanın uzun süre devam etmesinden, çatışmanın üçüncü günü İbrahim Kaplan yoldaş da şehit düştü. Diğer PKK Partizanları ise son kurşunlarına kadar çatışmaya devam ederek düşman kuvvetlerinden kurtulmayı başardılar. Ayrıca çatışmada, bir PKK Partizanı da (bayan) yaralı olarak düşman kuvvetlerinin çemberi içinden kurtarıldı.

Çatışmadan sonra şehit düşen PKK Partizanlarının cesetleri üzerine yürüyen sömürgeci kolluk kuvvetleri, ağızlarından salya akan bir kuduz köpek gibi cesetleri taşlarla ezdikten sonra sürükleyerek, Nazimiye'ye götürürlerken bile, PKK Partizanlarının kahraman direnişleri karşısında duydukları korkuyu gizleyemediler. Faşist yüzbaşı, PKK Partizanlarının direnişleri karşısında çatışmadan kaçmak isteyen askerlere silah doğrultarak, "Böylemi Apocularla savaşacaksınız. Bakın Apocular ağaçtan ağaca uçuyor, kaçarsanız sizi vururum." diyerek, PKK Partizanlarının görkemli direnişlerinden duydukları korkuyu açıkça ifade etmiştir. Yine, olaydan sonra PKK Partizanlarının cesetlerini Nazimiye'ye götürürlerken de sömürgeci kolluk kuvvetlerinin tüm baskılarına rağmen PKK Partizanlarına sahip çıkmak için toplanan halka, sömürgeci subaylar "aradığımız zaman tanımıyoruz diyordunuz. Ama şimdi de gelmiş sahip çıkıyorsunuz" diyerek, PKK hareketinin kitlelerle bütünleşmesini ve halkın en zor şartlar altında bile kendi geleceğinin güvenceleri olan PKK Partizanlarına sahip çıkmasını engelleyemediklerini, PKK Partizanlarından duydukları korkunun, er geç onları içten kemirerek öldüren bir kurt durumuna geleceğini açıkça ifade etmekten kendilerini alıkoyamamışlardır. Ayrıca sömürgeci faşist kolluk kuvvetleri verdikleri kayıpları da tüm çabalara rağmen gizleyememişler, en az iki ölü ve çok sayıda yaralı verdikleri açık olarak belirlenmiştir.

İbrahim Kaplan ve Azime Demirtaş yoldaşlar Dersim ve yöresinde, kemalist ideolojinin gençlik ve halk kesimleri içerisindeki uyuşturucu etkisini kırarak, bunun yerine ulusal kurtuluşçu ideolojiyi hakim kılmak için zorluklara bakmadan en fedakar ve kararlı bir şekilde faaliyet yürütmekteydiler.

İbrahim Kaplan yoldaş daha 1976-77'lerde PKK Hareketinin henüz bir gurup olarak aydın gençlik içerisinde gelişmeye başladığı dönemlerde bu Harekete sempati duymuş ve liseli gençlik arasında ulusal inkarcılığın etkisine karşı ideolojik mücadele yürütmüştür. Aynı zamanda ulusal kurtuluşçu düşüncenin gençlik içerisinde gelişmesine de katkıda bulunmuştur. İbrahim yoldaş, PKK Hareketinin gurup döneminden politik bir güce dönüştüğü ve ulusal kurtuluşçu düşüncenin kitlelere aktarıldığı dönemlerde de kırsal alanda, devrimci mücadeleyi sürdürmüştür. Türk burjuvazisinin sivil yönetimlerle varlığını sürdüremeyerek sıkıyönetime başvurduğu ve PKK'ye saldırıların arttığı dönemde İbrahim yoldaş, sıkıyönetimin ilanıyla beraber devrimci faaliyetleri nedeniyle tutuklanarak işkenceye tabi tutuldu. Ancak İbrahim yoldaş halkına ve partiye olan inancıyla kararlı bir şekilde direnerek bir süre cezaevinde kaldıktan sonra serbest bırakılmıştı. İbrahim yoldaşın kararlılığının bilincinde olan faşist Türk sömürgecilerinin serbest bırakılmasının hemen ardından İbrahim yoldaşı tekrar tutuklamak istemeleri üzerine, İbrahim Kaplan yoldaş gizliliğe çekilerek, ama kitle içerisindeki çalışmalarından uzak kalmadan, 12 Eylül'de faşist cuntanın işbaşına gelmesi sonrasında da bu faaliyetlerini sürdürdü. Ve o, bir PKK militanının ölümde göstermesi gereken tavrı göstermesini bilerek, kutsal amacına uygun büyüklük örneği ile en serinkanlı bir şekilde ölüme gitti.

Azime Demirtaş yoldaş da liseli gençlik içerisinde ulusal inkarcılığın etkisine karşı ve ulusal kurtuluşçu düşüncenin geliştirilmesi için aktif bir şekilde mücadeleye katılmıştı. Azime yoldaş da okuldaki kararlı mücadelesi nedeniyle kısa bir sürede faşist Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki kolluk kuvvetlerinin dikkatlerini çekmeye başladı. Daha okuldayken tutuklandı. Tutukluluk süresince yapılan ağır işkencelere rağmen en kararlı bir şekilde direnen Azime yoldaşı, sömürgeciler serbest bırakmak zorunda kaldılar. Serbest bırakıldıktan sonra da en ufak bir yılgınlığa kapılmadan, devrimci mücadeleye tekrar en aktif bir şekilde katıldı. Ancak onun bu kararlılığı ve yılmazlığı sömürgecilerin Azime yoldaşı tekrar tutuklayarak, okuldaki devrimci faaliyetlerinden uzaklaşma durumunun ortaya çıkmasına yolaçtı. Bu durumda, sömürgeciler tarafından bu aracın devrimci mücadele için kullanımının engellendiğini ve okulda kalmasının devrimci mücadeleye pek katkı sağlayamayacağını gören Azime yoldaş, okulu bırakarak kırsal alanda devrimci çalışmaları yürüttü. Bu süre boyunca her türlü zorluğun üzerine en kararlı ve en fedakar bir biçimde yürüyen Azime yoldaş, zorluklara severek katlanan, en dayanılmaz ve en ağır koşulların bir devrimcinin iradesi karşısında hiçbir şey olduğunu en açık bir biçimde şahsında somutlaştıran bir arkadaştı. O, devrimci yaşamı boyunca, Kürdistan devrimciliğinin ne tür zorluklara ve acımasızlıklara göğüs germeyi gerektiğini kendi yaşamında gösteren bir arkadaştı. Azime yoldaş, Kürdistan kadını ve kızlarının itildikleri cehaletten kurtulmasının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine katılmayla mümkün olduğunu, ama aynı zamanda da Kürdistan kadınının fedakarlığını ve direnişçiliğini simgeleyen bir militandı. Azime yoldaş ölüme giderken de, halkına ve partisine karşı duyduğu sonsuz güvenle ve ölümü hiç düşünmeden **"Yaşasın PKK. Yaşasın Mücadelemiz"** sloganlarını haykırarak şehitler mertebesine ulaşmıştır.

Ölümlerinin ikinci yıldönümlerinde İbrahim ve Azime yoldaşları anmak ve onların anılarına sahip çıkmak, ancak onların hayatlarını katık ettikleri dava uğruna, koşulların ağırlığına bakmadan mücadele içerisindeki zorluklara göğüs germek, onların bize devrettikleri yolu devam ettirmektir. Biz, şehitlerimizin ardından yas tutarak, onların anılarına sahip çıkamayız. Çünkü onlar, arkalarından yas tutulsun diye ölüme gitmediler. Onlar, kutsal bir amaç için en fedakar, en kararlı bir şekilde yaşamlarını ortaya koyarak ölüme gittiler. Eğer biz, onların yaşamlarını feda ettiği kutsal amaç için ve bu kutsal amacı gerçekleştirmeyi hedefleyen halkımızın önderi PKK'ye layık olmaya çalışırsak veya layık olabilirsek, o zaman şehitlerimizin anılarına sahip çıkmış olacağız. Kaldı ki onlar, geçmiş mücadele yaşamlarıyla bize güç katmaktadırlar. Ve biz, şehitlerimizin anılarını hafızalarımızda her canlandırdığımızda, çok daha azimli ve yorulmak nedir bilmez bir şekilde mücadele etmenin zorunluluğunu kendimizde hissederiz. Bu da, döneme uygun bir şekilde, kendimizi hazırlayarak ve bu doğrultuda somut koşullarda mücadele geliştirirsek, gerçek anlamına kavuşabilecektir. Zaten parti faaliyetleri de yapılan hazırlıkların yavaş yavaş ülkeye taşırılması doğrultusundadır. Partinin böyle bir aşamayı çok daha başarılı sürdürmesi ise; kadro ve kadro adaylarının bu aşamaya uygun biçimde kendilerini her alanda eğitmeleri ile mümkün olacaktır. Bizler, şehitlerimizin anılarına bağlılığın bir gereği olarak bu aşamaya hazırlanmak durumundayız. Bunu gerçekleştirdiğimiz oranda, tüm şehitlerimiz gibi Azime ve İbrahim yoldaşların anılarına da bağlı kalmış olacağız.

*** Zafer, Mutlaka Direnen Halkların Olacaktır!**

*** Direniş Şehitlerimiz Yolumuzu Aydınlatmaya Devam Ediyor!**

*** Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!**

1.11.1983 **Cengiz**

Impressum

V.i.S.d.P.: M.Aral
Grolmannstr. 20
1 Berlin 12

Yazışma Adresi:
Serxwebûn
Verlag u. Handels-G.m.b.H.
Postfach 10 16 83 5 Köln 1

Deutsche Bank Köln Konto Nr: 12 82 805 (BLZ: 370 700 60)
Postscheck-Amt Köln Konto Nr: 2690 16-507 (BLZ: 370 100 50)

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
Hollanda	2.50 hfl.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
Belçika	35.00 bfr.
İngiltere	0.50 £.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.